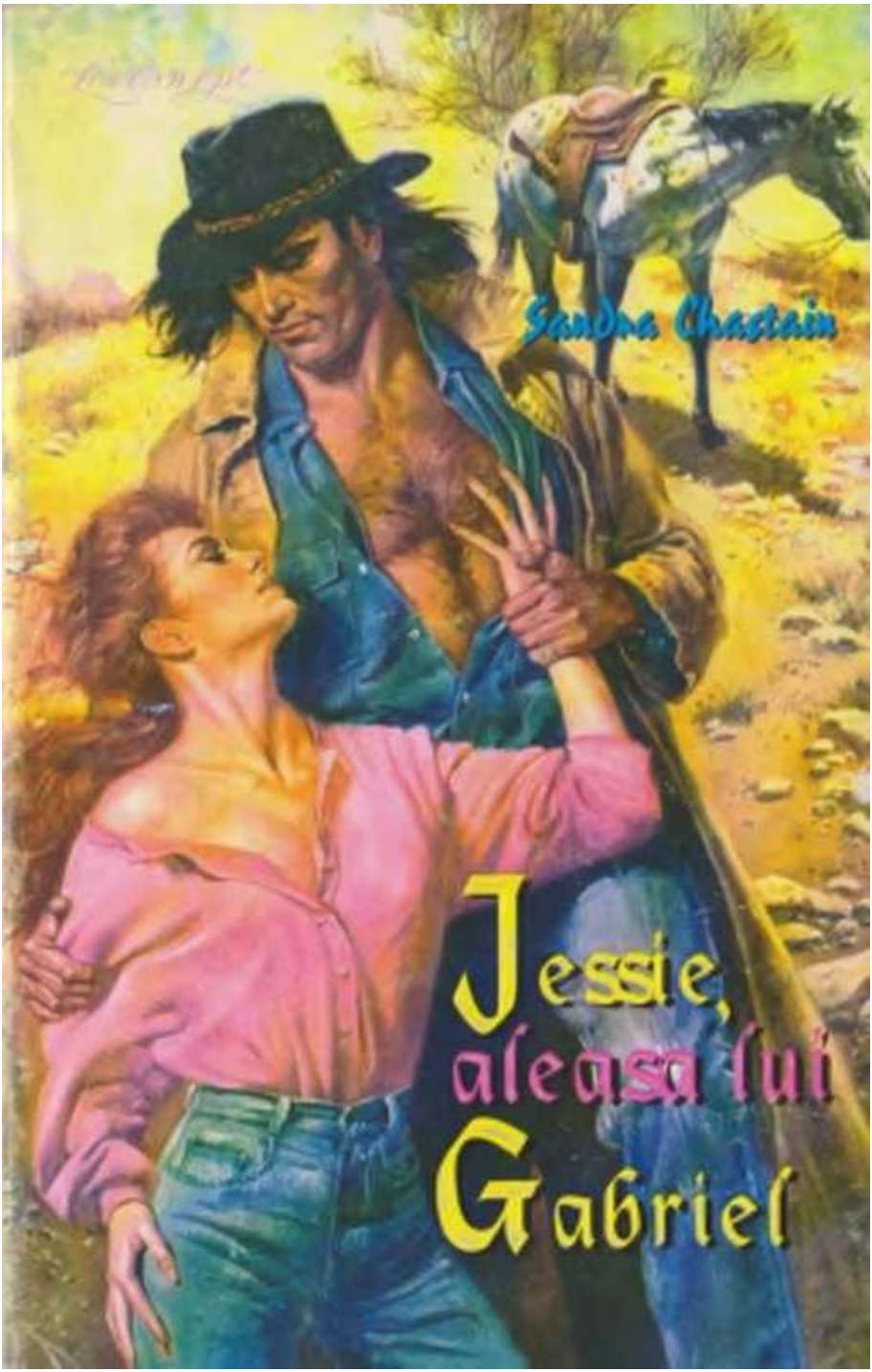
Sandra Chastain
Jessie, aleasa lui Gabriel

Sandra Chastain

Jessie, aleasa lui Gabriel

Traducere de Sorana Dorobanţu

Gabe, ni s-a vândut un pont referitor la un transport de aur care va fi jefuit. Te însărcinez să însoţeşti transportul călare, pentru a-i asigura protecţia.

Gabriel St. Clair privi neîncrezător faţa de bebeluş a superiorului său, încăpăţânatul şef al Biroului de Investigaţii din Georgia.

— Suntem în anul 1990, Ben. Aurul nu mai este transportat în căruţe trase de măgari.

— Ba da, când guvernatorul decide să reediteze felul în care au fost transportate cele patruzeci şi una de uncii, care au aurit cupola Capitoliului.

— Şi cineva a ameninţat că va jefui transportul? Nu poţi vorbi serios, argumentă Gabe.

— Vorbesc serios. Şi tu vei fi agentul însărcinat cu paza aurului. Ben Jansen încercă să schiţeze un zâmbet.

— De ce eu? întrebă Gabe.

— Pentru că încă nu eşti pregătit să revii la programul întreg de lucru. Aşa că-ţi dau o sarcină mai uşoară, în oraşul tău natal. O minivacanţă. Îmi pare rău că vei fi nevoit să părăseşti infirmierele alea drăgălaşe.

— O vacanţă? Gabe nici nu voia să se gândească să se întoarcă la Dahlonega. N-ar fi considerat-o niciodată ca o vacanţă. De când absolvise liceul, nu mai fusese în oraşul natal, cu excepţia înmormântării tatălui său. Ieşise din spital de mai multe săptămâni şi nu a existat nicio infirmieră drăgălaşă căreia să-i ducă dorul. Evitase orice legătură, de la ruperea logodnei.

— Bineînţeles, continuă şeful lui. Gândeşte-te ca la o vacanţă, în care vei călări, vei merge la picnicuri, vei fi departe de presiunea dintr-un oraş mare. Călăreşti, nu-i aşa?

— Da, dar căruţele originale erau trase de măgari, nu de cai. Crede-mă, nu-i deloc uşor să conduci nişte măgari, şaptezeci de mile.

— Nu va trebui să-i conduci tu, Gabe. Sarcina ta este

doar să-i însoţeşti. Transportul are deja un conducător.

— Şi cine este-acesta? întrebă Gabe, nefiind sigur că vrea să cunoască răspunsul.

Ben privi în jos, la hârtiile pe care le ţinea în mână.

— Mi s-a spus că este proprietara unui saloon care arată trăsnet. O cheamă Jessie James. Cred că bunicul ei a fost unul dintre minerii care a extras aurul original.

Fu mai mult decât Gabe putea suporta.

— Jessie James? Te aştepţi să însoţesc un transport de aur, condus de Jessie James? în niciun caz. O cunosc personal pe Jessie.

Ben încercă să-şi păstreze expresia serioasă, în timp ce-i explica:

— Un prieten apropiat al guvernatorului te-a recomandat pentru treaba asta, tocmai fiindcă eşti prieten cu domnişoara James.

— Cine poate fi acest prieten apropiat? îl voi ucide!

— De fapt, este vorba de Alice Magadan, de la „Spiritual Odyssey of Man”, centrul ăla de pe lângă Capitoliu, care se ocupă de cei fără locuinţe. Stăteam de vorbă ieri-dimineaţă, la micul dejun, despre transportul de aur şi, deodată, ea i-a amintit guvernatorului că tu eşti din Dahlonega.

— De când tu şi guvernatorul discutaţi misiunile agenţilor, cu cineva din afară?

Ben îl privi amuzat.

— Cineva din afară? O cunoşti pe Alice Magadan, nu-i aşa?

— Da. Am fost coleg de şcoală cu fiul ei.

— Atunci, trebuie să ştii că puţine sunt lucrurile care se petrec la Capitoliu, pe care Alice şi sora ei, Jane, să nu le cunoască.

Gabe gemu şi se aşeză.

— Nu-mi face asta, Ben. Ai auzit despre ce era între familiile Hatfield şi McCoy? Crede-mă, duşmănia aceea era o ceartă între copii, în comparaţie cu cea dintre familiile St. Clair şi James. E o ură veche de peste două sute de ani, de când ambele familii au pretins acelaşi lot de pământ,

situat pe Pumpkinvine Mountain, la o licitaţie de terenuri. De atunci, n-au încetat să se duşmănească.

Ben zâmbi, în „timp ce continua să studieze dosarul lui Gabe; zâmbetul lui dădea de înţeles că s-ar putea să ştie mai mult despre relaţia lui Gabe cu Jessie decât lăsa să se vadă.

— Şeriful din districtul Lumpkin a primit o informaţie foarte serioasă despre jaful care s-ar putea să aibă loc asupra transportului de aur. Cum tu îi cunoşti bine pe oamenii ce ar putea fi implicaţi, a fost de acord cu trimiterea ta acolo.

Gabe îşi încrucişă braţele peste piept şi se crispă, când atinse locul unde glonţul îi străpunsese umărul.

— N-o voi face! spuse el, cu voce scăzută. Îmi iau vacanţă.

— Prea târziu. I-am spus deja guvernatorului că te duci.

— Nu înţeleg cine poate face aşa ceva! La urma urmei, cât valorează aurul ăla?

— Vei transporta paisprezece uncii, valorând trei sute cincizeci de dolari uncia.

— De ce nu este trimisă o escortă oficială sau o maşină blindată? protestă Gabe.

— Am putea trimite o maşină blindată, fu de acord Ben, dar transportul aurului de acolo e un gest simbolic. Aurul original a fost adus aici din mina familiei James, cu căruţa. Acum, cu ocazia „Gold Rush Days Celebration” 1, vor să reamintească oamenilor atmosfera acelor zile.

Gabe începea să realizeze că nu va putea

1 Sărbătoare a perioadei descoperirii aurului; goana după aur.

schimba hotărârea şefului lui. Guvernatorul crezuse că va fi o acţiune care-i va aduce publicitate. Gabe tocmai se refăcea, după o rană prin împuşcare, iar doctorul lui nu l-ar fi lăsat în nicio misiune riscanţii. Cu toate acestea, lui Ben i se părea că a conduce un transport de aur, şaptezeci de mile, e floare la ureche.

Dar ce floare! gândi Gabe, încercând să găsească o

rezolvare şi renunţând, în cele din urmă. Nu misiunea în sine îl deranja, ci Jessie James.

Jessie James. Nu exista fiinţă mai nonconformistă ca ea. Şi pentru asta nu era vinovat decât bunicul ei, Alston. Îi umpluse capul cu poveşti despre tot soiu' de fărădelegi, care făcuseră faimos numele de Jessie James, iar ea încerca să nu dezmintă această faimă.

Gabe îşi putea aminti cu uşurinţă de prietenia lor din copilărie. O fetiţă slăbuţă, care-l însoţea peste tot. Apoi, mai târziu, când avea doisprezece ani, arunca flăcări, în timp ce-şi croia drum pe terenul de baschet, pentru ca, în clipa următoare, să redevină timidă, la ideea de a înota amândoi numai în chiloţi.

Oh, n-a fost niciodată o persoană ce comitea fărădelegi, în adevăratul sens al cuvântului, dar făcea întotdeauna numai ce voia ea. La vârsta când celelalte fete erau interesate de vedetele rockului şi cum să se machieze, Jessie mergea la vânătoare şi la pescuit! Câteodată, îl însoţea pe tatăl ei la jocurile de noroc, până când a fost arestată pentru tulburarea liniştii, când tatăl ei a refuzat să părăsească jocul de poker, iar familia St. Clair a refuzat să-i primească IOU1.

Ben închise zgomotos dosarul din faţa lui.

— Înţeleg că n-ai mai trecut pe la Dahlonega de când ai început să lucrezi aici. E adevărat?

— Da. Familia St. Clair nu a urmat întotdeauna litera legii. N-am vrut să fiu nevoit să arestez unul dintre cei patruzeci şi doi de veri pe care-i am, pentru cine ştie ce fleacuri. Oamenii prin partea aia sunt încă foarte loiali rudelor de sânge. Nu te lasă niciodată să uiţi asta.

— Ai patruzeci şi doi de veri?

— Bineînţeles că nu. Este o expresie de prin partea locului, care explică de ce oricine, indiferent cât de îndepărtat grad de rudenie are, poate veni să-ţi ceară socoteală, dacă asta este în avantajul său.

— Asta e o uşurare. Ben schiţă un zâmbet. Vreau ca tu să te ocupi de hoţi, nu să-ţi aperi familia.

1 Act ce certifică că cineva datorează o sumă de bani

fixă.

— În prezent, mai am la Dahlonega numai un unchi şi trei veri. Exceptând cazul că unchiul Buck s-a apucat de jefuit căruţe, cred că nu am de ce mă teme.

Ben se încruntă.

— Am auzit că la Dahlonega nu se ştie că eşti ofiţer la Biroul de Investigaţii din Georgia.

— Nu, nu ştiu că sunt agent BIG. După ce mi-am luat diploma, am semnat actele cu voi şi am evitat districtul Lumpkin. Care-i problema?

— Niciuna. De fapt, credeam că ar fi mai bine dacă i-ai spune domnişoarei James că ai fost trimis de secretarul de stat, pentru a însoţi transportul ca ofiţer de legătură.

— Să fii nesincer cu Jessie ar putea fi o mare greşeală, Ben.

— Poate, dar dacă hoţii nu ştiu că eşti reprezentantul legii, s-ar putea da singuri de gol.

— Nu va părea ciudat, când un străin se va învârti pe acolo?

— Deloc. Ziarul local a informat deja că guvernatorul va trimite un reprezentant, pentru a supraveghea călătoria.

Gabe gemu.

— Adică, vrei să spui că nu numai că trebuie să fac pe Clint Eastwood, dar trebuie să şi supraveghez nişte căruţe Conestoga, care vor merge pe autostradă, în plin trafic?! Ce vacanţă! 1.

— O singură căruţă Conestoga, îl corectă Ben. Un dar din partea statului Pennsylvania cu ocazia sărbătoririi centenarului. Nu-ţi face griji, Gabe. Sunt convins că te vei descurca. Şi, Gabe, adăugă el, pregătindu-se să plece, nu uita, eşti trimis acolo să asiguri protecţia aurului. Asta nu e o glumă!

Nu, gândi Gabe, glumă era ceea ce i se întâmpla lui.

Gabriel St. Clair trebuia să facă pe îngerul păzitor, cu cea mai nelegiuită făptură din lume, Jessie James…

Jessie văzu numai umbra pălăriei Stetson, în timp ce

bărbatul traversa încăperea întunecată a saloon-ului. Se sprijini de bar, lângă o imagine de carton, a unei cântăreţe blonde de muzică country, care vindea bere, şi aşteptă.

Trecu un minut lung şi încordat.

— E cineva aici? strigă el.

Timbrul vocii lui o pătrunse adânc; era cald şi dulce şi îi acceleră pulsul, fără ca ea să poată controla reacţia. Simţi o încordare în piept şi gura i se uscă.

Jessie văzuse bărbaţi de toate genurile, la Gold Dust Saloon, dar niciunul nu arăta atât de sigur de el în blugi şi cizme, ca acesta. Arăta ca un pădurar din emisiunile acelea noi de la televizor, sau ca un cântăreţ de muzică country, care e în căutare de lucru. Dar acest bărbat, indiferent ce i s-ar fi potrivit să fie, părea atât de sigur pe el, într-un mod pe care ea nu-l mai întâlnise până atunci.

— Hello? chemă el.

Jessie, stând în spatele pragului întunecat, din partea cealaltă a barului, privi în jur după Nathan, bătrânul care servea la bar. Dar, ca de obicei, atunci când avea nevoie de el, acesta nu era de găsit. Nu avea cum să fugă; trecutul o învălui.

Îşi îndreptă umerii şi respiră adânc. Ca proprietară a saloon-ului şi a sălii de dans, Jessie ştia că era esenţial să-şi mulţumească clienţii, indiferent cine erau aceştia, chiar dacă intrau în local înainte de ora deschiderii. Îşi înghiţi nodul din gât, care părea să-i perforeze traheea, şi păşi înainte. Se putea descurda, îşi spuse, era doar un adult acum. Era Jessie James.

Gabriel St. Clair bătea cu degetele în bar, întrebându-se cu ce greşise pentru a merita o astfel de pedeapsă. Să fie trimis într-o misiune, fără acoperire, nu-l deranja, dar să fie nevoit să se întoarcă în oraşul natal şi să dea ochii cu unchiul său, cu Jessie, era prea mult. Dar, deodată, o văzu îndreptându-se spre el, cu viteza unui camion scăpat de sub control, şi se pregăti pentru ciocnire.

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am deschis încă. Sunt nevoită să vă rog să veniţi mai târziu.

Era îmbrăcată cu o cămaşă bărbătească mult prea

mare, o pereche de pantaloni de armată şi pantofi sport, atât de uzaţi, încât niciun jogger care se respectă nu i-ar fi purtat. Nicio altă femeie, îmbrăcată astfel, n-ar fi îndrăznit să stea alături de mulajur din carton al Tanyei Tucker, considerată de unii cea mai grozavă doamnă a muzicii country. Nicio altă femeie nu avea însă părul acesta negru, ce sclipea precum catifeaua. Nicio altă femeie nu avea acea piele de culoarea porţelanului, nici acei ochi, precum ciocolata fierbinte. Nicio altă femeie nu purta un cuţit de vânătoare la centură şi nici nu etala un 357 Magnum1 pe casa de marcat. Nicio altă femeie nu era ca periculoasa Jessie James.

Gabe privi cum piciorul lui Jessie alunecă pe o pată de pe podea şi cum ea se izbi de figura de carton. Cu o mişcare rapidă, trecu de partea cealaltă a barului pentru a o susţine. Dintr-odată, el şi Jessie James păreau că dansează, cu Tanya Tucker la mijloc.

— Drace! înjură Jessie. Mulajul acela nu fusese gratuit. îl cumpărase pentru a atrage bărbaţii în sala de dans. Acum, Tanya căpătase nişte zbârcituri de care, cu siguranţă, trecerea anilor ar fi cruţat-o.

— Jessie, m-ai chemat? Nathan apăru deodată, privi la şefa lui, şi clipi neîncrezător, ia-ţi mâinile de pe ea, fiule!

— Îmi pare rău, spuse Gabe, după ce se convinse că Jessie era stăpână pe picioarele ei. Nu încercam să-i fac avansuri domnişoarei James.

— Nici n-am crezut asta, sublinie Nathan, apucând mulajul femeii din carton şi clătinând cu tristeţe din cap. Jessie te-ar hali la micul dejun, dacă ar avea chef s-o facă. Tanya e cea care e în pericol.

Nathan reaşează mulajul din carton, îi dădu câteva mângâieri drăgăstoase şi părăsi încăperea.

— Bună, Gabe. Barul nu s-a deschis încă, spuse Jessie, curăţindu-şi pantoful cu o bucată de hârtie pe care o rupse dintr-un sul.

— Nu vreau o băutură. Sunt aici în calitate oficială, răspunse Gabe.

Nu s-a schimbat deloc, gândi el. Avea acelaşi mod de

a-şi arunca bărbia în faţă, pentru a-i sfida pe cei nou-veniţi. Dar mai era ceva în plus, ceva de care el nu-şi amintea să fi existat înainte. Jessie devenise o James, gata să-i vină de hac unui St. Clair, iar el nu era pregătit pentru aşa ceva. Va trebui să păşească cu atenţie.

„Oficial”? Jessie ar fi putut fi mai liniştită, dacă nu s-ar fi aflat încă sub efectul atingerii lui.

— Calitate oficială? Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Nu-ţi va plăcea ce vei auzi, dar sunt reprezentantul guvernatorului pentru transportul de aur. Ştiu că nu va fi uşor Jessie, dar, într-o săptămână, voi pleca şi vei putea spune că nu m-ai văzut vreodată. Crezi că vom putea uita ce a fost în trecut?

Amintirile îi invadară deodată simţurile. Amintiri despre lac, despre focuri în aer liber, despre sărutări adânci, senzuale, şi despre durerea dintr-o după-amiază târzie, când Gabriel St. Clair îi zdrobise visurile pentru totdeauna.

Simţi cum tristeţea o sfâşie în bucăţi. Crezuse că a uitat. Nu dorea să-şi amintească. Nu trebuia. Curajoasă, îşi ridică pleoapele şi-l măsură până când privirea i se opri pe faţa lui.

Gabe îşi dădu pălăria pe spate şi scoase la iveală aceeaşi faţă dură pe care o ştia din ado – lescenţă.

Jessie încă mai avea în mână bucata de hârtie cu care îşi curăţase pantoful. O îngrămădi în vecinătatea unui buzunar şi privi pierdută cum hârtia cade pe podea.

— Du-te dracului, Gabe St. Clair! înjură ea, dorindu-şi apoi să-şi ia vorbele înapoi.

O făcuse din nou, se dăduse în spectacol. Era iarăşi fetiţa de treisprezece ani, iar el era fundaşul din echipa de fotbal, jenat de copilul neîndemânatic care se îmbulzea peste tot unde era el.

Jessie trase de panglica care-i ţinea părul şi prinse cele câteva şuviţe scăpate.

— Gândeşte-te la mine ca la îngerul tău păzitor, Jessie, trimis aici pentru a te apăra pe tine şi aurul tău, spuse Gabe cu un zâmbet aspru.

Buzele lui Jessie, pline şi de un roşu natural, acum tremurau de furie.

— S-ar putea ca numele tău să fie Gabriel, dar eşti departe de a fi un înger. Acum zece ani erai un hoţ şi pariez că asta eşti şi în ziua de azi. Aşa că, de ce ai venit, de fapt, aici?

Nu putea s-o contrazică. Avea dreptate. Ca şi ticălosul lui bunic, şi el furase de la Jessie James. Îi furase lucrurile cele mai de preţ pe care ea i le oferise, inocenţa şi încrederea. Şi ea nu uitase. Dar nici el. – Acum zece ani, eram un copil de douăzeci şi doi de ani.

— Şi eu eram unul de optsprezece ani. Aşa că, acum, eşti un om bătrân. Ei bine, spune-i lui Lonnie şi lui Jane că nu am nevoie de niciun ajutor.

— Ştiu asta. Te poţi descurca de una singură, îmi pare rău, dar nu cunosc pe nicio Lonnie sau Jane. Însărcinarea asta am primit-o direct de la guvernator. Mi s-a spus să o aduc pe Jessie cu aurul în oraş.

— Bineînţeles, Îngerul Gabriel ascultă numai de ordinele venite de sus.

— Asta nu e o glumă, Jessie. Crede-mă, dacă aş fi putut să scap de sarcina asta, aş fi făcut-o. Merit orice vrei să-mi spui. Nu te condamn pentru că eşti atât de amară.

— Spune mai degrabă furioasă. Şi mai degrabă te-ai întoarce şi ţi-ai mişca fesele drăgălaşe acolo unde le-ai odihnit timp de zece ani.

— Fese drăgălaşe? Asta era Jessie pe care şi-o amintea.

Jessie privi acel zâmbet larg, copilăresc, pe care el îl arbora întotdeauna când nu era cineva prin preajmă. Era mai slab decât cu zece ani în urmă, ceea ce făcea ca hainele să stea pe corpul lui ca pe un atlet. Poate că părul era un pic mai închis, deşi părea încă brăzdat de lumina soarelui, ca în fiecare vară când înotau împreună în lac. Dar ochii fură cei care-i opriră examinarea, acei ochi albaştri, cu privirea pătrunzătoare, care vedeau întotdeauna până în adâncul ei şi care o făceau să recurgă la extreme în dorinţa de a-i dovedi că e indiferentă la

farmecul lui. Nu putea fi furioasă pe el, chiar dacă ar fi încercat.

— Bine, Wyatt Earp, îi aruncă ea, ai o armă, vom călători. Tu oferi. Dar eu nu cumpăr.

El îşi puse un picior – era încălţat cu cizme din piele de şarpe – pe marginea barului, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă.

— Jessie, sunt plătit de stat ca să însoţesc transportul. Vreau să fiu sigur că nu pierzi aurul pe drum.

Asta o făcu să tacă. Nu era nevoie ca el să-i aducă aminte că familia James era vestită pentru faptul că-şi pierduse aurul.

— Acest aur al familiei James a fost depozitat în pivniţa băncii din Dahlonega de mai bine de patruzeci de ani, spuse Jessie, cu acea voce gravă, atât de familiară lui. Nu am de gând să-l pierd acum, dar nici n-am de gând să las un St. Clair să pună mâinile pe el.

— Jessie, draga mea, deja a venit? Jane Short, o micuţă octogenară, îmbrăcată cu o rochie scurtă de dans şi cu pantofi albi à la Shirley Temple, dădu buzna în bar. Lonnie a văzut un cowboy înalt şi frumos, întrebându-l pe ajutorul de şerif despre tine. Este omul guvernatorului, poate că-i exact ce-a comandat doctorul.

— Jane, s-ar putea ca el să fie ce a comandat doctorul, dar dacă eu aş fi comandat, cred că s-ar fi făcut o zi rece în iad, înainte să-l vreau pe un St. Clair.

Jane privi derutată.

— Oh, draga mea. Şi Alice a crezut că e exact Ceea ce trebuie. Lonnie mi-a spus să nu-mi fac mari speranţe, dar eu sunt sigură de ce au arătat cărţile, o rebelă va întâlni un înger. Binele şi răul. Yin şi yang1. Ce vrei să spui prin St. Clair? Jane veni spre bar, îi aruncă o privire lui Gabe şi se opri. Bună. Ştiam eu. Dacă Jessie este rebelă, tu trebuie să fii îngerul. Cum te cheamă?

— Gabriel St. Clair, doamnă.

— Jessie şi Gabriel. Perfect.

Fusese o vreme când Jessie gândise la fel, când mâzgălise în interiorul unei inimi cuvintele „Jess şi Gabe”,

cu litere mari, frumos conturate cu cerneală neagră, pe coperta unei cărţi de liceu. Asta se întâmplase înainte ca prietenii lui Gabe să înceapă să-l necăjească în legătură cu dragostea ei copleşitoare, înainte ca Gabe să se îndrăgostească de Laura Redding.

1 femeie şi bărbat (Ib. chineză, în text)

În acel moment, Nathan răsuci comutatorul de la lumină. Întreaga încăpere a saloon-ului fu scăldată de lumini stroboscopice şi de neon auriu. Tonomatul începu să cânte o melodie de-a lui Garth Brooks.

Gabriel scutură neîncrezător din cap.

— Înger? Să vă spun adevărul, doamnă, nu sunt chiar atât de sigur. Poate-mi daţi dumneavoastră o cheie. Când călătoreşti cu Jessie James, nu ştii niciodată dacă eşti în rai sau în iad.

Capitolul doi

Străzile pietruite din centrul oraşului erau invadate de turiştii obişnuiţi din zilele de sâmbătă, care intrau şi ieşeau din magazinele situate în piaţa ce înconjura Muzeul aurului. Multe se schimbaseră în anii când Gabe fusese plecat. Nu-şi amintea zona centrală a oraşului arătând atât de prosperă şi plină de viaţă.

Şi nu-şi amintea să fi mers atât de mult pe jos, în Dahlonega, fără să întâlnească pe cineva cunoscut. Acum, era bucuros de anonimatul lui. Cu greu se putea gândi la ceva. Întâlnirea cu Jessie îi tulburase viaţa, atât de controlată şi liniştită până acum. Nu mai erau prietenii vechi de altă dată, dar nu se gândise că ar putea fi duşmani. De fapt, nu era deloc sigur ce ar putea fi şi nu-i plăcea o situaţie pe care n-o avea sub control.

Cântărind toate schimbările care avuseseră loc, în anii în care lipsise, Gabe St. Clair se îndreptă spre vechea băcănie, situată lângă biroul şerifului. Se sculase devreme în dimineaţa asta.

Din câte îşi amintea Gabe, familiile St. Clair şi James trăiseră întotdeauna pentru prezent, lăsând în seama lui Dumnezeu şi a norocului să se îngrijească de vieţile lor. Nimeni din oraş nu-i prea băga în seamă, până în clipa

când el a devenit fundaş în echipa de fotbal. Deodată, chiar şi frumoasa Laura Redding a devenit interesată de persoana lui. Nu mai era copilul sălbatic din vârful muntelui. Fusese acceptat în cercul copiilor obişnuiţi. Şi n-o mai voia pe Jessie prezentă mereu în urma lui. Încă îi mai era ruşine când îşi amintea de modul în care o tratase pe Jessie, în faţa noilor săi prieteni.

Dar ea nu a încercat niciodată să-i influenţeze comportamentul, nu i-a arătat cât de mult suferă. În schimb, a început să păstreze o anumită distanţă faţă de el, în public, aşteptând ca el să o caute. Până în acea ultimă vară, înainte de plecarea lui la liceu, când Laura l-a prezentat unui student ia drept, al cărui tată era primar. Când a terminat şcoala şi nu a mai făcut parte din echipa de fotbal, prietenii nu l-au mai căutat. A ştiut atunci că va fi întotdeauna puştiul de pe Pumpkinvine Mountain. Nu exista niciun loc căruia să-i aparţină.

Cu excepţia lui Jessie. Îşi mai amintea încă acele zile de vară. Jessie stând jos în doc, cu picioarele goale jucându-se în apă, ascultându-l cu ochii ei negri, măriţi de îngrijorare. El îi povestise atunci despre ceea ce-i zdrobise inima. Noaptea făcuseră un foc de tabără, pentru a goni ţânţarii, şi priviseră cum fumul se împrăştie deasupra apei.

Jessie îl ascultase, încercase din greu să-i înţeleagă explicaţia despre frica şi dorinţele lui contradictorii, despre ruşinea pe care i-o provoca familia lui, despre hotărârea de a pleca departe de Pumpkinvine Mountain. Ea îl ascultase şi-i spusese că-i înţelege dorinţa de a pleca, deşi în sufletul ei ştia că n-ar putea fi fericită în altă parte.

Apoi, într-o seară, vrând să stea într-o poziţie mai comodă, îşi lăsase capul în poala lui Jessie, închisese ochii şi-şi închipuise că era Laura.

Când Jessie l-a sărutat, el i-a răspuns, din ce în ce mai aprins, aşa cum făcuse atât de des cu

Laura. În fiecare noapte, Laura îl îndepărta tot mai mult, dar Jessie n-a făcut asta niciodată.

Descoperise că acel corp, pe care-l atinsese, nu mai era băieţos şi slab. Sânii pe care-i ţinea în mâini

crescuseră, sfârcurile se întăriseră, iar pulsul ei se accelerase la mângâierile lui.

Jessie James crescuse, fără ca el să observe. Şi ea îi arăta că el era încă idolul din visele ei şi lucrul pe care îl dorea cel mai mult.

Rămăsese împietrit, când realizase ce făcuse şi ce ar fi dorit să mai facă. Jessie era prietena lui, nu iubita lui.

— La naiba! Ce vrei să faci, Jessie? Eşti încă un copil, nu o… nu eşti… trageţi cămaşa înapoi!

Îngrozit, Gabe se trase înapoi, lăsând-o pe Jessie singură, derutată şi rănită de respingerea lui.

Ziua următoare a plecat la liceu şi a fost surprins, dându-şi seama, că cea pe care încerca să şi-o alunge din minte era Jessie, nu Laura. De atunci, nu s-a mai întors pe munte, decât când era o urgenţă de familie. Când şi când, a mai zărit-o pe Jessie, dar nu s-a apropiat de ea. Jessie însemna muntele, iar muntele însemna durere. Abia acum înţelegea că o învinuise pe Jessie de ceva ce ea nu putea schimba.

Ştia că o folosise pe Jess ca înlocuitor pentru fata pe care o dorea, şi, mai rău, ţinuse secretă prietenia cu ea. Un adolescent, care-şi împărtăşeşte gândurile cele mai intime unei fetiţe mult mai mică decât el, ar fi fost un bun subiect de bătaie de joc pentru prietenii lui. Aceştia ar fi necăjit-o pe Jessie fără pic de milă. Sau s-ar fi folosit de inocenţa ei. Aşa cum făcuse el mai târziu.

Şeriful stătea la biroul lui, în scaunul turnant, orientat cu spatele la uşă, când Gabe ciocăni.

— Intră, spuse el, învârtindu-se cu scaunul şi, apoi ridicându-se în picioare. Bună, Gabe, îmi pare bine să te văd. Mă scuzi că nu am fost de găsit mai devreme.

— Joey? Joey St. Clair? Nu poţi fi tu şeriful!

— De ce? Există vreun motiv pentru care nu se poate ca doi membri ai familiei St. Clair să reprezinte legea?

— Ah, nu. Bineînţeles că nu. Sunt doar surprins, asta-i tot. Gabe îi strânse mâna vărului lui mai mare şi-i acceptă invitaţia de a se aşeza.

— Vrei să spui că eşti surprins că unul dintre cei mai

înrăiţi jucători de noroc ai familiei a renunţat la trecutul dubios şi s-a schimbat într-un cetăţean onorabil?

— Nu, adică da. Cred că sunt surprins. Gabe era cu adevărat surprins. Dintre toţi verii lui, Joey era cel mai puţin capabil să se schimbe. Puţin îi păsa ce credea lumea despre el. N-am ştiut că ai fost ales şerif.

— Nici eu n-am ştiut că lucrezi la Biroul de Investigaţii, până nu m-a sunat şeful tău. Am râs zdravăn când m-a rugat să păstrez asta secret. L-ai văzut pe unchiul Buck?

— Nu. De-abia am sosit în oraş.

— Ar trebui să treci pe la el, Gabe. Îi e dor de tine.

— Vrei să spui că-i e dor de banii mei.

Joey îi aruncă o privite ciudată.

— Probabil. Întotdeauna a ştiut cum să exploateze fiecare ocazie. Dar cred că i-ar face plăcere dacă te-ar vedea. A îmbătrânit şi e din ce în ce mai ciudat, mai ales acum, de când familia sa a coborât de pe munte. îl cunoşti doar: nu-i plac schimbările şi cu atât mai mult persoanele străine.

— Îl cunosc. Înainte să bagi de seamă, te-a şi sugrumat. Din cauza unchiului Buck şi a convingerilor lui, cum că familia trebuie să stea mereu împreună, la bine şi la rău, Gabe fusese nevoit să plece. Ce fac ceilalţi veri, Walter şi Ralph?

— Ralph lucrează la noua berărie, jos în Cartersville, iar Walter este tot fermier pe pământul familiei James. Deşi am auzit zvonuri că s-ar putea să-l vândă.

— Căsătoriţi? Da, inclusiv eu. Dar tu, Gabe?

— Nu, nu m-am căsătorit). Am avut prea mult de muncit ca să ajung aici. În legătură cu aurul, spuse el, schimbând subiectul, în timp ce cu greu putea asimila transformările petrecute în familia St. Clair, chiar există un pericol de a fi furat?

— A existat o ameninţare de-adevăratelea, Gabe. Chiar eu am răspuns la telefon. Bărbatul a spus că cineva intenţionează să fure aurul şi că vrea să ne anunţe pentru a nu fi pus oraşul nostru într-o lumină proastă.

— Bărbatul? întrebă Gabe.

Şeriful păru surprins.

— Ei bine, acum realizez că a fost un bărbat, dar vocea era prefăcută". Ar fi putut fi şi o femeie, cred. Dar singura femeie de pe aici, suficient de curajoasă pentru a face aşa ceva, este…

— Jessie James, îi termină Gabe propoziţia, privindu-l pe Joey de parcă nu-i venea să creadă. Doar nu crezi că Jessie ar fi în stare să însceneze un atac?

— Nu, nu cred. Ar strica renumele familiei. Dar toată lumea de pe aici ştie că are mare nevoie de bani.

— De ce are nevoie de bani? Afacerea ei cu saloon-ul nu merge bine?

— Mda, dar a ipotecat ultima fâşie de pământ pentru a plăti, pe loc, pentru saloon şi şi-a cheltuit ultimul bănuţ, pentru a-l moderniza. Acum, toţi banii de care dispune sunt luaţi pe credit. Se pare că, pe măsură ce contul nostru creşte, al ei scade…

— Ce crede Jessie despre telefonul de avertizare?

Şeriful râse, luând o ţigară şi bătând-o la unul din capete.

— Crede că a fost unul din familia St. Clair. Ştii cum au fost familiile noastre întotdeauna. Dacă uneia i se întâmplă ceva, dă vina pe cealaltă.

Lui Gabe îi scăpă un suspin de exasperare.

— De ce ar vrea unul din St. Clair-i să jefuiască o căruţă?

— Bineînţeles că n-ar avea de ce. Oh, n-aş băgă mâna în foc că unchiul Buck n-ar fi putut ameninţa s-o facă, dar el n-ar fi dat telefon. Ar fi ştiut că i-aş recunoaşte vocea.

Oricât de mult îi displăcea ideea, Gabe hotărî că va trebui să-l contacteze pe unchiul Buck, în interes de serviciu, înainte de a-şi stabili un plan de acţiune. Când fu mulţumit că a putut afla de la Joey tot ce ştia, se ridică şi plecă.

— Gabel Gabe! Femeia de la bar îl bătu uşor pe umăr. Opreşte-te!

Se întoarse şi aşteptă, intrigat de această străină

care vorbise despre yin şi yang, bine şi rău.

— Îmi pare rău dacă am părut idioată acolo cu ceea ce am spus. Ştiu că nu toţi înţeleg ceva ce e evident. Sper că nu te-am jignit.

— Nu, doamnă. Nu mă simt jignit. Dar să mă pui pe mine, alături de Jessie, e mai mult decât alb şi negru laolaltă.

— Prostii! Se vede de la o poştă că e înnebunită după tine. Apropo, numele meu e Jane Couple Short. Cred că-l cunoşti pe nepotul meu, Gavin.

— Da, doamnă.

— L-am spus lui Lonnie, când l-am cerut în căsătorie, că ar fi mai bine să ia numele meu. Couple suna ca ceva mult mai stabil decât Short, dar el n-a vrut. Cred că e o chestie de-a bărbaţilor. Ţii la lucruri de-astea?

Gabe dădu din cap, deşi nu era sigur că înţelege vreun cuvânt din ce spunea.

— Oh, cred că te zăpăcesc. Mă pricep la aşa ceva. Dar, spuse ea, zâmbind ca un mic drăcuşor, asta face sexul interesant, nu crezi? Vreau să spun, ai fi surprins să afli cât de mult contribuie dansul step la libido.

Bătu câţiva paşi demonstrativ, apoi făcu o plecăciune şi dădu din mână.

— Vino să iei cina cu noi diseară, la saloon. Jessie va cânta noul ei cântec.

Deodată-Gabe deveni interesat. Nu ştia că Jessie ştie să cânte.

— Nu cred că ar fi încântată să mă vadă.

— Ah, aici te înşeli. Ai văzut vreodată luptele de găini din Noua Guinee?

— Nu cred.

— Tot ceea ce fac e să bată aerul cu aripile lor şi să ţipe de-ţi fac părul măciucă. Apoi atacă un cocoş pe care îl aleg. Dacă se luptă bine, atunci se împerechează. Cred că aşa este şi Jessie.

— Dacă asta este ceea ce duce la împerechere, cred că viaţa cocoşului este cam scurtă.

Jane rânji.

— Poate, dar mor de o moarte glorioasă. Vino diseară la cină, Gabe.

— Dacă apar neinvitat la masa ta, s-ar putea să n-ajung să mă bucur de acea parte glorioasă a vieţii.

— N-ai de unde să ştii, până nu încerci.

Câteva clipe mai târziu, fără să ştie exact cum.

Gabe se trezi acceptând invitaţia la cină a lui Jane Short, ca de altfel şi recomandarea ei de a-şi lua o cameră la hotelul Nugget, de peste drum.

Se îndreptă spre jeep, pentru a-şi lua geanta de voiaj. Deşi crezuse că e pregătit, întâlnirea cu Jessie îl luase pe sus. Timpul nu ştersese legătura dintre ei. Cel mult, o adâncise. Sau fuseseră doar amintirile, ce năvăliseră din trecut?

Acum, va trebui să se forţeze să uite de vremea când era împreună cu Jessie, de picioarele ei goale din apa lacului, de sărutările uşoare. Fusese o perioadă de furie şi confuzie, o perioadă a hormonilor şi a emoţiilor. De atunci, amândoi crescuseră. Avusese optsprezece ani atunci şi făcuse ceea ce trebuia pentru vârsta aceea. Refuzase ceea ce Jessie îi oferise. Patru ani mai târziu, Jessie fusese cea care îl alungase.

Jessie asculta absentă, în timp ce instrumentiştii îşi acordau instrumentele şi aranjau scena. Amintirile despre Gabe o copleşeau, făcând-o să se gândească la o vreme când ar fi trebuit, nu, ar fi fost obligată, să se confrunte cu prezentul.

Sezonul turistic de toamnă era în plină desfăşurare. Maşini încărcate cu toţi membrii familiei se îndreptau spre nord, pentru a vedea Blue Ridge Mountains, acoperiţi de copaci ce-şi schimbau culoarea de la roşu la auriu. S-ar putea să fie multă lume în seara asta. Numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea ea de mulţi clienţi. Numai ea ştia cât de gol era contul din bancă. Folosise cea mai mare parte a banilor câştigaţi, în timpul verii, pentru cheltuielile administrative ale saloon-ului. Odată iarna instalată, activitatea barului se va reduce considerabil. Câţiva

localnici, unul sau doi vânători rătăciţi, dar niciun consumator, îmbrăcat cu cizme noi şi cămaşă de cowboy, nu va mai veni.

Cizme şi blugi. Pălărie Stetson. Gabriel Şt. Clair.

Respiraţia i se acceleră, în timp ce rememora evenimentele ce se petrecuseră de dimineaţă. îl pierduse pe Gabe cu mult timpjn urmă, dar crezuse că s-a vindecat de dorul lui. Se înşelase însă. Chiar şi un James învăţase cum să trăiască cu durerea asta. În loc să deseneze inimi în jurul numelui lui, făcuse din el ţinta urii ei, unitatea de măsură a succesului ei.

Gabe fusese primul St. Clair care terminase liceul. După asta, s-a îndepărtat de familia lui şi de munte, aşa cum şi-a dorit cu atâta disperare întotdeauna.

Jessie fusese prima James care obţinuse o diplomă, pentru ca, după aceea, să se întoarcă pe munte pentru a redobândi ceea ce familia ei pierduse. Şi fusese un eşec, până acum. Gold Dust Saloon începea, în fine, să aibă un oarecare profit. Jessie visa la pământul de pe munte şi la ferma pe care. era pe cale s-o piardă.

— Hei, Jessie, ascultă asta. Unul dintre instrumentişti, Mike, cânta la pian un refren melancolic. E finalul noului nostru cântec.

— Sună bine, spuse ea, abătându-şi atenţia de la Gabe şi amintirile legate de trecut. Saloon-ul era plin de clienţi, care voiau să bea şi să danseze. Trebuia să facă un inventar la stocul rămas şi să înlocuiască articolele care lipseau.

— Cred că vom putea cânta cântecul, în seara asta.

— Nu! Jessie nu intenţionase să ţipe; refuzul însă îi ieşise de pe buze înainte de a realiza ce face. Mai târziu, poate.

— Mai târziu, nu mai avem de ce să-l cântăm, spuse Mike, liniştit. Tipul ăla, de la studioul de înregistrări din Nashville, vine special să ne asculte.

— Oh, Mike. Îmi pare rău. Eşti sigur?

— Aşa mi s-a spus. Trebuia să fie o surpriză. Dar, putem oricând cânta şi altceva. Suntem grozavi, chiar şi

fără cântecul tău.

Jessie merse pe scena îngustă, până în spatele pianului.

— Nu, cântecul e bun, poate cel mai bun pe care l-am compus vreodată. îl vom cânta. Vreau să mai ascult o dată finalul.

În clipa următoare, începu să cânte, vocea ei, uşor răguşită, auzindu-se prin uşile deschise, cântând despre dragostea pierdută.

Sunetul vocii ajunse până la Gabriel St. Clair, aflat la mijlocul drumului dintre hotel şi saloon, şi-l făcu să se oprească.

— E grozavă, nu-i aşa? Nimeni nu ştie să cânte despre durere, la fel de bine ca Jessie, spuse bărbatul de pe trotuar.

— Asta-i Jessie?

— Mda. Iar tu trebuie să fii Gabe. Sunt Lonnie, soţtil lui Jane.

— Jane, adică femeia care a crezut că-i mai bine să deveniţi un cuplu decât să deveniţi scurţi? 1

Lonnie îl privi curios pe Gabe, apoi izbucni în râs.

— Nu pot să cred că ai înţeles ce a vrut să spună. Marea majoritate a oamenilor îşi storc mintea, după care renunţă.

— N-am înţeles până în clipa asta. Şi îmi place Jane, deşi se înşală în ceea ce mă priveşte pe mine şi pe Jessie.

— Vei vedea că Jane nu se înşală asupra lucrurilor pe care le doreşte să se întâmple. Uite-te la mine! Priveşte! Un mecanic la pensie, care conduce un hotel şi ia lecţii de dans.

Gabe auzise despre mătuşa Jane de la nepotul ei, Gavin. Încă nu înţelegea ce face la Dahlonega, dar îi cunoştea reputaţia imprevizibilă, care făcea totul, în legătură cu ea, credibil, inclusiv bătăile găinilor din Noua Guinee.

Vocea lui Jessie se pierdu. Gabriel nu mai desluşea cuvintele, dar simţea durerea, durere pe care ei o împărţiseră odată. Şi atunci, îşi aminti că o ţinuse pe Jessie

în braţe, în acea dimineaţă, având între ei doar un mulaj de carton. Pe Jessie, care crescuse. Pe Jessie femeia.

Ce avea Jessie diferit acum? Drace, niciodată n-o dorise; fusese doar un înlocuitor pentru Laura. Nu putea reînnoda o prietenie din copilărie, când îşi amintea de dorinţa pe care o simţise în dimineaţa asta, când o ţintise în braţe, când simţea acea durere din inimă la auzul vocii ei…

Gabe îşi aruncă geanta peste umăr şi realiză că Lonnie îl privea fix, de parcă aştepta un răspuns. Probabil că nu-l auzise.

— Spune-mi ceva, Lonnie, spuse Gabe, încercând să-şi ascundă deruta, există ceva numit găini din Noua Guinee?

— N-aş putea să-ţi spun, dar, în caz că Jane ţi-a promis să-ţi gătească aşa ceva la cină, ar fi fost bine dacă ai fi mâncat înainte o gustare.

Ringul de-dans, de formă pătrată al Gold Dust Saloon-ului, situat la un nivel mai jos decât mesele, era acum plin de perechi îmbrăcate în haine western, care dansau în ritmul muzicii.

— Când eram copil, în locul ăsta era o discotecă, îi spuse Gabe lui Lonnie, care o privea pe Jane dansând cu un străin.

— Pun pariu că tu şi Jessie făceaţi o pereche grozavă.

— Jessie şi cu mine n-am dansat niciodată.

Atunci, îşi aminti. Dansaseră, totuşi, o dată.

El încercase s-o înveţe să danseze, dar se încurcară în picioare şi căzuseră amândoi grămadă, pe docul unde exersaseră. Apoi izbucniră amândoi în râs.

Întotdeauna râdeau când erau împreună. Gabe clătină din cap. Acum, ar fi trebuit să fie la telefon, vorbind cu cei de la birou, coordonându-le activitatea; trebuia să alcătuiască o listă cu hoţii cunoscuţi din regiune. În schimb, stătea şi asculta muzică într-un local întunecos.

Deodată, Jessie apăru în lumina reflectorului; Gabe dădu pe gât ultima înghiţitură din pahar, nevenindu-i să-şi

creadă ochilor. Purta o rochie, de dans de pe la 1800, de culoare roz, cu o garnitură din dantelă neagră; despicată într-o parte, lăsând să se vadă seducător piciorul, în momentul când păşea. Era o femeie senzuală şi pulsul lui era din ce în ce mai puternic.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Bine aţi venit la Gold Dust Saloon. Instrumentiştii din spatele meu, se numesc „The Dusters”, iar eu sunt Jessie James. În seara aceasta, vom cânta un cântec, compus de mine, despre o fată care şi-a ascuns dragostea pentru bărbatul care o folosit-o şi-apoi a părăsit-o.

Gabriel nu credea că Jessie ştia că el era acolo, deşi privea exact în direcţia lui când începu să cânte. Era acelaşi cântec pe care-l auzise în acea după-amiază. Acum însă îi putea înţelege cuvintele.

„Există o altă femeie în interiorul meu.

Am ţinut-o ascunsă pentru ca nimeni să n-o, poată vedea.

Dar asta mă înnebuneşte.

Mă înnebuneşte.

…Credeam că e bine ascunsă

Bine ascunsă în trecut.

Până l-am văzut pe el.

Acum, sunt din nou femeia pe care o ascundeam.

Dragostea din trecut a răbufnit.

Şi asta mă înnebuneşte.

Mă înnebuneşte”.

Toată sala amuţise. Captase atenţia tuturor şi părea că toţi îi împărtăşesc durerea. Chiar şi Gabe simţea acea durere.

Ar fi vrut să traverseze ringul de dans şi s-o aline, aşa cum ea o făcuse cu el cu mult timp în urmă. Ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine. Să i-o spună din nou.

Dar luminile s-au aprins şi mulţimea a izbucnit în urale.

Jessie făcu o mică plecăciune, aruncă publicului un sărut şi se pierdu în mulţime. Câteva momente mai târziu, apăru lângă Lonnie.

— Jane, ce crezi despre ultima mea creaţie?

Apoi îl văzu pe Gabriel şi obrajii ei păliră.

Pentru o clipă ezită, apoi se regăsi şi dădu din cap.

— Bună, Gabe. Nu ştiam că eşti un fan al muzicii country.

— Nici eu nu ştiam. Dar mi-a plăcut cântecul foarte mult. Nu ştiam că eşti cântăreaţă, spuse Gabe, cu voce ridicată, pentru a acoperi muzica prea tare.

— Nu sunt. Mă prostesc doar cu formaţia. Sunt cea mai ieftină cântăreaţă pe care o cunosc. Şi a fi ieftin e important prin zona asta

— Ştii, Lonnie, spuse Jane, deodată, mi s-a făcut o poftă teribilă de mâncare chinezească. Sper că voi doi nu vă supăraţi dacă vă lăsăm singuri, nu-i aşa, Gabe?

— Oh, nu, n-ai să pleci, spuse Jessie, blocându-i drumul. Aţi venit pentru cină şi veţi sta aici să mâncaţi…

— Nu cred că am poftă de găini din Guineea, spuse Jane. Dar Gabe arată ca un bărbat care moare de foame. Şi tu deja ai început să te umfli în pene.

Înainte ca Jessie şi Gabe să realizeze ce se întâmplă, se treziră singuri la masă. Înainte ca unul din ei să aibă timp să spună ceva, doi dansatori se aşezară în scaunele rămase libere.

— Cam greu să fim singuri, observă Gabe.

— Găini din Guineea? Nu înţeleg deloc despre ce-i vorba. Tot ce se serveşte aici sunt fripturi şi cârnaţi. Şi nu văd de ce ar trebui să fim singuri.

Jessie nu folosea rujul. Acum, buzele ei, de un roşu-închis, erau bosumflate. Femeia din faţa lui nu mai era fetiţa slăbănoagă pe care o ştia Gabe. Era o fantezie, o fantezie erotică, ce-i încorda muşchii stomacului şi-i tăia respiraţia.

— Nu cred că mi-e foame, Jessie. Ceea ce îmi doresc este să găsesc un loc liniştit, unde să putem sta de vorbă.

— Nu cred că avem despre ce vorbi, Gabe.» Părea neclintită în ceea ce-l privea, la fel ca femeia despre care cântase. Poate că era încă efectul cântecului, sau poate era faptul că încerca să-şi ascundă emoţiile.

Gabe văzu tristeţea din ochii ei şi îşi dori să nu se simtă răspunzător de ea. Fusese o vreme când nu trebuia să-şi ascundă sentimentele, când îşi puteau spune unul altuia totul. Cel puţin, el îi spusese ceea ce simţea, şi întotdeauna îl ascultase.

— Cred că trebuie să vorbim, Jessie. „Avem de vorbit despre ultimii zece ani”, ar fi vrut să-i spună. În schimb, se trezi vorbindu-i despre treburi oficiale:

— Trebuie să vorbim despre fărădelegi şi despre hoţii de aur.

— Nu în seara asta, spuse ea, pornind printre perechile care dansau şi pierzându-se în mulţime. Înconjură barul, apoi trecu printr-o uşă şi se grăbi pe scări. Nathan şi ceilalţi barmani se vor putea descurca şi singuri. Ea avea acum nevoie de aer, de spaţiu, de timp, pentru a-şi limpezi gândurile.

Avea nevoie ca femeia despre care cântase să intre înapoi în scoica ei protectoare. Avea nevoie să-şi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii.

Dar ştia că nu va reuşi nimic din ce-şi dorea, înainte de a ajunge pe acoperişul clădirii, auzi paşi în urma ei.

Era Gabe. Ştia asta încă înainte să se întoarcă. El înaintă spre ea, se opri şi, pentru o clipă, ea crezu că o va săruta, dorindu-şi-o din tot sufletul, în timp ce simţea un foc izbucnindu-i în stomac şi invadându-i întreg corpul.

Se întoarse spre el, încercând să-şi recapete suflul.

— Pleacă, Gabe. N-ai ce căuta aici.

— De ce nu? Suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

— Nu, nu mai suntem prieteni. Ceea ce este acum între noi, indiferent ce-ar fi, este ceva nou.

— Şi nu permiţi la nimic ce-i nou să-ţi intre în viaţă, nu-i aşa, Jessie? Te agăţi de trecut, de parcă ar fi tot ce te ţine în viaţă.

— Pleacă, spuse ea, cu voce încordată. Eu sunt trecutul – trecutul tău – din care nu vrei nicio bucăţică. Ai făcut ca asta să-mi fie foarte clar.

— Îmi pare rău, Jessie, că am amânat atâta timp să-ţi dau o explicaţie.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, Gabe. N-am nevoie de nimic de la tine.

El nu o crezu. Văzuse dorinţa în ochii ei negri, dimineaţă, când se întâlniseră prima dată, şi din nou, cu câteva clipe în urmă, înainte ca ea să se închidă în dosul ochilor care-o trădau.

— Nu te cred, Jessie. Nu ne putem ascunde unul de altul. Niciodată n-am putut să ne ascundem sentimentele. Vreau să te sărut şi ştiu că şi tu mă doreşti. Încet, o răsuci şi o cuprinse în braţele lui.

Ea închise ochii şi-şi desfăcu buzele. El îşi aplecă capul şi-i atinse blând buzele cu ale lui.

Şi trecutul dispăru dintr-odată.

Capitolul trei

Mu a existat o singură zi, în ultimii zece ani, în care Jessie să nu-şi imagineze această întâlnire, această întoarcere, acest sărut.

Reuşise, în cele din urmă, să nu-şi mai facă speranţe în legătură cu Gabriel St. Clair. O făcuse din plin să înţeleagă că nu însemnase nimic pentru el, cu zece ani în urmă, şi nimic nu-i clintise până acum această impresie. 5

Până când a sărutat-o.

Orice încercare de a fi raţională dispăruse. Se trezi lipindu-se de el, din ce în ce mai tare, simţind cum genunchii i se înmoaie la mângâierile limbii lui.

Mâna lui coborî de pe umărul ei, încet, pe spate, strângând-o mai aproape.

— Ştiu că e o greşeală, spuse el, sărutându-i înfometat buza superioară. Dar nu cred că sunt în stare să mă opresc.

— Eu nu mă mai joc, Gabe.

— Nici eu.

— Nu te cred, spuse ea, privindu-l în ochii albaştri ce sclipeau în noaptea întunecată. Ce vrei de la mine?

El râse scurt, mirându-se şi el de această reacţie. Ce vreau? Emoţional, nu cred că pot să-ţi răspund. Fizic, cred că e evident.

Ea se trase din braţele lui.

— Tot mai preferi să fii oriunde altundeva decât aici, nu-i aşa? Dar m-ai sărutat şi corpul tău se pare că are alte preferinţe.

— Da, aşa se pare, răspunse el, şovăielnic. Se pare că ai un efect asupra mea.

Atunci, facem dragoste şi, apoi? Dispari din nou pentru următorii zece ani? Ce eşti, un soi de lăcustă, care se întoarce periodic? Dacă asta ai de gând, Gabe, eu nu mai sunt disponibilă.

— Ştiu că merit asta, recunoscu el, simţindu-se iar băiatul rău, care fusese acuzat întotdeauna că este.

Dar nu merita să fie învinuit. Jessie ştia că fusese disponibilă, ultima dată, când se întâlniseră. Atunci, n-a avut puterea să-l respingă şi de aceea o făcea acum. Trebuia să-l facă să înţeleagă că sentimentele ei sunt moarte şi îngropate pentru totdeauna. N-ar fi putut, suporta să fie părăsită din nou. Respirând adânc, îşi transformă emoţiile într-o furie disperată, şi-apoi, în mod aproape conştient, îl pălmui.

Gabriel, luat prin surprindere, îi dădu drumul, îşi subţie buzele şi făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău. Îţi datorez nişte scuze. Dar credeam că o doreşti la fel de mult ca mine.

— Am fost luată prin surprindere, îi trânti ea. Dar ştia că el are dreptate. În clipa când a sărutat-o, ea s-a topit, s-a topit de tot, şi i-ar fi dat tot ceea ce el ar fi dorit.

— Nu mai mult decât mine, îi replică el. Îmi pare rău. Se pare că am călcat cu stângul. În niciun caz, nu m-am gândit la aşa ceva, când am venit după tine. Îşi frecă faţa cu mâna, apoi se întoarse şi se îndreptă spre terasa din cărămidă de pe acoperiş.

Respiră adânc.

— Uite ce e, Jessie, acest sentiment nou – indiferent ce-ar fi – m-a surprins la fel de mult ca pe tine. Eram convins că ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă se datora faptului că eram în creştere, era ceva determinat de hormoni nestăpâniţi şi de faptul că noi doi eram altfel

decât ceilalţi din jurul nostru. Nu am vrut să te rănesc şi n-am ştiut să reacţionez când am făcut-o.

— Ştiu, Gabe. Ai dreptate. Şi mie îmi pare rău. Ai fost însă prima mea dragoste. Toată lumea îşi aminteşte de prima dragoste şi-i dă mai multă importanţă decât a avut în realitate.

— Probabil. Dar, la naiba, nu voia să se gândească la Jessie în felul acesta. Nu putea. Însemna să pună pe seama unor emoţii hotărârea lui de a pleca. Ea era o parte din acel munte şi din durerea ce-i marcase întreaga copilărie, întotdeauna şi-au dorit lucruri diferite. El ar fi dorit să plece, ea ar fi dorit să rămână. Deodată, îşi aminti de cântecul ei şi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Eu eram bărbatul care a plecat?

— Cu siguranţă că nu. Numai un ticălos egocentric, ca tine, ar putea crede aşa ceva. Nu eşti unicul bărbat din viaţa mea. De altfel, eu am fost cea care ţi-a spus să pleci.

— Probabil că sunt singurul ticălos, suficient de prost, care să plece de lângă ţine de două ori. Poate că n-am fost atât de isteţ, cum credeam.

— Poate că nu, spuse ea dulce.

O făcuse din nou, îl îndepărtase prin palma pe care i-o trăsese, îl făcuse să creadă că răspunsul la sărut venise din nişte nostalgii de demult, din nişte vise de copil şi din emoţii reprimate.

Gabe îşi sprijini braţele de ornamentul dantelat, de culoare albă, al balustradei şi privi în zare peste oraş, în direcţia munţilor. Era derutat de ceea ce se întâmplase. Pentru a-şi da răgaz să se dezmeticească, abordă problemele misiunii sale.

— De ce ar vrea cineva să-ţi fure aurul?

— Nu ştiu. De ce nu-mi spui tu?

— Joey spune că tu crezi că familia St. Clair se află în spatele poveştii ăsteia.

— Nu eram convinsă de asta, până să apari tu. – Ce legătură are una cu alta?

— Ei bine, nu de asta eşti aici, ca să-i faci jocul murdar al unchiului tău? E-n regulă, Gabe. Afacerile sunt

afaceri.

Primul impuls al lui Gabe fu să-i spună că asta e o nebunie. Dar, gândindu-se la trequtul familiei St. Clair, n-ar fi jurat că unchiul Buck nu era amestecat. Ar fi vrut să-i poată spune că el nu are nicio legătură cu asta, dar Ben şi Joey considerau că-i mai bine să păstreze secretul misiunii lui, acolo. El, personal, nu credea că transportul va fi cu adevărat jefuit, dar, totuşi, trebuia să ţină cont de faptul că existase o ameninţare.

Dar niciodată nu s-ar fi aşteptat ca ea să creadă că ameninţarea ar putea veni din partea familiei St. Clair?

Niciodată însă n-ar fi crezut că legea ar putea considera că ameninţarea venea din partea lui Jessie.

— Doar nu crezi, cu adevărat, că aş putea să-ţi fac aşa ceva, Jessie?

— De ce n-aş crede? Mi-ai făcut lucruri mai rele pentru a-ţi ajuta familia!

Deodată, timpul zbură înapoi. Era o după-amiază târzie de toamnă, şi curtea Universităţii din Georgia era plină de frunze galbene şi portocalii. Dovleci, împodobiţi de Halloween1, atârnau la ferestre.

Jessie era în dormitorul ei, încercând să înveţe la masa de la fereastră, când, de fapt, tot ce-şi dorea erasă se întoarcă pe munte, unde îşi putea scoate pantofii şi alerga spre lac, unde Gabe o aştepta. Dar Gabe nu mai era acolo. Plecase de patru ani. Şi nu se va mai întoarce niciodată. Nimic nu mai era la fel ca înainte. Era o proaspătă studentă, prima din familia James, şi avea de gând să fie una bună.

Poate dacă va învăţa şi va absolvi, ca toate fetele frumoase pe care le vedea în campus-ul universitar, poate atunci Gabe se va întoarce acasă şi…

Nu, n-o să-şi permită să se gândească la asta. Nici nu ştia exact unde era Gabe. Un accident îl făcuse să părăsească echipa „Dolphin”. Putea fi ceva permanent, îi spuseseră antrenorii. Poate chiar s-a căsătorit. Îi văzuse poza într-un ziar. Era împreună cu o blondă frumoasă. Totuşi, ea ştia undeva, în adâncul ei, că el încă îi aparţinea.

Apoi, ca într-un vis, îşi ridică privirea, şi îl văzu stând în uşa deschisă.

— Gabe? şopti ea. Eşti cu adevărat tu?

— Bineînţeles, Jess. Ce mai faci?

— Bine, acum, răspunse ea şi i se aruncă în braţe. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

— Nu sunt sigur că am făcut bine venind în acel moment, colega ei de cameră veni, îi privi pe amândoi şi chicoti.

— Vai! Mă scuzaţi. N-am ştiut că ai o vizită, îmi iau cărţile şi plec. Am de învăţat.

Dar nu a plecat imediat. Se holba la ei, cu gura deschisă, mutându-şi privirea de la unul la altul, nevenindu-i să creadă.

— Eşti cumva?…

— Gabriel St. Clair, răspunse Gabe. Jessie şi cu mine suntem prieteni vechi. Nu vreau să pleci din cauza mea. Voiam doar s-o invit pe Jessie la plimbare.

— Dai spuse Jessie, şi, practic, îl târî afară din cameră. S-o vadă pe colega ei, vorbindu-i lui Gabe în două minute, mai mult decât făcuse ea într-o săptămână, o scotea din minţi. Abia mai târziu a înţeles ce schimbări a atras prezenţa lui Gabe acolo. Până atunci, ea fusese un nimeni, dar, începând cu ziua aceea, avea să devină o forţă de care se va ţine seama la Leeds Hall. A primit ulterior o invitaţie la cel mai prestigios club de fete din campusul universitar. Dar Jessie a refuzat-o.

Tot atunci, Jessie a aflat că Gabe nu venise s-o vadă pe ea, ci venise să-i ceară ceva, ceva ce ea nu i-ar fi dat niciodată.

Au părăsit dormitorul. Ea vedea cum celelalte femei o privesc cu invidie şi cum bărbaţii întorc capul recunoscându-l, pentru a afla cine era acea femeie pe care nu o remarcaseră până atunci.

În timp ce mergeau pe hol, Gabe o ţinea de mână de parcă ăsta era singurul lucru pe care-l avea în cap.

— Am auzit că ai fost accidentat, spuse ea.

— Da. Am fost lovit la braţ. O întâmplare tristă

pentru un jucător. Viaţa e crudă, nu-i aşa?

— Nu vei juca mult timp?

— Încă nu se ştie. Unde putem merge să stăm de vorbă?

— Există un centru studenţesc.

Dar acolo n-au putut fi singuri. Prea multă lume a recunoscut îngerul cu păr auriu şi mâini de aur. Se opreau să-i spună că l-au văzut jucând, când era la liceu sau în timpul facultăţii.

Din centrul studenţesc s-au dus în oraşul universitar.

— Am uitat să te întreb. Aveai ore după-amiază?

— Nu, nu mai am până mâine dimineaţă. Cât timp poţi să stai?

— Până mâine. Hai să plecăm de aici. E prea multă lume.

Şi, fără să ştie cum s-a întâmplat, au ajuns în camera lui de hotel. Jessie nu-şi dădu seama că era stânjenită, până nu-l auzi pe Gabe închizând uşa.

— Acum, Jessie, putem fi singuri, spuse el, cu un zâmbet de uşurare.

— Cred că da. Dar, ciudat, nu-i aşa? Să fim amândoi singuri într-o cameră de hotel.

El o privi şi ea realiză că o vedea pe Jessie, pentru prima dată. Privirea lui se plimbă de la picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi, la pielea ce părea atât de mătăsoasă. Întotdeauna o văzuse ca pe un copil. Deodată, în faţa ochilor lui era o femeie şi el era pătruns de privirea ei fixă.

— Ai dreptate, Jess, n-am fost niciodată împreună într-o cameră ca asta, nu-i aşa? Vocea lui era răguşită, mai profundă decât înainte. Mă simt de parcă ar trebui să-mi scot pantalonii şi pantofii şi să mă arunc în lac, pentru ca tu să nu vezi ce efect ai asupra mea.

— Da, bine, dar nu avem niciun lac prin preajmă, nu-i aşa? Şi vreau să ştiu ce efect am asupra ta. Mi-a fost dor de tine, Gabe. A trecut multă vreme de când n-am mai fost... împreună.

Îşi aminteau amândoi acea ultimă noapte, dinaintea plecării lui la facultate, când o sărutase şi ea îi răspunsese

la sărutări.

— La naiba, Jess, îmi pare rău pentru noaptea aceea. N-ar fi trebuit să te sărut în felul acela. Eram doar un copil încăpăţânat, care nu ştia ce face.

— Oh, mi-am dat seama. Timp de patru ani, m-am gândit la tine şi la Laura, şi la cât de grozavă trebuie să fi fost în comparaţie cu mine.

— Nu. La dracu', nu asta am vrut să spun. Nici nu se putea compara cu tine. Tu eşti… ceva special.

— Mai sunt încă, Gabe? Vreau să spun, cred că au existat multe femei dornice să te aline, când ai fost accidentat.

— Nu chiar atât de multe, spuse el, cu o. voce încordată, în timp ce se îndrepta spre pat şi aprinse lumina. Venirea mea aici a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să vin niciodată. N-aş fi venit dacă… O privi, şi vocea i se pierdu. Mi-a fost dor de tine, Jess.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea. N-am mai avut pe nimeni cu care să stau de vorbă, de când tu ai plecat. Văzu cum faţa lui se luminează, pentru ca, apoi, să se întristeze. Ea merse spre fereastră şi privi afară.

El veni spre ea, aproape o atinse, apoi se dădu înapoi.

— Dar totul s-a schimbat. Ai crescut şi ai găsit un mijloc de a scăpa de muntele ăla. Eşti o femeie frumoasă acum, nu mai eşti copilul slăbănog care-şi încredinţa, în fiecare noapte, dorinţele stelelor.

— Dar sunt eu şi, în fine, dorinţa mea s-a împlinit.

— Drace! înjură el, strângând perna în braţe.

— Gabe, ce s-a întâmplat? Fără să-şi dea sea* mă, îngenunche lângă el, apăsându-şi corpul între picioarele lui şi punându-i capul pe piept. Avusese un necaz şi venise la ea. Era tot ce voia să ştie. Orice ar fi, o să fie bine. Sunt sigură de asta. Trebuie să încercăm să găsim o rezolvare.

— Nu înţelegi, Jess. Toată viaţa mi-am dorit să plec, să devin cineva şi crezuseiji că am găsit o cale. Acum, totul s-a dus. Am pierdut totul

— Dar nu m-ai pierdut pe mine, Gabe. Întotdeauna

voi fi alături de tine.

Începu să-l sărute şi să-l mângâie, în timp ce-i scotea hainele. De data asta, îi oferi dragostea unei femei. Şi nu mai era nicio cale de întoarcere. Amândoi erau maturi şi singuri, şi el lua, atingea şi transforma mângâierea ei în ceva ce niciunul din ei nu mai trăise până atunci.

După ce totul s-a terminat, ea stătea în braţele lui, simţindu-se de parcă privea lumea din vârful muntelui.

— Oh, Gabe, şopti ea, te-am aşteptat atâta timp pentru asta. De ce ţi-a trebuit atât până să vii?

Îl auzi gemând şi-l simţi încordat, ca în noaptea când hotărâseră să fure mere din grădina bătrânului Pendleton şi simţiseră că se apropie cineva.

Apoi, despletindu-şi picioarele de ale ei, se ridică şi-şi trecu degetele prin păr.

— Nu pot să cred c-am făcut aşa ceva, Jess. Dumnezeule, îmi pare atât de rău. N-am venit aici ca să te seduc sau să-ţi fac false promisiuni. Tot ce voiam de la tine era o semnătură pe un act. Acum…

Să fie prinşi, furând, de bătrânul Pendleton, nu ar fi fost ceva atât de dureros, ca tocmai ce auzise, se gândi Jessie. Gabe nu venise s-o vadă. Nu o voia; tot ce voia, era semnătura ei pe un act, acelaşi act cu care familia lui o hărţuia de mai bine de un an. Se ridică în picioare şi începu să se îmbrace, încercând să nu plângă, încercând să-şi stăpânească furia ce creştea în interiorul ei.

— Gabe, dacă mi-ai fi spus de la început pentru ce ai venit aici, poate aş fi semnat. Ai crezut că trebuie să faci dragoste cu mine, ca să obţii ceea ce voiai?

— Nu, bineînţeles că nu. S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Şi, presupunând că aş semna, ce se va întâmpla cu noi după aceea?

— Nu m-am gândit la asta. Voi duce documentul unchiului meu. Voi termina, o dată pentru totdeauna, cu obligaţiile faţă de familia mea. Poate atunci mă vor lăsa să plec.

Ea îşi încheie blugii şi îşi încălţă pantofii sport.

— Cum, vrei să spui că te ţin prizonier? Nu poţi pleca

de-acolo, dacă nu-ţi cumperi libertatea?

— Ceva de genul ăsta, recunoscu el, cu durere.

— Ei bine, nu voi face să-ţi fie mai uşor, Gabe, spuse ea, simţindu-se din ce în ce mai rănită şi mai furioasă.

Privi fix servieta de pe masă.

— Poţi să iei hârtia asta şi să i-o duci înapoi unchiului tău. Spune-i că nu voi semna, nici acum, nici luna viitoare, nici anul viitor. Vocea ei era din ce în ce mai ridicată, până când ţipă. Acea fâşie de pământ va rămâne a mea, pentru totdeauna. Nu vreau să vă mai văd vreodată, nici pe tine, nici pe unchiul tău, nici pe avocatul unchiului tău. Îţi mulţumesc pentru o după-amiază interesantă.

— Nu, Jess, aşteaptă Nu am vrut să te rănesc. Ştii că ţin la tine. Întotdeauna am ţinut.

— Nu vreau să mai aud nimic, Gabe, spuse ea, fugind din cameră. Nu mai cred nimic din ceea ce spui. Îi aruncă servieta cu acte, în faţă. El nici măcar nu se feri. Şi nici nu se mai întorsese vreodată să dea ochii cu ea.

Până acum.

Îi era recunoscător că nu-i spusese acum: „Ai făcut dragoste cu mine, pentru a obţine ceea ce voiai ultima dată când ne-am întâlnit”, dar cuvintele parcă era agăţate în aer, ca un balon plin cu heliu.

— Regret şi acum ce s-a întâmplat atunci, Jessie, mai mult decât ţi-ai putea închipui vreodată, spuse el încet. Mi-e ruşine că m-am lăsat folosit de familia mea. Dar mi-e mult mai ruşine că atunci nu ţi-am spus adevărul. Am ţinut la tine. Cred că întotdeauna.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Gabriel St. Clair. Vezi tu, eu ştiam că ţii la mine. Exceptând faptul că nu voiai să vadă asta prietenii tăi, întotdeauna ai fost sincer cu mine. Dacă un lucru ora adevărat, îl recunoşteai. Nimeni n-a fost atât de sincer cu mine, cum ai fost tu. De aceea m-a şi durut atât de tare. Când m-au scos din echipă, cred că am înnebunit puţin. Eram atât de rănit. Nimeni nu putea înţelege. Apoi te-am văzut şi totul a fost bine din *nou*, până când ai fugit. N-ai vrut să asculţi ceea ce aveam de gând

să-ţi spun.

— Am ascultat, Gabe. Tocmai făcusem dragoste. Eu, pentru prima dată în viaţă. Stăteam în braţele tale, aşteptând să-mi spui că mă iubeşti.

— Şi atunci, ce s-ar fi întâmplat? Ne-am fi căsătorit şi am fi trăit pe vârful muntelui, la fel ca familiile noastre, fără să avem niciunul din noi o meserie, fără să ştim să facem ceva. M-am purtat ca un nenorocit, Jessie, unul de clasa întâi, dar chiar şi atunci ştiam că, a mă căsători cu tine, ar fi şi mai rău.

— Acum realizez şi eu asta. Dar atunci Gabe, încă trăiam în trecut. Te aşteptasem atât de mult să te întorci şi, deodată, erai acolo, având nevoie de mine. Dar tot ce ai putut să-mi spui, a fost că familia ta îmi vrea semnătura pentru ultima fâşie din pământul James-ilor, pe care încă nu puseseră mâna. Puteau trimite pe oricine altcineva, Gabe. Dar tu ai fost cel care mi-a cerut asta. Tu, care ştiai ce însemna bucata aia de pământ pentru mine.

— Ai fi putut foarte bine să aştepţi să-ţi spun tot ce aveam de spus, Jessie. N-am vrut să vin, dar am fost constrâns de unchiul meu, sau, mai bine spus, şantajat. Familia îmi luase tot ce aveam, contul din bancă şi încrederea în mine însumi. Nu mai aveam nicio carieră, nicio diplomă, niciun viitor. Trebuia să găsesc o cale pentru a-mi clădi din nou un vis. Unchiul Buck îmi promisese că, dacă stau de vorbă cu tine, va fi ultimul lucru pe care mi-l vor cere, şi au jurat că n-or să te mai deranjeze vreodată. Am crezut atunci că, dacă ai plecat la şcoală, poate nu mai eşti atât de ataşată de acel pământ. Poate că, în disperarea mea, am vrut să cred asta.

— Ei bine, te-ai înşelat. Dar nici eu nu renunţ. Până voi muri, am să pun mâna din nou pe pământul familiei mele. Şi, atâta vreme cât eşti în clădirea mea, neinvitat, vreau să pleci de aici.

— Jess, nu face aşa ceva. Chiar dacă nu vrei să discutăm despre noi doi, tot trebuie să discutăm despre aur. Trebuie să-mi fac rost de un cal şi de echipament. De vreme ce voi călări în bătaia puştii, este responsabilitatea

ta să-mi împărtăşeşti planurile pe care le-ai făcut.

Jessie îl privi.

— Bine. Vorbim luni.

— Luni? De ce nu mâine? Nu este închis saloon-ul duminică?

— Ba da, dar duminică merg la biserică.

— Toată ziua?

— Nu, dar după aceea iau prânzul şi mă duc să călăresc pe munte.

— Bine. Luăm prânzul împreună şi-apoi mergem să călărim.

— Dar nu ai cal.

— Oh, ba da. Am spus că trebuie să-mi caut unul. Încă îl mai am pe Blaze.

— Unde?

— Vărul Walter mi-l păstrează.

— Dar credeam că nu mai ţii legătura cu niciunul dintre membrii familiei tale. De ce ţi-ar păstra Walter calul?

— Hai să zicem că are să-mi plătească o datorie.

Îl privi fix.

— Bine atunci. Pe mâine, Gabe. Vom vorbi mâine.

— Perfect. Vin să te iau de la biserică.

Jessie nu avu putere să-l contrazică. Dacă nu pleca mai repede de lângă el, şi-ar fi dat frâu liber emoţiilor. Să pretindă că e dură şi indiferentă era mult mai dificil decât şi-ar fi imaginat.

— Conversaţie numai, Gabe. Nu mai sunt adolescenta bolnavă de dragoste, de care să râdă toată lumea.

„Să râdă?” Jessie avea dreptate. Gabe nu-i acordase niciodată respectul pe care-l merita, ţinuse întotdeauna secretă prietenia lor. Se folosise de ea. Poate că nu mai putea să schimbe ceea ce făcuse în trecut, dar va arăta întregii lumi că Gabe St. Clair şi Jessie James sunt prieteni. Îi datora măcar atât.

Ajungând la concluzia asta, începu să meargă de-a lungul acoperişului, dar, apoi, se opri şi se întoarse spre ea.

— Cu siguranţă nu mai eşti o adolescentă, şi Jane a avut dreptate. Dai frumos din aripi. Abia aştept să ajungi la cotcodăcit. Se întoarse şi începu să coboare scările, două câte două.

Fără putere, Jessie se sprijini de balustradă şi privi la strada din faţa ei. Despre ce Dumnezeu vorbise? Aripi? cotcodăcit?

Ce fusese în capul ei, când acceptase să meargă cu Gabe pe munte, în loc să-şi concentreze atenţia asupra problemelor saloon-ului.

Deci, în cele din urmă, Gabe s-a întors. S-au întâlnit şi au stat de vorbă şi ea i-a dat mai multe ocazii să plece. Dar el nu a plecat. Răsuflă adânc şi-şi permise un zâmbet slab, de speranţă. Nu fusese ea cea care dăduse telefonul de ameninţare. Dar, indiferent cine fusese, reuşise ceva ce până acum fusese un eşec.

Gabriel St. Clair s-a întors din nou acasă.

Văzu aprinzându-se lumina în camera lui, de la hotelul de peste drum, îi văzu silueta, în timp ce-şi descheia fermoarul blugilor şi îi lăsa să alunece jos. Ca şi cum ar fi ştiut că ea îl urmăreşte, îi trimise un sărut şi-apoi stinse lumina.

Gabriel St. Clair nu era un înger. Jessie James ştia, mai bine ca oricine, că era un bărbat periculos.

Îi trezise amintiri periculoase. Şi stârnise dorinţe, la fel de periculoase.

Şi era perfect conştient de ceea ce făcea.

Dimineaţa următoare, Gabe s-a trezit devreme. Îşi îmbrăcă singura cămaşă pe care şi-o adusese, îşi luă haina sport şi se îndreptă spre sala de mese. îl şocă pe Lonnie când îl întrebă:

— N-ai cumva o cravată pe care să mi-o împrumuţi?

— Sigur. Te duci undeva?

— Mă gândeam să trec pe la biserică.

Lonnie desfăcu nodul cravatei pe care o purta şi i-o întinse lui Gabe.

— Eu aş încerca la mica biserică metodistă, de pe

Pumpkinvine Road, spuse Jane, cu un zâmbet atotştiutor.

Gabe înnodă cravata, de un roz ţipător, şi rânji. Purta o cămaşă albastră şi o cravată roz-neon. Nu era nicio şansă să pătrundă în biserică, fără să fie văzut.

— Slujba ţine cam mult, îi spuse Jane, umplându-i ceaşca cu cafea. Probabil că-ţi va fi foame când se va termina. Vrei să-ţi pregătesc un coş de picnic, pentru mai târziu?

— De ce nu? Sigur, Jane. Mi-ar plăcea foarte mult! Privi în jur. Micuţa sufragerie era plină. Sper că nu-i prea mare deranjul.

— Nu-i niciun deranj-Am un frigider. Cred că a mai rămas nişte pui fript şi nişte plăcintă cu cireşe. O să mă descurc.

— Pui fript, spuse el, şi zâmbi. Perfect!

Biserica era exact cum şi-o amintea, cocolată pe o latură a muntelui, cu ferestrele larg deschise, prin care se auzeau vocile din interior. Nu putea spune că a petrecut multă vreme în biserică, când era copil. Familia lui nu era în edincioasă, dar, dacă ar fi fost, ar fi fost bapii şti. Gabe îşi parcă jeepul lângă un pâlc de brazi's şi intră înăuntru. După cum să aşteptase, în timp ce mergea de-a lungul culoarului şi se aşează în rândul din faţă, toţi ochii erau fixaţi asupra lui, inclusiv cei ai unei femei, *cu* părul negru şi cu o rochie roşie, ce cânta în cor.

El îşi înclină capul, salutând-o vizibil, cu o clipire din ochi, şi luă o carte de imnuri religioase de la o femeie de lângă el. Se alătură celor ce cântau, plin de entuziasm. Nu-şi amintea când se/n-ai simţise atât de bine.

În biserică era îngrozitor de cald. S-a spus o rugăciune, după aceea s-a ascultat Scriptura, apoi o predică despre încredere şi pocăinţă, care atingea exact punctele dureroase. Transpiraţia curgea pe faţa lui Gabe şi picura pe cravata lui Lonnie.

Tot timpul, cât a durat slujba, Gabe nu şi-a luat ochii de pe faţa lui Jessie. Nu minţise când spusese că merge la biserică! De fapt, cânta în corul bisericii. Nu avea de ce să

fie surprins. La urma urmei, o auzise cântând. Slujba se terrrtină cu un solo despre îngeri şi iertare.

Cărămizile din peretele din spatele ei erau stropite cu aur. Gabe îşi aminti că multe cărămizi, ca şi picturile folosite în construcţiile clădirilor vechi, erau stropite cu aur. Era ceva aproape spiritual, privind-o pe Jessie stând acolo, cu peretele alb, stropit cu auriu, din spatele ei.

Pentru că se aşezase în primul rând din biserică, Gabe fu printre ultimii care plecară. Întâlni câteva persoane cunoscute, care nu păreau surprinse să-l vadă. În cele din urmă, când ajunse în dreptul ultimului rând din biserică, un bătrân păşi în faţa lui pe culoar, blocându-i ieşirea.

— Am auzit că ai venit în oraş, băiete.

— Unchiul Buck? Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?

— Iau parte la slujba de aici, acum şi mereu. Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

— Am venit s-o văd pe Jessie, răspunse Gabe, sincer.

— Era şi timpul, spuse Buck, salutând din cap pe cineva din spatele lui Gabe, pentru ca, apoi, să se îndrepte încet spre uşă, lăsându-l pe Gabe cu gura căscată şi incapabil să scoată un cuvânt.

Persoana pe care o salutase Buck nu rămăsese tot atât de blocată ca şi Gabe. Jessie îşi scoase roba şi-i puse o mână pe umăr.

— Ce cauţi aici, şi unde Dumnezeu ai găsit cravata asta?

— Vai, domnişoară James, ce limbaji Cravata asta e o creaţie divină. Cred că se potriveşte de minune cu… pantalonii tăi scurţi.

Jessie privi în jos, la picioarele ei goale, şi-şi puse repede înapoi roba.

— E cald, spuse ea neconvingător. Şi ne îmbrăcăm robele de acasă.

Purta o pereche de pantaloni scurţi, albi, şi o cămaşă de bumbac, roşu cu alb, înnodată în talie. Pantofii sport fuseseră înlocuiţi de o pereche de sandale, cu o fundă

mică.

— Urcă în jeep, Jess, îi ordonă el, privind-o amuzat. Repede, sau te iau în braţe şi te aşez înăuntru. Acum!

Se pare că îl crezu, pentru că intră în maşină şi închise uşa după ea.

— Nu ştiu de ce faci asta, Gabe. Cred că-ţi dai seama cât de prosteşte te comporţi.

— Am venit să te iau de la biserică, aşa cum ţi-am promis. Unde ai vrea să mănânci?

Capitolul Patru

— De când a devenit unchiul Buck metodist?

— De când a început s-o viziteze pe organistă, Effie Stevens, răspunse Jessie.

— Unchiul Buck îi face ochi dulci organistei? E greu de crezut! Aproape tot atât de greu de crezut ca şi apropierea lui de tine.

— Unchiul tău întotdeauna a fost apropiat de mine, Gabe. Cum, altfel, am mai fi putut hoinări împreună pe munte? De unde ar fi ştiut să te trimită pe tine să-mi ceri semnătura de renunţare la teren?

Gabe nu-i răspunse. În schimb, deschise radioul, găsi un post cu muzică country şi lăsă muzica să umple atmosfera.

Era ceva în aerul ăsta curat de munte, ce nu putea fi găsit nicăieri altundeva pe Pământ. Dacă Jessie voia să dea lovitura, trebuia să găsească o cale de a-l îmbutelia şi de a-l vinde apoi.

— Când ai început să cânţi, Jess?

— Întotdeauna am cântat, când am fost singură.

— Dar niciodată când erai cu mine!

— Nu ştiam ce vei spune şi mi-era teamă că vei râde de mine.

— Am râs eu vreodată de tine?

Jessie nu credea că are puterea să-l privească în faţă. Mintea îi era încă plină de imaginea lui strălucitoare, din bătaia soarelui, cu cămaşa de un albastru identic cu al ochilor, şi părul ce sclipea ca aurul adevărat., Degaja ceva

foarte puternic, ceva ce depăşea normalul şi pătrundea în fanteziile ei cele mai secrete.

Unele femei, gândi ea, preferă bărbaţii bruneţi, duri, cu pasiuni puternice, pe care numai o iubită pe măsura lor i-ar îmblânzi. Dar atracţia sexuală a lui Gabe era diferită. Era ca forţa unui râu de munte ce izbeşte stâncile colţuroase pentru ca, apoi, să le şlefuiască. Atracţia lui stătea în felul simplu de a fi, în senzaţia de calm, în ceea ce se simţea că se află în interior. Era ceva ce anii nu schimbaseră.

— Nu, n-ai râs niciodată de mine. Mă aşteptam să o faci. Şi a însemnat foarte mult pentru mine că n-ai făcut-o.

— Da, dar m-am comportat ca şi cum nu contai pentru mine, şi asta a fost o greşeală. Am permis unor nenorociţi să se poarte urât cu tine. Ar fi trebuit să-ţi iau apărarea.

— Am încercat să-ţi înţeleg comportamentul. Niciodată nu te-am învinuit, Gabe. Voiai să devii cineva şi, deodată, ai devenit. În ochii mei, întotdeauna ai fost.

— Cred, spuse el încet, punând în voce nişte sentimente pe care nu-şi permisese niciodată să le analizeze. Cred că mi-ai hrănit visele într-un fel, cum nimeni altcineva n-a făcut-o.

— Ai spus ceva frumos, ar putea fi un început potrivit pentru un cântec. Spune-mi exact ce-a vrut să însemne asta.

— Am ştiut întotdeauna că ceva nu e în ordine cu familia mea, dar am crezut că din cauza bunicului, care a fost prizonier în război. Când s-a întors acasă, era un erou, dar lumea nu ştia că, de fapt, nu era chiar aşa. Se schimbase într-un bătrân egoist şi rău. Se spunea că bunica mea era un înger. Niciodată nu s-a plâns că trebuia să aibă grijă de el, dar a devenit tot mai tăcută.

Apoi a urmat jocul de pocher, explică el, unde bunicul a câştigat mina James. Pentru o vreme, lucrurile au mers mai bine, până când zăcământul s-a epuizat. După asta, au început ghinioanele, ghinioane pe care familia St. Clair le-a produs.

— Cum?

— Mi-amintesc de data când maşina s-a oprit în mijlocul iernii. Fără ea, tata şi-a pierdut slujba.

— Dar n-a fost vina lui, nu-i aşa?

— Ba da. Tot ce trebuia să facă era să verifice. dacă maşina are antigel. Dar n-a făcut-o/A îngheţat şi a spart blocul motor. Întotdeauna se întâmplau lucruri din astea, lucruri care ar fi putut fi prevenite. Singurul om responsabil din familie părea să fie bunica. Dacă ea ar fi trăit, poate lucrurile n-ar fi ajuns aşa. Dar, după ce bunicul Evan a murit, a murit şi ea de inimă rea.

— Dar toţi erau mândri de tine. Îmi amintesc că tatăl tău te privea cum jucai fotbal şi râdea, când marcai.

— Mdat dar râdea, probabil, de bucurie că va câştiga bani din pariurile pe care le punea pe mine.

Jessie nu răspunse amărăciunii din vocea lui. Cei din familia St. Clair fuseseră întotdeauna consideraţi nişte oameni de nimic, dar ea o dăduse pe seama ignoranţei şi a ghinionului. Putea înţelege cât de mult trebuia Gabe să-i urască. Putea înţelege, pentru că-l văzuse pe tatăl ei reacţionând în acelaşi mod.

— Ai dreptate. Voiam să devin cineva, continuă Gabe, să fac ceva, să aflu despre lumea de dincolo de munte. Iar fotbalul părea un mijloc bun de evadare.

— Ştiu. Te ascultam, povestindu-mi, şi-mi puteam imagina acea lume. Voiam să poţi pleca, pentru a-ţi realiza visul. Dar ştiam că asta însemna să mă laşi pe mine aici.

— Nimănui altcuiva nu-i păsa, în afară de tine. Cred că nu ţi-am spus niciodată cât a însemnat asta pentru mine.

— Aşa că ai devenit un mare sportiv al liceului şi ai fost selecţionat în echipă. Era ceea ce-ţi doreai?

— Pentru un timp, da. „Miami Dolphins” mi-au oferit o primă şi am putut părăsi liceul mai devreme. Am semnat actele, pentru a juca fotbal la ei, şi credeam că sunt pe drumul cel bun. Apoi am fost accidentat şi Jessie nu mai era acolo pentru a-mi împărtăşi neliniştile.

— Asta a fost atunci când te-ai întors acasă?

— Da, când doctorul echipei mi-a spus că nu voi mai putea juca niciodată. Tata şi unchiul meu mi-au oferit o bucată de pământ, dacă hotărâm să rămân şi să-mi plătesc partea mea de asigurare.

— Ce te-a făcut să pleci? Pare ciudat, dar tu ai fost aceea. Partea de pământ pe care au vrut să mi-o dea era acea bucată împrejmuită, care aparţinuse bunicii mele. A fost cea pe care voiau să o vândă, când tu ai refuzat să semnezi acele acte.

— N-am ştiut că urma să fie pământul tău, Gabe.

— S-au folosit de mine, Jess. După ce mi-am dat seama ce-am făcut, am fost atât de furios, încât nici nu le-am spus că m-am întâlnit cu tine. Nu m-am mai întors niciodată. Am folosit cea mai mare parte a banilor, luaţi ca asigurare în urma accidentului, pentru a merge la liceu şi a-mi găsi o slujbă.

— Atunci, cred că mă bucur că s-a întâmplat aşa. Dacă te-ai fi întors atunci, probabil că n-aş mai fi fost atât de furioasă şi n-aş mai fi avut puterea de a-mi schimba şi eu viaţa. Deci, eşti iertat, Gabe. Ai dreptate, e timpul să uităm totul.

Gabe ar fi vrut să-i spună că ea îl ajutase, îi ascultase incertitudinile şi le făcuse să pară neimportante. În ultima jumătate de oră, îi povestise din viaţa lui, mai mult decât o făcuse cu oricine altcineva. Jessie avea un fel de putere de a-i alunga demonii.

În lumina caldă a după-amiezii, cu vântul care-i răvăşea părul, lui Gabe nu i se mai părea că trecuseră zece ani. Simţea de parcă ar fi avut din nou optsprezece ani. Numai că, de data asta, Jessie avea tot optsprezece ani şi nu mai trebuia să dea socoteală nimănui, decât lor înşile.

Trase o înjurătură în gând. Acest raţionament n-avea cum să funcţioneze. Nu se duceau la lac pentru a înota. Nu se duceau să facă un foc de tabără sau pe doc, ca să stea de vorbă. El avea treizeci şi doi de ani acum. Cu un efort, aduse gândurile înapoi, în prezent, şi, cu o voce care voia să pară lejeră, întrebă:

— Tu compui cântecele pentru formaţie?

— Unele dintre ele. Uneori, când cei din formaţie se prostesc, încercăm lucruri noi.

— Eşti foarte talentată.

— Nu sunt, încerc doar să fac publicul să simtă ceea ce simt eu.

Şi ştia că reuşeşte asta foarte bine. Dar acum, nu cânta şi spera ca Gabe să nu-i simtă tensiunea pe care abia o putea stăpâni, nehotărârea care pusese stăpânire pe ea. Undeva, în adâncul ei, era aceeaşi Jessie, care nu ezita să facă pact cu diavolul şi care îşi încredinţa dorinţele, în fiecare noapte, stelei ei norocoase.

Viaţa era tare ciudată, gândi ea. Întotdeauna crezuse că Gabe se va întoarce acasă. Avusese încredere în el că va găsi ceea ce-şi dorea şi se va întoarce la ea.

„Prima dată, când el se întorsese, fusese luată prin surprindere şi se lăsase pradă mândriei ei prosteşti. De data asta, nu se va mai lăsa prostită. El venise aici cu un motiv precis. Toată aiureala asta, legată de jefuirea transportului de aur, era pură ficţiune de tip St. Clair.

Gabe lua curbele de pe munte, pe două roţi, împroşcând cu pietriş pe marginea drumului şi slobozind un strigăt, care fusese atât de familiar în tinereţea lui.

Deşi era prea târziu, ea îl întrebă în legătură cu destinaţia lor.

— Unde mergem, Gabe?

— Mă gândeam să ne oprim la Walter şi să ne asigurăm dacă Blaze e pregătit pentru un drum lung. Vom vedea dacă are un cal în plus pentru tine. Ai spus doar că obişnuieşti să călăreşti duminica după-amiază, nu-i aşa?

— Mergem la ferma noastră? Cuvintele i se înăbuşeau în gât.

Gabe observă tensiunea din vocea ei şi încetini maşina.

— Putem să nu mergem, dacă crezi că aşa ar fi mai bine. Putem merge la lac.

— Nu! Prefer să nu merg la lac. E foarte bine să mergem la fermă. Numai că n-am mai fost acolo de mult timp.

El ştia exact de cât de mult timp. Îi dăduse lui Walter, în întregime, banii pentru pământ, pe vremea când ea era încă la liceu.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine, când tatăl tău a fost nevoit să vă vândă căminul.

— A fost. Mă bucur că bunicul n-a mai trăit să vadă. Deodată, am fost siliţi să ne mutăm într-un apartament din oraş. Nu cred că s-ar fi putut obişnui vreodată să trăiască acolo. Dar asta m-a ajutat pe mine să înţeleg, cum te-ai simţit tu atras în capcană, înainte de a pleca.

— Eşti sigură că vrei să mergi la fermă? Putem să facem un picnic şi să renunţăm la călărie.

— Nu, e timpul să pot înfrunta asta. Şi… îmi va fi mai uşor dacă tu eşti cu mine.

Câteva clipe mai târziu, o luară pe un drum neasfaltat, care urca direct pe munte. Traversară Pumpkinvine Creek peste un pod, care lui Jessie i se păru mai şubred, decât îşi amintea ea că era. Apoi zări casă, ascunsă după un pâlc de molizi, privind spre valea unde Walter plantase tutun şi meri.

Jessie simţi o strângere de inimă. Nu-şi amintea casa ca arătând aşa de mică. Zugrăveala era scorojită şi plină de mucegai. Acoperişul era ruginit, iar veranda era aplecată din cauza propriei greutăţi.

— Arată atât de trist, spuse ea, în timp ce Gabe opri maşina în faţa uşii. Pe vremuri, era un loc atât de fericit.

Gabe privi casa cu un ochi critic. Nu putea spune că arăta diferit de vremea când Jessie locuia acolo. Florile şi grădina de zarzavat a mătuşii ei fuseseră de mult năpădite de buruieni. Era evident că Walter şi soţia lui nu le îngrijiseră mai mult decât o făcuseră bunicul şi tatăl lui Jessie…

O femeie apăru în uşă, cu un copil agăţat de picioarele ei. Pantalonii strâmţi, pe care-i purta, aveau o gaură în dreptul unui genunchi, iar pe tricou erau urme rămase de la mâncarea copiilor.

— Da? Pot să vă ajut?

Gabe îşi aruncă picioarele în afara jeepului şi se

îndreptă spre verandă.

— Sunt Gabe St. Clair. Walter e acasă?

— E jos în hambar, lucrează la un tractor. Du-te acolo.

Gabe se întoarse la jeep, aşteptând-o pe Jessie să-l însoţească. Ea părea că ezită să coboare.

— Vii?

— Nu, cred că te voi aştepta aici.

— Poţi să vii să stai pe terasă, strigă femeia. E mai răcoare. Şi-mi face plăcere să-mi ţii companie.

În timp ce Jessie se dădu jos, Gabe se îndreptă spre hambar. Deşi nu-i plăcea că o lăsa acolo, nu vedea ce altceva ar putea face. Era la fel de greu pentru ea să-şi revadă casa' cum era pentru el să-şi reîntâlnească familia.

— Walt?

— Aici, înăuntru. Dacă te pricepi la tractoare, eşti binevenit!

Hambarul era umbros şi liniştit. Albinele zumzăiau, făcând cercuri în razele soarelui care pătrundeau prin micile găuri ale acoperişului. Aerul era plin de praf de la fân şi mirosul de cai era puternic. Walter stătea aplecat peste motorul tractorului. Gabe ţinuse lunar legătura cu el, dar nu-l văzuse de ani de zile.

— Nu mă pricep, dar voi arunca o privire.

Walter se ridică.

— Gabe? Nu-mi vine să cred. Nu ai primit ultima plată din banii pe care mi i-ai împrumutat?

— Ba am primit-o. Nu pentru asta mă aflu aici.

— Dacă e în legătură cu Blaze, nu-ţi face probleme. Poate să rămână aici atât cât voi sta şi eu. Pentru cât e de bătrân, e încă în formă bună. îl călăresc încă, aşa cum ţi-am promis.

Gabe privi în jos, la motor.

— Ce s-a întâmplat?

— Locul lui era, de fapt, la fiare vechi. Dar oamenii încă fumează şi m-am gândit că mă mai pot folosi de el. Unul nou nu-mi pot permite.

— E greu, nu?

— Nu ţi-ar plăcea să cumperi o fermă, nu?

— Nu, mulţumesc. Am reuşit să scap de locul ăsta o dată… Nu-mi doresc în niciun fel să mă întorc.

— Ai fost cel mai deştept dintre noi, Gabe. În cele din urmă, am înţeles şi noi asta. Unchiul Buck e singurul care a mai rămas pe munte, dar cred că şi el este acum pregătit să se mute în oraş.

— Gabe nu ştia ce să spună. Ideea că Buck s-ar putea gândi să se mute în oraş era ca un sacrilegiu.

— Asta mă surprinde tot atât de mult, cât m-a surprins să-l întâlnesc la biserică în dimineaţa asta.

— Da, e uimitor ce poate face o femeie dintr-un bărbat, chiar dintr-unul certăreţ ca unchiul Buck. Walter se lăsă pe spate şi se şterse cu cârpa care o ţinea în mână. Ce te aduce pe-aici, Gabe?

— Voi însoţi căruţa ce transportă aurul la Atlanta. Aş vrea să călăresc pe Blaze şi am venit să văd dacă e pregătit pentru aşa un drum.

— E în ţarcul din spatele hambarului, iar şaua tai e agăţată de perete.

— Nu cred că mai ai vreun cal prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu. De ce?

— Jessie e cu mine. Mă gândeam să mergem să călărim.

— Cred că Blaze vă poate căra pe amândoi, dacă doamna n-are nimic împotrivă.

— Mă duc, întâi, să-mi salut vechiul prieten şi-apoi discut cu Jessie.

— Sigur. Iar eu ar fi bine să mă întorc la vechitura asta.

Gabe îl lăsă pe Walter cu capul băgat în tractor. Jessie avusese dreptate. Ferma avea, într-adevăr, ceva trist, dar nu şi calul mare şi negru, când îl văzu pe Gabe. Zece ani făcuseră din Gabe un străin în oraş, dar nu şi pentru calul care crescuse împreună cu el.

Jessie urcă scările verandei, încercând să-şi ascundă disperarea.

— Sunt Rachel St. Clair, soţia lui Walter. Eşti Jessie

James, nu-i aşa?

— Da. Ne-am cunoscut?

— Nu. Sunt de pejângă Shady Grove. Dar te-am văzut în oraş. Walter mi-a povestit cum rătăceaţi, tu şi Gabe, pe muntele ăsta, înainte ca el să plece din oraş. Sunteţi împreună din nou?

Era ceva melancolic în vocea lui Rachel. Copilul începu să se agite şi Rachel privi afară.

— Este prea cald pentru octombrie. Chiar şi cei care veneau aici sus, pentru a scăpa de căldură, au renunţat. Nimeni nu mai vine aici. Îmi doresc…

— Şi în oraş e cald. Lumea aia pare că înghite tot aerul. Aici sus, ai putea trăi veşnic.

— Poate că tu poţi. Walter şi cu mine ne gândim să vindem şi să ne mutăm în Tennessee. Se fac angajări la firma aia de maşini şi Walter speră să obţină un loc.

— Să vindeţi ferma?

— Dacă găsim pe cineva care vrea s-o cumpere. Walter a tot căutat.

Jessie simţi, deodată, că leşină. Nu puteau vinde ferma, nu până ea nu avea bani s-o cumpere. Se aşeză şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi fruntea de genunchi.

— Te simţi bine? îţi aduc un pahar cu apă rece. Mă întorc imediat.

Uşa se închise în urma ei şi jessie o auzi îndreptându-se spre bucătărie. Încet, Jessie îşi ridică privirea şi se uită în jur. Vedea ferma cu nişte ochi cu care nu o văzuse înainte. Era părăginită, neglijată, dar era casa ei, şi inima o duru gândindu-se că nimeni n-o voia acum.

Cum se putea întâmpla aşa ceva? O fermă reprezenta o promisiune pentru viitor. Şi era o reflecţie a trecutului. Jessie tocmai termina de băut un pahar cu apă rece, ca gheaţa, când Gabe, împreună cu Walter, venea spre casă. Amândoi râdeau şi râsul lor suna atât de plăcut.

— Unde-i Blaze? întrebă ea.

— E în ţarc, supărat că nu merge la picnic, răspunse Gabe. E prea cald ca să ne poată căra pe amândoi plus coşul de picnic. Cred că va trebui să amânăm călăritul.

— Bine, spuse ea, nerăbdătoare. Oricum, trebuie să mă întorc în oraş. Mulţumesc pentru apă, Rachel. Şi ţinem legătura în privinţa fermei.

O porniră cu maşina în sus, pe munte, Jessie adâncită în propriile-i gânduri, iar Gabe aşteptând să i le împărtăşească.

— Ce-ar fi să mâncăm lângă pârâu? spuse el, în cele din urmă.

Jessie privi în jur. Erau deja în apropierea pârâului. Îi era greu să priceapă cuvintele lui.

— Nu cred că-i un loc bun pentru a parca, răspunse, într-un târziu.

Gabe zâmbi.

— Oh, ba da. Cel puţin sper să-l mai găsesc.

Traversă podul, conducând încet, până ce găsi locul pe care-l căuta. Părăsi autostrada şi pătrunse printre tufele de dafini, ajungând la un mal al pârâului complet. izolat. Opri motorul şi se întoarse spre Jessie, zâmbind.

— Vezi, ce ţi-am spus eu?

— Cred că ai venit des aici, în trecut. „Dar nu cu mine”, gândi ea.

— Am petrecut o bună parte de timp aici, e-adevărat.

Îşi lăsă capul pe tetieră şi închise ochii. Dintr-odată, era din nou în liceu, iar faţa de lângă el era Laura, şi o dorea atât de mult, încât asta îl durea.

— Laura? întrebă Jessie încet.

— Da. Veneam aici şi…

— Făceaţi dragoste?

— Nu ştiam că te gândeai la aşa ceva. Laura era genul de fată care spunea da, pentru ca, în clipa următoare, să spună nu. Mă înnebunea total.

— Vrei să spui că niciodată…

— Nu, niciodată. Ar putea părea o glumă bună, dar eram total lipsit de experienţă. Ştii care-i partea cea mai amuzantă? Când privesc înapoi, la zilele acelea, îmi dau seama că ea, de fapt, m-ar fi lăsat, dar eu nu eram suficient de isteţ să-mi dau seama. În schimb, eram mereu chinuit. Dacă nu te-aş fi avut pe tine, cu care să stau de

vorbă, probabil că aş fi ajuns să mă droghez sau aş fi intrat la puşcărie.

Jessie n-avea chef să audă despre el şi Laura. îl ascultase atunci şi, deşi nu înţelesese ce se petrecea, încercase. Pentru băieţi, sexul părea să fie o uşurare fizică şi nimic mai mult. Nu părea să aibă de-a face cu dragostea.

— Îmi pare bine că te-am putut ajuta. Păcat că n-am avut şi eu pe cineva, care să înţeleagă prin ce treceam.

Gabe deschise ochii. Niciodată nu-şi imaginase că Jessie ar fi putut avea probleme. Nu o văzuse niciodată pe Jessie, ca pe cineva care i-ar putea fi egal, nu până în acea ultimă săptămână dinaintea plecării lui la liceu, când nimic nu mai era ca înainte.

— Oh, Jess, îmi pare rău. Ar fi trebuit să spui ceva.

— Ce-aş fi putut spune, Gabe? Că şi corpul meu se schimbase? Că simţeam că se petreceau cu mine lucruri ciudate? Că doream să te ating, şi tu să mă atingi pe mine?

— Simţeai aşa ceva în legătură cu mine? Ştiuse că ea se ţinea după el, dar întotdeauna se gândise la ea ca la o soră mai mică. El devenise un bărbat şi sentimentele lui erau diferite.

— Era ceva atât de greu de înţeles? Erai tipul care arăta cel mai bine din şcoală, cel după care se ţineau toate fetele, şi erai al meu. Ai fost al meu, înainte de a fi al Laurei. Şi o uram, pentru că era mai mare, pentru că era o proastă, pentru că era acolo unde mi-aş fi dorit eu să fiu însă n-am fost niciodată. Dar cel mai mult, Gabe, te-am urât pe tine, pentru că nu realizai ce aveai în mine.

Deodată, simţi toată durerea revenind din vremurile de demult. Jessie smuci uşa maşinii şi sări printre tufele de lauri, îndreptându-se spre pârâu. Nu realizase ce vorbise, că recunoscuse, în faţa lui Gabe, cât de mult tânjise după el. Nu înţelegea de ce el îi povestise din nou toate gândurile lui intime. Odată, suferise alături de el, ascultându-i necazurile. Acum, el o făcuse din nou, îi împărtăşise problemele lui şi ea îl ascultase. Numai că de data aceasta avea propria durere căreia trebuia să-i facă faţă.

— Îmi pare rău, Jessie, spuse Gabe, luând-o de umeri şi răsucind-o spre el. Întotdeauna ai fost aici, pentru mine, singura persoană cu care puteam vorbi, singurul prieten adevărat. Îmi pare rău că am fost atât de egoist.

— Nu trebuie, Gabe. Pentru asta sunt prietenii. Nu era vina ta că eu doream mai mult. Nu puteam să concurez cu fetele de la oraş. Întotdeauna am fost răţuşca urâtă.

Degetele lui se strânseră în jurul umerilor ei. Respiraţia i se acceleră şi albastrul ochilor deveni parcă mai adânc.

— Oh, Jessie, nu-ţi dai seama cât eşti de frumoasă?

Ea nu ştia. De fapt, nu-i venea să creadă că era adevărat. Nu-şi închipuia cât de atrăgătoare era, cu părul negru, luminat de razele soarelui ce părea un lac în lumina amurgului. Buzele i se desfăcură ca o invitaţie. Ochii ei căprui ardeau de dorinţă.

— N-ai fost niciodată o răţuşcă urâtă. Erai Jessie, şi erai a mea.

— Dar niciodată nu m-ai vrut, Gabe, şopti ea.

— Am fost un prost. Probabil că încă mai sunt.

— Nu, Gabe. Ai ştiut întotdeauna ceea ce faci. Ca şi acum. Nu m-ai adus aici ca să-mi vorbeşti despre aur. Puteam discuta despre asta şi în oraş. De ce m-ai răpit, la biserică?

— Pentru că voiam să fiu singur cu tine. Sunt tot atât de derutat de ce se întâmplă cu noi, ca şi tine. Dar vreau să încercăm să aflăm. E posibil?

— Nu cred, Gabe. Amândoi suferim de o supradoză de amintiri şi sentimente din trecut, lăsate nelămurite. Ducem cu noi încă toate acele emoţii.

Avea dreptate. Era timpul să schimbe subiectul.

— Poate. De ceea ce sunt sigur acum, e că-mi este foame. Am inversat ordinea firească. Întâi, trebuia să mâncăm, şi-apoi să stăm de vorbă. Găseşte un loc, în timp ce eu aduc mâncarea.

Câteva clipe mai târziu, întindeau o pătură veche, de armată, pe pământul de lângă pârâu. El deschise geanta frigorifică, o privi pe Jessie şi zâmbi.

— Ce găseşti de zâmbit, Gabriel St. Clair? Ai uitat să aduci mâncarea?

— Oh, nu. Avem pâine pentru trup, vin pentru spirit şi ceva mâncare pentru suflet. Hai să mâncăm, şi-apoi îţi voi povesti fotul despre obiceiurile de împerechere ale găinilor din Noua Guinee.

Mâncară şi discutară despre lucruri banale – muzică, saloon-ul ei, chiar şi despre aur; părea mai puţin periculos decât să vorbească despre ei doi. În final, Gabe strânse resturile de la picnic, în geanta frigorifică, şi le duse la maşină. Când se întoarse, ea se întinsese pe pătură cu mâinile sub cap.

Gabe nu putea să înţeleagă de ce Jessie credea că e o răţuşcă urâtă. Privind-o, pulsul i se accelera şi gândurile ce-i treceau prin cap nu erau exact cele pe care le-ar fi dorit. Se aşeză jos lângă ea, cât mai departe posibil, forţându-se să o ia încet. – îţi mai plac jeleurile? o întrebă el.

— Bineînţeles. Şi ţie îţi mai plac mâncărurile mexicane?

El îi iubea vocea, joasă şi puţin gravă.

— Da, cu cât sunt mai iuţi, cu atât îmi plac mai mult.

— Când ai de gând să-mi povesteşti despre găinile din Guineea? întrebă ea, întorcându-se pe o parte şi sprijinindu-se într-un cot.

Era prea aproape de el. El gemu încet…

— Poate că voi păstra asta pentru altă dată.

— Altă dată? repetă ea, nevenindu-i să creadă că va mai exista o altă dată. Apoi el o sărută. Ea nu se aşteptase la asta. El nu avusese de gând s-o facă. Petrecuseră ultimele ore, evitând orice subiect ce ar fi putut retrezi vechi amintiri, şi-apoi, într-o secundă, totul dispăruse. Nu mai exista nimic, în afară de bătăile inimii ei şi de sângele ce-i pulsa în vene, în timp ce el o culcă pe pătură şi se aşeză peste ea, neeliberându-i buzele.

Pentru Jessie, fiecare atingere era magnifică. Pătura, lipită de spate, părea să se topească şi să se amestece cu corpul ei. Părul lui Gabe părea ca fâşiile de mătase printre

degetele ei. El şoptea cuvinte pe care ea nu le putea înţelege, spunea lucruri pe care, deşi nu le auzea, le putea simţi.

În sfârşit!

O răsuci, ridicând-o peste el, trăgându-i faţa în jos, pentru a-i putea muşca buzele. Degetele ei se strânseră în pumni, pentru ca, apoi, să rătăcească pe pieptul lui, conturându-i fiecare linie a corpului.

— Ce-i asta, Gabe?

Degetele se plimbară de-a lungul unei cicatrice fine, situată între mamelon şi umăr. – Nimic serios, spuse el nepăsător, tresărind când ea apăsă pe locul acela.

— Mie îmi pare a fi o rană, produsă de un glonte, spuse ea, plimbându-şi limba pe pieptul lui. Ce fel de muncă faci pentru guvernator?

— Una şi alta, tot ceea ce mă însărcinează să fac.

Ea îşi ridică o sprânceană, pentru a-şi arăta îndoiala, apoi sărută cicatricea.

— Cred că tu eşti nelegiuitul, Gabriel St. Clair, nu eu. Ştii că întotdeauna am recunoscut un om bun.

— Ce te face să crezi că aş fi bun? întrebă el, în glumă, studiindu-i expresiile de pe faţă.

— Sunt Jessie James. Râse. Şi întotdeauna recunosc pe cineva de genul meu. Vrei să călăreşti cu mine?

Cineva râse. Nu putea fi el. Gabe nu mai era de mult copilul sălbatic de pe munte.

Cineva gemu. Nu putea fi ea. Jessie nu lăsa niciodată sentimentele ei să iasă la iveală.

Se răsuciră din nou pe pătură, pieptul lui Jessie strivindu-se de al lui, capul ei arcuindu-se pe spate, picioarele desfăcându-i-se pentru a-l primi între ele.

Gabe, privind în jos spre ea, observă roşeaţa ce-i colora obrajii, buzele umflate de sărutările lui îi întâlni ochii, ce nu aveau nicio urmă de reproş, neaşteptând scuze.

Undeva, în haosul din mintea lui, ştia că era o nebunie. Era ceva ce nu putea să meargă. Simţea că dăduse frâu liber demonilor pe care se muncise atât de

mult să-i stăpânească, înainte. Fără să ştie cum, se forţă să se oprească şi se dădu la o parte.

O perioadă lungă de timp rămaseră aşa, împietriţi, nevenindu-le să creadă.

Niciunul nu vorbi. Niciunul nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, Jessie spuse:

— Nu cred că vei pleca şi vei putea uita că asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Crede-mă Jess, mi-aş dori să pot uita.

— De ce te-ai oprit? Te-aş fi lăsat să faci dragoste cu mine. Ştiai asta.

Gabe îi luă mâna.

— Da, ştiam. Şi Dumnezeu ştie cât de mult o doream. Dar am mai făcut-o o dată şi ce-a urmat a fost un dezastru. Nu ne mai putem lăsa purtaţi de o pasiune ce n-o putem stăpâni. – Asta crezi că este ceea ce simţim?

Nu era sigur că voia să răspundă. Nu era sigur că ştia răspunsul.

— Nu ştiu. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă vieţile noastre ar fi fost altfel, dacă n-aş fi avut accidentul ăla, dacă nu aş fi plecat de pe munte?

— Oh, nu! Nu începe cu regretele acum, Gabriel St. Clair. Nu vreau să port responsabilitatea eşecurilor tale. Sunt ale tale, aşa cum eu le am pe ale mele…

Îşi trase mâna dintr-a lui şi se ridică.

— E târziu, Gabe. Trebuie să mă întorc la Gold Dust. Trebuie să mă gândesc la… o mulţime de lucruri.

Ajunşi la hotel, Gabe opri maşina. În timp ce deschidea portiera, Jessie simţi mâna lui Gabe pe braţul ei şi se opri.

— Unde ne va duce asta, Jess?

— Exact acolo unde eram când ai venit. Nicăieri. Jessie respiră adânc. Vom transporta aurul.

Apoi tu te vei întoarce la viaţa ta şi eu la a mea.

— Nu sunt sigur că asta e ceea ce vreau.

— Nu face din asta mai mult decât a fost, Gabe. Dacă nu te poţi descurca cu căruţa ce transportă aurul, trimite

pe altcineva. În felul ăsta, niciunul din noi nu va trebui să-şi facă probleme de ce s-ar putea întâmpla.

— Cred că ceea ce mă deranjează e că nu se va întâmpla, spuse el uşor.

— Eu vorbeam despre jaf, spuse Jessie, dându-se jos din jeep. Merse până în dreptul lui şi se opri, privindu-l. De data asta sufereau amândoi. Fuseseră odată cei mai buni prieteni. Fuseseră odată amanţi. Acum nu mai erau niciuna, nici alta, şi ea nu ştia ce ar mai putea fi între ei.

— Mulţumesc, Gabe, spuse ea încet, pentru că ai fost lângă mine când am revăzut ferma. În ceea ce priveşte viitorul, am încetat să-mi mai fac planuri. îl iau aşa cum va veni.

În timp ce porni motorul, Gabe apăsă mult prea mult pedala de acceleraţie, apoi frână brusc, ceea ce atrase atenţia vărului său, şeriful, care ridică un deget în semn de avertisment. Făcând o întoarcere în forma literei „U", Gabe duse maşina în parcarea din faţa hotelului. Stătu vreme îndelungată în maşină, încercând să găsească un sens la ceea ce se întâmplase.

Se gândi la eşecuri şi la semnificaţia acestora. Se gândi la regrete şi la vinovăţie. Se gândi la mama, care îl părăsise când avea opt ani, şi la tatăl care putea foarte bine să nu fi existat, pentru că nu fusese niciodată acolo când băiatul lui avea nevoie de dragoste. Se gândi la Pump-kinvine Mountain şi la Jessie.

Se întrebă dacă nu va regreta că s-a întors acasă.

Capitolul Cinci

Gabe nu reuşise s-o păcălească pe Jessie nicio clipă. Aceea era o rană de glonte, şi încă una recentă. Fusese rănit de cineva care voise să-l omoare. Deşi el spusese că lucra pentru guvernator, să presupunem că minţise. Să presupunem că el era acolo ca să fure aurul.

Nimeni nu mai jefuia o căruţă în anii '90. Era ceva ce aparţinea Vestului îndepărtat. Sigur, existau şi droguri şi crime în Dahlonega, dar aşa ceva era absurd.

Dar ca Gabriel St. Clair să fie rănit de un glonte era ceva şi mai absurd. Nu ştia cum îşi câştiga Gabe existenţa,

dar nu era un bandit. Indiferent ce-l adusese înapoi acasă, şeriful părea să aibă cunoştinţă de asta. Nu-şi putea închipui că şeriful putea fi părtaş la o crimă. Dar era un St. Clair, şi asta schimba toate regulile. Totuşi, această idee era ciudată. Bătuse câmpii când îl acuzase pe Gabe că ar face dragoste cu ea, pentru a pune mâna pe aur. Îi păruse total lipsit de sens, atunci, ca şi acum.

Dar cicatricea era ceva real. Şi la fel era şi bileţelul pe care-l găsise sub uşă, când intrase în casă.

„El nu este ceea ce pare. Fereşte-te!”

Avusese un şoc, când îl citise.

Gabe lipsise zece ani. Petrecuse trei ani la liceu, unul jucând fotbal profesionist, iar, apoi, dispăruse de pe faţa pământului. Să presupunem că a fost la închisoare. Acum, deodată, tocmai când ea transfera din bancă la Atlanta aurul bunicului, el apăruse.

Cei din familia St. Clair furaseră întotdeauna de la familia ei. Dar Gabe apăruse când ei voiau ceva de la Jessie. Mintea ei se chinuia între fapte şi sentimente. Trebuia să mai existe ceva, în afara celor paisprezece uncii de aur. Numai că nu putea înţelege ce.

Puţin timp, în această după-amiază, renunţase la masca protectoare pe care o purta întotdeauna. Dar bileţelul o adusese la realitate. Nu voia să creadă că Gabe era un hoţ, dar nici nu se putea baza în totalitate pe instinctele ei. Se îndrăgostise oare orbeşte de un hoţ? Avea nevoie de timp, pentru a se putea gândi, pentru a găsi răspunsuri. Va începe prin a nu mai permite să fie singură cu el.

Dar mai era un singur lucru pe care dorea să-l facă, înainte de a porni să transporte aurul. Primul lucru pe care-l va face, luni dimineaţă, va fi un drum la bancă. Întâi se va interesa dacă poate obţine un al doilea împrumut, pentru a-i plăti lui Walter ceea ce investise în fermă. Apoi, va controla, încă o dată, siguranţa cutiei ce conţinea aurul.

Nu voia să se gândească ce va însemna să călătorească împreună cu Gabe, în aceeaşi căruţă, timp de trei zile. Dar nu se putea bizui pe cineva din afară. Aurul

era responsabilitatea ei, şi chiar dacă nu lua în seamă avertismentul în legătură cu Gabe, trebuia să-l facă pe cel care-i trimisese biletul să creadă că o face.

Şi mai trebuia să găsească o cale de a-l scutura un pic pe Gabe.

Miercuri dimineaţă, la marginea oraşului, catârii erau deja înhămaţi la căruţă. Gabe, împreună cu ceilalţi oameni, aştepta ca aurul să fie adus de şerif şi ajutoarele sale.

— Vai, vai, ce emoţionant, spuse Jane. îmbrăcată într-o rochie de bumbac şi purtând pe cap o bonetă, ce amintea de vremea goanei după aur, stătea pe locul de lângă Lonnie. O adevărată căruţă Conestoga. Mă simt ca pe vremea pionieratului.

— Asta pentru că nu trebuie să mână aceşti catâri, se plânse Lonnie. Iar cizmele astea sunt îngrozitor de călduroase.

— Oh, animalele sunt la fel de emoţionate ca şi mine. Am avut o scurtă discuţie cu catârul din frunte, Horace, şi mi-a spus că a pus ochii pe o mânză din cele care trag trăsurile prin Atlanta.

Lonnie ridică o sprânceană.

— De unde ar cunoaşte Horace o mânză din Atlanta? Atlanta e la şaptezeci de mile distanţă…

— E născută aici. Se cunosc dinainte de a pleca de aici. Şi i-am promis să încerc să le dau ocazia să se întâlnească. Excepţie face cazul în care ea ar avea o nouă legătură, spuse Jane.

— Am auzit despre catâri că sunt sterili, spuse Lonnie.

— Nu trebuie să crezi tot ce auzi, replică Jane. Mai întâi, Horace e deosebit. În al doilea rând, poate fi steril, dar cu siguranţă nu e mort.

— Dacă aş fi în locul tău, Jane, aş păstra orice conversaţie, pe care o am cu catârii, secretă. Mă tem că Gabe deja crede despre tine că eşti cam lunatică.

Jane îi aruncă lui Lonnie un zâmbet larg şi-apoi privi lung la Gabe.

— Nu cred că am vreo legătură cu faptul că el este întors pe dos de două zile. Indiferent ce-i chinuie gândurile, nu are legătură cu mine. Cred că aici este mai mult vorba despre faptul că, cu cât nu poţi avea mai mult un lucru, cu atât îl doreşti mai tare.

Jessie, urcată pe calul ei, auzi comentariul lui Jane. Nici ea nu se simţea prea bine în dimineaţa asta. Dormise mult prea puţin, în ultimele două nopţi. Îşi jurase să nu se mai întâlnească cu Gabe, dar nu se aşteptase ca el să se ţină la distanţă.

Atinse cu mâna biletul din buzunar şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună şerifului despre el. Decise că era mai bine ca Gabe să nu ştie. Tensiunea ei se transmise calului, care începu să se mişte nervos.

— E totul în regulă, Jess? strigă Gabe de pe partea cealaltă a căruţei.

Jessie reuşi să dea din cap, în timp ce-şi liniştea calul.

— E.O.K!

Ceilalţi oameni, care însoţeau transportul, conduceau căruţe de fermă, şarete şi exista chiar şi o căruţă cu fân. Partea originală a convoiului era căruţa ce transporta fasole, cârnaţi şi fripturi. Cei care pregătiseră călătoria o doreau tot atât de originală, ca şi cei care luau parte la ea.

În cele din urmă, se auziră sirenele poliţiei, marcând sosirea aurului. Şeriful şi ajutoarele lui, împreună cu Gabe, se întâlniseră cu Jessie, puţin mai devreme, la bancă. După ce deschiseseră safe-ul şi scoseseră punga ce conţinea pulberea şi pipetele de aur, semnaseră actele prin care Jessie transfera aurul şerifului. Acum, şeriful îl aducea în cutia specială din interiorul căruţei, încredinţându-i cheia lui Jessie.

Gabe, urmărind procedura, băgă mâna în buzunar să se asigură că o a doua cheie, identică cu a lui Jessie, era acolo.

Îşi spuse din nou că nu făcuse asta, pentru că n-ar avea încredere în Jessie. Avea deplină încredere în ea. Ceea ce-l îngrijora era cea de-a doua ameninţare. O primiseră în dimineaţa asta, iar Joey nu reuşise să

identifice încă autorul. Dar această a doua amenințare fusese scrisă.

„Fereşte-te de nelegiuiţi. Există un hoţ, în noapte”.

Gabe îl anunţa pe Ben, care reînnoise rugămintea guvernatorului ca aurul să fie bine apărat. Joey decise să trimită două ajutoare, împreună cu ei. Deşi credea că cineva vrea să le facă necazuri, nu avea niciun suspect. Familia James, cu excepţia lui Jessie, fusese întotdeauna slabă. Ca şi cei din familia St. Clair, reuşiseră mereu să facă un lucru bun să meargă rău. Singurul merit, pe care Gabriel li-l recunoştea, era acela că o făcuseră pe Jessie.

Dar, aşa cum Joey punctase fin, singurul lucru cu care familia St. Clair se putea mândri, de ani de zile, era Gabe. Se putea spune că asta le făcea pe cele două familii egale.

Jessie dădu semnalul.

Lonnie trase de hăţuri.

Horace privi înapoi şi rămase pe loc.

— Foloseşte biciul, Lonnie, îl sfătui Gabe.

— Să nu îndrăzneşti să-l loveşti pe Horace, protestă Jane.

— Jane, spuse Jessie, blând dar ferm, catârii sunt animale încăpăţânate. Dacă Lonnie nu le demonstrează că el e cel care îi conduce, s-ar pute. a să avem o călătorie lungă.

— Prostii, replică Jane. Lasă-mă să vorbesc eu cu băiatul, în particular. Sări jos de la locul ei, merse repede spre catâr şi-i şopti ceva la ureche. Câteva clipe mai târziu, Horace o porni.

Gabe era îngrijorat. Avusese tot soiu’ de misiuni, dar asta părea cea mai dificilă. Nu se putea edifica asupra hoţului, dacă, într-adevăr, exista unul. Cercetările locale nu scoseseră la iveală niciun suspect. Joey trimisese biletul de amenințare la expertiză. Gabe ar fi dorit să discute cu Jessie despre noua situaţie, dar ea părea închisă în ea însăşi.

La amiază, se opriră să adape animalele şi să ia un prânz uşor. El era deja epuizat şi nu parcurseseră decât

zece mile. Blaze se ţinea bine; Gabe era cel ce abia mai făcea faţă. Nu se refăcuse încă fizic, pe deplin.

Abia târziu, spre seară, ajunseră la Etowah River, lângă Silver City, unde se opriră ca să înnopteze. Gabe îi puse pe vizitii să încercuiască căruţele, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac indian. Se asigură că animalele au fost adăpate, hrănite şi periate. Jessie evita orice contact cu el, supraveghind aprinderea unui foc simbolic de tabără şi instalarea corturilor şi a sacilor de dormit.

În timp ce bucătarul le pregătea mâncarea, ea merse şi controlă cutia, asigurându-se că aţa, pe care o ascunsese în secret, mai era acolo.

Fasolea şi hamburgerii erau aproape buni. Vasele pentru răcitul berii şi al băuturilor răcoritoare însă nu erau. Jessie continua să-l evite pe Gabe, care părea hotărât să facă acelaşi lucru…

Asta era bine. Va face ca următoarele două zile să treacă mai uşor. Pe sâmbătă, urmau să ajungă în Atlanta şi aurul va fi încredinţat guvernatorului. Vor aduce apoi căruţele acasă, pentru începerea oficială a „Gold Days Celebration”. Gabe va rămâne undeva în trecut şi viaţa se va reîntoarce la normal.

Jane şi Lonnie stăteau pe nişte scaune din aluminiu.

— Sunt foarte confortabile, explică ea, făcând cu ochiul. Nu cântăm în jurulfocului?

— Da, răspunse cineva. Jessie, ţi-ai adus chitara, nu-i aşa?

— Nu, nu mi-am adus-o.

— Ba da, o corectă Lonnie, şi o scoase de sub scaunul căruţei…

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se supună. Jessie dtipi corzile, încercă câteva note, pentru a o acorda, şi, apoi, începu să cânte. Alese cântece pe care cei din jur le puteau cânta împreună cu ea: „You are my sunshine”, „Froggy jj went A-courting”, „Clementine”.

— Cântă şi unul dintre cântecele tale, Jessie.) spuse Jane. Urechilor mele le-ar plăcea ceva dulce şi trist, înainte de a se culca.

— Ah, nu, nu cred, murmură Jessie.

— De ce nu, Jess? spuse o voce familiară, ce nu era atât de liniştită pe cât voia să pară. Hai să-l auzim pe ultimul pe care l-ai compus…

Era inevitabil. Fusese încă din clipa în care apăruse chitara.

— Bine.

Începu să cânte despre femeia din interiorul ei, care ieşise la iveală.

„Şi-apoi l-am văzut din nou.
Totul e acum aşa cum a fost atunci.
Îl iubesc.
Încă îl iubesc
Ca o nebună… Nebună”.

Când rosti ultimul cuvânt, gâtul îi era atât de încordat, încât de-abia mai cânta. Aplauzele uşoare îi dădură timp să se ridice şi-să-şi pună chitara în cutie.

Jane o urmă.

— Sunt obosită. Cei din vremea pionieratului trebuie să fi avut fundurile tăbăcite. Noapte bună, tuturor.

Jessie privi la cei doi octogenari, părăsindu-şi locurile şi îndreptându-se spre cortul pe care-l împărţeau la marginea pădurii.

Până atunci, nu observase cele două sacuri de dormit, rămase neîntinse, de lângă căruţă. Unul era al ei, celălalt…

— Numai o clipă, Gabe. Nu vei dormi aici.

— Bineînţeles că voi dormi aici, Jess. Cum am putea păzi aurul de la distanţă?

— Dar… dar… Avea dreptate. Săculeţul cu aur era încuiat în căruţă şi trebuia să stea în preajma lui. Dacă Gabe avea de gând să-şi joace rolul de apărător, atunci trebuia să stea şi el aproape. Cel puţin în felul acesta niciunul din ei nu putea umbla la săculeţ, fără ca celălalt să nu observe.

— Ce spui, Jessie? spuse el, blând. Nu-mi place ce se întâmplă. Cred că amândoi avem nevoie de un somn bun,

la noapte. Hai să încheiem un armistiţiu pe toată durata călătoriei.

— Crezi că putem?

— Putem încerca.

Ea fu de acord. Dar să dormi, nu era aşa de simplu. Căruţele erau destul de departe, pentru ca ei să se simtă singuri. În afară de asta, tabăra era încercuită de oamenii şerifului.

Jessie se întinse îmbrăcată peste sacul ei de dormit, fiindu-i prea cald ca să se bage înăuntru. Focul de tabără se stinse. Lanternele erau stinse, atâta vreme cât era linişte în jur. Gabe se ridică pentru a controla zona.

— Ce crezi că vei găsi? întrebă Jessie.

— Indieni, glumi el.

Bineînţeles, ea ştia că aurul este sub supraveghere, dar, după biletul de avertisment, se simţea neliniştită. În cele din urmă, se duse în spatele căruţei. Gabe era cauza neliniştii ei. O neliniştea absenţa lui. În ceea ce privea tot restul lumii, aurul era în siguranţă, în cutia din interiorul căruţei. Ea avea unica cheie. Dar simţea că ceva e în neregulă.

Verifică repede în jurul taberei, apoi o luă printre copaci, îndreptându-se spre râu. Poate că va înota puţin, gândi ea, se va spăla de praful din timpul călătoriei şi va calma tensiunea ce-i chinuia mintea.

Dar nu fusese singura care avusese această idee. Suprafaţa apei era tulburată de cineva care înota spre celălalt mal. Se ascunse după un copac şi zări părul auriu al lui Gabe; lucind în lumina lunii, înainte de a atinge malul.

Privi vrăjită. Întotdeauna imaginea lui îi produsese un şoc, şi acum era mai puternic, ca de obicei. Stătea în picioare şi se scutura de apă pe pătură, îmbrăcat numai în chiloţi.

Ce căuta pe cealaltă parte a râului?

Îl urmări dispărând printre copaci. Aşteptând în întuneric, gânduri negre îi trecură prin cap.

De la gânduri legate de faptul că el căuta puţină

intimitate, până la gânduri despre întâlniri cu persoane necunoscute, totul i se părea posibil. Omul însărcinat cu protecţia aurului putea foarte bine să-l facă să dispară. Altfel, de ce ar fi părăsit tabăra pentru a înota de cealaltă parte a râului?

Jessie aşteptă. Minute nesfârşite trecură, fără ca nimic să se întâmple. În cele din urmă, hotărî că era o singură cale de a afla – să traverseze râul şi să vadă cu ochii ei ce se întâmpla. Se scufundă în apa rece ca gheaţa, îmbrăcată numai în chiloţi şi sutien, şi începu să înoate de-a lungul râului. Fusese întotdeauna o bună înotătoare, dar acum era obosită, după mai multe nopţi de nesomn, iar apa era foarte rece şi mult prea rapidă. Simţea că e purtată de curent şi se îndepărtează de tabără. Deodată, simţi o crampă la un picior, care se transformă într-o durere vie, şi se duse la fund…

Disperată, se chinui să se ridice la suprafaţă.

— Ajutor!

Auzi un plescăit în apă. Apoi simţi o mână, o mână puternică ce o trăgea la suprafaţă.

— Linişteşte-te, Jess! Te-am prins.

Era Gabe.

— Aproape m-ai înecat, îi aruncă ea, încercând să scape din mâinile lui.

— Tu eşti cea care ai ales drumul mai scurt spre oraş, spuse Gabe, ridicând-o în braţe şi ducând-o la pătura unde îi erau hainele. Se lăsă într-un genunchi şi o puse jos.

— Ce căutai aici?

— Ji-aş putea pune aceeaşi întrebare.

— Încercam să-mi înlătur tensiunea.

Nu-i putea vedea faţa în întuneric, dar simţea picăturile de apă ce cădeau din părul lui, pe faţa şi pieptul ei gol. Deodată, nu mai simţi frigul. Deodată, realiză că se întâmpla din nou – acel flux electric că părea că se produce între ei doi.

— Nu te cred, îi aruncă ea. Te-ai întâlnit cu cineva pe malul celălalt, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Ai văzut pe cineva?

— Nu, răspunse ea sincer. Dar era cineva acolo. Cine era, Gabe?

— Oh, Jess, crede; mă. N-aş face niciodată ceva ca să te rănesc. Îţi dau cuvântul meu.

Stătea întinsă lângă el, de-abia îndrăznind să respire, conştientă că, în timp ce încerca s-o liniştească, el totuşi nu-i răspunsese la întrebare.

Gabe auzi motorul unei maşini. În clipa următoare, Jessie îşi va da seama că el trebuia să se întâlnească cu cineva. Trebuia să facă ceva; pentru a-i distrage atenţia.

Se aplecă şi o sărută. Simţi toată frustrarea din ultimele două zile dispărând. Când îi dădu drumul, îi şopti cu voce caldă:

— Mi-a fost dor de tine, Jess. Nu fugi iar de lângă mine.

Ea gâfâi şi se răsuci.

— Nu. Dă-mi drumul, Gabe. Mi-este frig.

— Nu, Jessie, nu-ţi este frig. Aproape că arzi.

— Nu de data asta, Gabe, spuse ea, răsucindu-se şi ridicându-se în picioare. Îşi trase cămaşa, îşi îmbrăcă blugii şi pantofii şi o luă la goană prin pădure, spre tabără.

De data aceasta, Jessie se băgă în sacul de dormit, până la gât. *Tremura rău de tot*.

Simţea că, aşa cum spunea cântecul ei, înnebuneşte, încetul cu încetul.

— Ai reuşit să-l iei, Lonnie?

Gabe îngenunchease în spatele cortului familiei Short şi şoptea prin fereastra nedesfăcută:

— Bineînţeles. Şi nimeni nu ne-a văzut. Jane l-a făcut pe Horace să facă o mică diversiune, pentru a ne acoperi spargerea.

— Dă-mi cheia de la cutie, pe la marginea cortului, şi păstrează sacul până ţi-l cer eu.

— Eşti sigur că am făcut ceea ce trebuia, Gabe? întrebă Jane. Nu mă simt în largul meu să fur de la Jessie. Mi-e teartră că nu mă va ierta niciodată.

— Crede-mă, Jane, e singurul mod în care sunt sigur

că aurul e păzit. Nimeni nu vă poate suspecta pe voi doi.

Gabe le spuse noapte bună şi se întoarse la căruţă, din altă direcţie. El, de asemenea, ura s-o înşele pe Jessie, dar, cu puţin noroc, ea nu va descoperi săculeţul pe care Jane îl pusese în locul celui cu aur şi care conţinea pietre.

Jessie nu spuse nimic, când el se băgă în sacul de dormit. Gabe îi putea auzi respiraţia. Aproape că putea să o simtă, aşa mică era distanţa dintre ei, dar ea nu făcu niciun gest prin care să-l facă să vină lângă ea. Acum, oricât de mult îşi dorea să fie în acelaşi sac de dormit cu ea, conştiinţa vinovăţiei îl făcu să nu încerce nimic mai mult.

La naiba, făcuse ce era necesar, pentru a o apăra pe Jessie, pentru a fi sigur că aurul ei va ajunge acolo unde trebuia să ajungă. Atunci, de ce se simţea ca dracu'?

Pentru că, mai devreme sau mai târziu, vor face dragoste şi ea îl va acuza din nou de acelaşi lucru – că a făcut asta în schimbul a ceva, ce voia de la ea. Numai că acum, întâi, luase acel ceva.

Stătea întins, dorind-o pe Jessie şi simţind sentimentul de vinovăţie crescând în interiorul lui. Cerul de deasupra era plin de stele. Păreau ca pipetele de aur, într-un şuvoi plutitor. Brazii înalţi, ce se aflau la marginea taberei, şuşoteau de parcă fuseseră martorii furtului şi acum bârfeau despre el. Ceva trosni în mijlocul locului, unde fusese focul de tabără.

Totul, inclusiv natura, părea să-l urmărească pe Gabe.

Dar, mai presus de toate, era faptul că era mult prea conştient de prezenţa lui Jessie, lângă el, atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă, dacă ar fi vrut. Şi Dumnezeu ştia cât de mult o voia. Întoarse capul uşor şi o privi, îi simţi parfumul şi respiraţia, în timp ce dormea. Era posibil ca ea să nu fie marcată de prezenţa lui, atât cât era ea? Nu părea, sau cel puţin era prea liniştită.

Timpul probabil prezisese posibilitatea ca, în ziua următoare, să plouă. Cincizeci la sută va ploua, spuseseră. El spera ca procentul de cincizeci la sută, favorabil ploii, să

nu se adeverească.

Era foarte târziu când Gabe adormi, în cele din urmă. Şi peste câteva clipe mai târziu, fu sculat de zgomotul taberei care se trezise. Deschise ochii.

Îi simţea de parcă erau plini cu nisip. A sta nedormit, perioade mai îndelungate de timp, făcea parte din meseria lui, dar1 insomniile de care suferise, în ultimele nopţi, erau ceva diferit. Şi nu implicau dormitul pe pământ tare, cel puţin nu după ce fusese rănit de curând. Corpul lui se resimţi, în timp ce se ridică şi privi în sus. Se aşteptase să vadă cerul plin de nori, după prezicerile meteorologilor. Era departe de aşa ceva.

Căruţa care transporta aurul era acoperită cu o pânză groasă de cort, ce o făcea să arate mai autentică, dar nu şi rezistentă la ploaie. Numai o altă căruţă, mai mică, avea acoperiş care o putea proteja, în caz de ploaie. Dacă ar fi plouat, Gabe ar fi putut călări alături. Pălăria lui, Stetson, era rezistentă la apă şi, pentru a arăta mai autentic, cineva din biroul şerifului îi dăduse nişte pantaloni protectori de cowboy, rămaşi de la cine ştie ce rodeo.

Dar Jessie s-ar fi udat leoarcă. Şi, cunoscând-o, Gabe ştia că nu ar fi intrat în căruţă. Privi îngrijorat spre cer şi speră că ploaia va întârzia, cel puţin până vor ajunge la cel de-al doilea loc de înnoptare, lângă Lake Lanier. Acolo, existau şi alte posibilităţi de cazare.

— Mor de foame, spuse Jane, scoţând capul din căruţă. Somnul dă naştere la o foame de lup.

Lonnie dădu din cap.

— Da, avem flapjacks, sirop de sorg şi jumări, exact cum obişnuia mama să gătească.

— Mama ta era o expertă în delicatese, Lonnie, şi asta s-a văzut cel mai bine asupra ta, pe ringul de dans de la Gold Dust Saloon. ’Neaţa, Gabe.

Gabe nu putu să-şi ascundă zâmbetul. Cuplul format de cei doi era o adevărată uşurare, faţă de tensiunea din ultimele zile. El nu cunoscuse genul ăsta de afecţiune. Nici măcar mamei lui nu-i păsase de el. Tatăl lui nu vorbea

despre ea niciodată, iar unchiul Buck spusese doar atât, când ea plecase: „Călătorie sprâncenată!” Gabe o găsise câţiva ani mai târziu. Se recăsătorise şi nu părea bucuroasă că-l vede.

Gabe privi în jur, dar nu era nici urmă de Jessie. Sacul ei de dormit dispăruse. Asta îl surprinse. Nu şi-ar fi putut închipui că ea s-a sculat, fără ca el s-o audă. Probabil că simţurile lui au fost amorţite de profunzimea somnului. Sau poate că era supraexcitat.

Îşi frecă bărbia şi simţi barba crescută peste noapte. Ar fi dat orice pentru un duş şi pentru maşina lui de ras. Nu-şi dădea seama cum se descurcaseră adevăraţii pionieri, fără să se zgârie pe faţă. Probabil că o va lăsa şi el să crească. O barbă dădea un aer mult mai impunător, dacă nu murea de mâncărime, înainte.

În timpul micului dejun, familia ce conducea căruţa cu fân se plânse că bărbatul suferă de indigestie şi că trebuie să se întoarcă acasă. Lonnie şi Jane se mutară în căruţa mai mică, iar Gabe îi legă pe Blaze şi calul lui Jessie, în spatele căruţei Conestoga, luând conducerea căruţei din frunte, cu Jessie lângă el.

Un grup de motociclişti, care ştia despre transportul de aur, îi aştepta pentru a-i vedea când trec. Jessie fu nevoită să le zâmbească şi să le facă cu mâna. Umiditatea crescuse, norii se înmulţiseră şi tensiunea se adâncise. Gabe căută un subiect neutru de conversaţie, orice putea îndepărta tensiunea. Apoi îşi aminti de ceva ce-l preocupase.

— Ce ai vrut să spui duminică, pe munte, când i-ai zis soţiei lui Walter că păstraţi legătura?

— Am de gând să (e fac o ofertă pentru fermă. Walter nu o vrea. Caută o nouă slujbă, în Tennessee.

— De ce o vrei, Jessie? Singură ai spus că nu mai este locul fericit de altă dată.

— Pentru că este casa mea. Chiar dacă nu mai locuiesc acolo, este locul de care aparţin.

Nu cred că înţeleg genul ăsta de ataşament pentru un loc. N-am înţeles niciodată. Locurile se pot transforma

în închisori.

— Nu este doar un loc, Gabe. E tot ce mi-a rămas de la familia mea. E locul unde cineva m-a iubit, şi-mi lipseşte asta.

„Unde cineva m-a iubit”. Gabe nu ştiu ce să spună la asta. El nu avusese un asemenea loc pe munte. Niciunul dintre bărbaţii St. Clair nu avusese, cel puţin aparent.

— Ştii, spuse într-un târziu, faptul că i-am împrumutat lui Walter bani pentru fermă a constituit ultimul contact pe care l-am avut cu familia mea. De aceea, l-a ţinut pe Blaze în toţi anii ăştia.

— Nu ştiam.

— Unchiul Buck va fi singurul care va rămâne acolo sus, pe munte, observă Gabe.

Jessie îşi făcu vânt cu evantaiul pe care-l găsi în geanta cu provizii, de lângă scaun.

— Întotdeauna am crezut, spuse ea încet, că oamenii de pe munte sunt diferiţi de cei din alte părţi. Vecinul tău era vecinul tău, îţi păsa ce se întâmplă cu el. Dar cei care se mută acum, în North Georgia, nu mai sunt aşa.

— Oamenii de pe munte, pe care eu i-am cunoscut, erau încăpăţânaţi şi răi.

— Bunicul James credea că suntem oameni deosebiţi, că, indiferent ce gândesc alţii despre noi, trebuie să avem grijă de cei pe care-i iubim.

— Şi ai preluat chestia asta? Vocea lui Gabe era mai dură, decât intenţionase. Aceeaşi minciună îi fusese vândută şi lui.

— Când ai aflat că lucrurile stau altfel?

— Cred că în ziua când am aşteptat să te întorci la mine şi tu n-ai venit. Ai mai văzut-o pe Laura de când v-aţi despărţit?

— Laura? repetă numele cu o voce de lemn. Pentru o clipă, nici nu-şi putu aminti cine era Laura. Singurul lucru la care se putea gândi era că Jessie îl aşteptase şi el nu venise. M-a sunat o dată, când am venit la înmormântarea tatii, dar nu am văzut-o.

— S-a căsătorit cu un bancher. Au trei copii, dar ea

pare pierdută. Nostim, dar acum, când nu mai are nicio importanţă, am devenit prietene.

— Jessie, de ce n-ai plecat după ce ai absolvit liceul? Locul tău nu-i aici. Eşti deşteaptă. Ai studii. Ai ambiţii.

— N-am putut. Cred că e legat de nevoia de a simţi că aparţin unui loc, de vreme ce sunt ultima din familia James. Nu cred că am un răspuns care ţie să ţi se pară potrivit.

Dar ea avusese unul, pe care i-l dăduse deja. îl aşteptase pe el să se întoarcă la ea. Şi el n-o făcuse. Mătuşile ei muriseră, apoi bunicul, şi în cele din urmă tatăl. Muntele era singura familie care-i mai rămăsese.

Ora care a urmat au stat tăcuţi, unul lângă altul, atingându-se, redeşteptând amintiri periculoase pentru amândoi.

Gabe, permanent conştient de femeia în tricou galben şi blugi, de lângă el, simţea cum se contractă în interior, de pârcă era captat de un câmp magnetic. Nu voia să ştie că poate se înşelase în ceea ce privea familia lui. Viaţa lui nouă îl mulţumea pe deplin. Se descurca bine în meseria lui. Dar, încă mai purta în suflet Pumpkinvine Mountain, şi începea să creadă că asta o includea şi pe Jessie James.

Jessie fu prima care rupse tăcerea.

— Familia ta n-a putut niciodată să înţeleagă de ce ţineam atât de mult la acea fâşie de pământ, de pe vârful muntelui, deşi era prea stâncoasă pentru a o cultiva sau a construi ceva pe ea. Bunicul a căutat fiecare centimetru pătrat, pentru a găsi aur, dar nu a găsit. Dar dacă totuşi există?

— S-ar putea să mai existe aur. Sunt câteva mine care încă funcţionează, în North Georgia, nu-i aşa? întrebă Gabe.

— Da, dar majoritatea sunt zăcăminte neînsemnate. Bunicul credea că există un zăcământ care se întinde din North Carolina până jos, în Alabama. Cineva din Alabama lucrează, în momentul de faţă, într-o mină productivă, şi poate că, într-o zi, cine ştie, voi descoperi acel zăcământ

iluzoriu, dacă voi reuşi să-l iau din mâinile unchiului tău. În afară de cazul că voi avea nevoie disperată de bani, nu voi vinde niciodată acel pământ…

— Mai devreme sau mai târziu, vor tăia un drum prin spate, aşa că unchiul Buck va cumpăra altă cale de acces.

— Cum s-ar putea întâmpla aşa ceva? întrebă Jessie. Oamenii îşi lasă întotdeauna o cale de acces spre pământul lor, chiar dacă cei din ţinut nu-i obligă.

— Nu ştiu. l-a aparţinut bunicii mele. Când bunicul a venit din lagărul de război, ea a vândut toate terenurile din jur. Cred că avea nevoie de bani. Asta s-a întâmplat înainte de faimosul joc de pocher, la care bătrânul Evan a câştigat mina de aur a bunicului tău.

O făceau din nou, se gândi Gabe, schimbau confidenţe despre vieţile lor private, vorbeau despre lucruri de care niciunul nu discutase vreodată cu altcineva. Aşa fusese întotdeauna prietenia lor, deschisă şi sinceră. Când se schimbase totul? Când se pierduseră unul pe altul?

Când el se culcase cu ea şi ea îl gonise/

— La naiba! înjură el, şi îl struni pe Horace de hamuri.

La care Horace se opri, aruncă o privire, cu ochii lui mari, vizitiului, şi lăsă ceva, ce se cheamă îngrăşământ, în mijlocul betonului de pe drum.

Ploaia se opri, când ei ajunseră la Lake Lanier. Din nou, animalele fură adăpate, hrănite şi pregătite pentru odihna din timpul nopţii. Nimeni nu mai sugeră ca Jessie să cânte, şi" ea fu recunoscătoare.

Mai târziu însă, în timp ce îşi desfăcea sacul de dormit, îi păru rău că nu cântase măcar un cântec. Ar mai fi umplut timpul care-l aveau încă în faţa lor. Ici şi colo, se vedeau lanterne şi se auzeau radiouri, iar liniştea călătoriei dispăru, în timp ce se auzeau tot mai dese chemări la meciul echipei Atlanta Braves.

Noaptea trecută, fusese rece. În noaptea as! ta, era mai multă umiditate, ce făcea ca animalele să fie nervoase,

iar pe Jessie să-şi piardă răbdarea. Încă o zi şi o noapte şi vor ajunge la Atlanta. Va trebui să se îmbrace în rochia de bumbac şi să-şi pună boneta pe cap, la intrarea în oraş.

Jeşsie hotărî să nu coboare la lac pentru o baie. Îi era teamă că s-ar putea întâlni din nou cu Gabe.

Nimic nu mai părea acum uşor.

Duşmănia dintre familiile St. Clair şi James era mai puternică decât oricând. Numai că acum era personală.

Capitolul Şase

La jumătatea distanţei dintre Lake Lanier şi Stone Mountain pierdură încă a căruţă, căreia i. se rupsese axul unei roţi.

Când se opriră, pentru a mânca de prânz, realizară că sunt în întârziere faţă de termenul fixat. Cerul devenea tot mai ameninţător. Jessie se dădu jos din căruţă, plângându-se că i-au amorţit muşchii. Nu era pregătită pentru întâlnirea cu femeia sofisticată, cu un microfon în mână, care le ieşi în întâmpinare.

— Domnişoară James? Femeia, urmată de un bărbat cu o cameră de filmat nu aşteptă răspunsul. Sunt Emily Moran, reporter la WXNA.

Canalul Paisprezece. Am auzit că cineva a ameninţat cu jaful transportul de aur.

— Cum de aţi aflat? întrebă Gabe, apărând lângă Jessie.

— Ni s-a vândut pintul. Stai, nu te cunosc de undeva? întrebă reportera, privindu-l lung pe Gabe. Nu te-am văzut la acel BIG…

Gabe apucă braţul femeii şi o conduse mai departe, dându-i un sărut.de bun-găsit.

— Hello, domnişoară Moran, îmi pare bine că te văd din nou.

Dar mişcarea rapidă a lui Gabe nu reuşi să şteargă expresia curioasă a reporterei, în timp ce se întorcea şi se îndrepta de cealaltă parte a căruţei…

Jessie privea împietrită. Cine ar fi putut anunţa presa? Departamentul şerifului promisese să păstreze ameninţarea secretă. Şi despre ce şuşotea Gabe cu

reportera aceea? Lui Jessie nu-i scăpă mişcarea din cap şi mulţumirea de pe faţa femeii, în timp ce se întorcea, împreună cu Gabe, ia locul unde era Jessie.

Jessie îşi spuse să fie politicoasă. A fi grosolană însemna să păteze imaginea generozităţii bunicului ei, care era, de fapt, scopul călătoriei lui Jessie. După ce-i aruncă lui Gabe o privire încruntată, pentru a-i arăta părerea ei despre modul în care o salutase pe reporteră.

Jessie îşi plantă un zâmbet ţeapăn pe faţă.

— Nu am prea mult timp. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Moran?

— Aş vrea să filmez câteva imagini, cu căruţa care transportă aurul, şi să vă pun câteva întrebări.

— Bine, veniţi cu mine. Să găsim un loc unde să ne aşezăm.

Jessie ocoli căruţa şi privi în jur. Nu se va face foc de tabără pentru prânz. Bucătarul despacheta sandvişuri şi pungi cu cartofi prăjiţi. Jessie luă două căni cu băuturi răcoritoare şi se îndreptă spre un buştean tăiat, de la marginea pădurii.

— Luaţi loc, spuse ea, privind amuzată la rochia de mătase a reporterei. Îi întinse băutura.

Emily refuză şi privi cu îndoială la buştean.

— Aş prefera, mai întâi, să filmez nişte spoturi, cu dumneavoastră lângă căruţă.

— Dar Horace ar prefera să nu fie deranjat.

Emily privi zăpăcită.

— Cine-i Horace?

— Este catârul din fruntea echipajului, spuse Jessie.

Învăţase de la Jane că cel mai bun lucru era să-ţi zăpăceşti interlocutorul.

— E nerăbdător să ajungă la Atlanta. Are o întâlnire.

Emily se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Aşa este, spuse Jane, apărând deodată, de parcă ar fi fost trimisă. Viaţa amoroasă a lui Horace este confidenţială, l-am promis discreţie. Povestea interesantă este cea despre Jessie. Cred că ştiţi că bunicul ei a fost cel

care a extras aurul, iniţial.

— Ştiu. Este foarte interesant, dar ceea ce vreau să ştiu este ce-mi puteţi spune în legătură cu duşmănia…

— Ce duşmănie? trânti Jessie, uitându-şi planul de a deruta pentru a cuceri.

— Cea dintre familiile St. Clair şi James. E adevărat că domnul James şi-a pierdut mina de aur, la un joc de pocher cu domnul St. Clair?

— Ah, da, răspunse Jane, în locul lui Jessie. Exact ca familiile Hatfield şi McCoy, s-au duşmănit întotdeauna. Dar acel joc de pocher a fost cu mult timp în urmă. Fereşte-te de a repeta bârfe despre duşmănii şi hoţii.

— Vreţi să spuneţi că duşmănia a încetat?

— Absolut, spuse Gabe, aşezându-se lângă Jessie. Eu sunt un St. Clair, iar Jessie este ultima descendentă a familiei James. Ne-am rezolvat neînţelegerile şi am format o echipă care să asigure transportul aurului.

Dar reportera nu renunţă. Cu camera de filmat în acţiune întrebă:

— Ce-mi puteţi spune în legătură cu ameninţarea de jaf? Până acum a fost vreun semn al unei fărădelegi?

— Nu, spuse Jane, cu un aer foarte discret. Dar, dacă telespectatorii vor să afle finalul poveştii dintre un St. Clair şi un James, vor trebui să vină la Dahlonega, săptămâna viitoare. Le recomand hotelul Nugget şi localul Gold Dust Saloon. Ştiaţi că Jessie cântă împreună cu formaţia „The Dusters”?

Jessie o privi pe Jane, neputincioasă. S-ar putea ca ea să fi uitat planul de a deruta şi, apoi, de a cuceri, dar Jane cu siguranţă că nu o făcuse, Iat-o făcând acum reclamă la televizor pentru festival, pentru hotel şi saloon. Singurul lucru de care uitase să spună era muzeul. Jessie se gândi că era mai bine s-o ia de acolo, înainte de a începe să vândă bilete.

— Îmi pare rău, domnişoară Moran, spuse Jessie. Filmaţi ce doriţi să filmaţi. Dacă maiaveţi de pus întrebări, adresaţi-vă lui Gabe. El are se pare toate răspunsurile. Pe mine, vă rog să mă scuzaţi.

Câteva clipe mai târziu, începu să toarne cu găleata, alungând-o pe reporteră în furgoneta cu care venise.

Jane se îndreptă spre căruţa ei. Jessie stătea încovoiată în căruţa Conestoga, ascultând ploaia şi sperând că se va opri, dar aceasta era din ce în ce mai puternică. Verifică cutia încă o dată luminând cu lanterna săculeţul din interior. Sacul era încă acolo, dar unde era firul de aţă?

Cine? Când? Nu putea să înţeleagă. Cel puţin, cel care umblase nu deschisese şi sacul. Jessie îndoi biletul de ameninţare şi încuie cutră, chiar în momentul când Gabe se urcă pe scaunul din faţă şi mână căruţa pe drum, în plină ploaie.

— Ce faci, Gabe?

— Conduc această căruţă. O căruţă nu se opreşte din mers doar pentru că afară plouă. Trebuie să ajungem, până diseară, la Stone Mountain Park.

Jessie căută în geanta de voiaj şi scoase o pereche uscată de blugi şi un tricou curat.

— Nu te uita în spate, îi ordonă ea.

— De ce, mă voi transforma într-un stâlp de sare?

— Mai rău, îl ameninţă ea. Te voi pulveriza cu' mâinile mele, ceea ce, oricum, meriţi.

— Bun, eşti furioasă. Cel puţin vorbeşti cu mine. Credeam că am căzut de acord să încheiem un armistiţiu pe durata călătoriei.

— Am minţit, spuse ea, trăgându-şi tricoul peste cap. Oare Gabe fusese cel ce deschisese cutia? Cum? Bineînţeles, un hoţ avea mijloacele lui. Ce a vrut să spună domnişoara Moran? Un BIG, ce?

— Probabil că ai înţeles greşit, Jessie, începu el, apoi înghiţi restul cuvintelor. Care ar fi fost diferenţa dacă ea ar fi ştiut care era adevărata lui meserie? Jessie, oricum, nu era hoţul.

— Nu contează, spuse ea. Chiar dacă ai lucrat la contrainformaţii, nu vreau să-ţi aud scuzele. Oricum, mi-ai spune o minciună.

— Nu am lucrat la contrainformaţii, jură el. Şi îţi voi

spune totul. Mai am de făcut doar un singur lucru.

Ce? Să-mi furi aurul? Sau să mai faci o dată dragoste cu mine?

Gabe scoase un sunet de exasperare.

— N-am nevoie de aurul tău. Niciodată nu am avut nevoie de aurul tău, de pământul tău, sau de…

— Corpul meu? Asta încerci să-mi spui, într-un mod delicat?

— Mă gândeam mai degrabă la inima ta.

— Uită asta! Am mare grijă când mă îndrăgostesc de cineva.

Jessie veni din spatele căruţei şi-şi ocupă locul de lângă el.

— Şi eu la fel. Nu vrei deloc să-mi dai ocazia să-ţi explic. Am impresia că-ţi place ideea de a mă învinovăţi pe mine, pentru tot ce-i rău. Te simţi foarte bine în postura de martiră. Ce dracu' faci aici, în ploaie?

— Îmi joc rolul. O femeie din vremea pionieratului nu s-ar fi ascuns în spatele căruţei din cauza ploii. Ea ar fi stăfălături de bărbatul ei. Şi nu sunt o martiră, să ştii.

Cuvintele lor păreau că trimit scântei, dar Gabe zâmbi în şinea lui, în timp ce-o apucă pe după umeri şi o trase sub foaia lui de Cort.

— Ăsta sunt eu, îi şopti la ureche, bărbatul tău?

Jessie înjură.

— M-ai auzit doar spunând că-mi joc rolul. Accentuez: interpretez un rol, joc, mă prefac. Şi acum, lasă-mă şi ia-ţi o umbrelă.

Jessie aruncă foaia de cort şi încercă să-şi acopere picioarele. Înainte de a reuşi, era din nou pe jumătate udă. Simţi milă pentru femeile din vremea pionieratului. Cel puţin ea ştia că noaptea următoare va fi acasă şi va dormi în patul ei, de deasupra Gold Dust Saloon-ului.

— Îmi plăcea mai mult când eram amândoi, sub foaia de cort, spuse Gabe.

— Te cred!

— Ce nu-i în regulă, de fapt, Jessie? De ce apropierea de mine te face atât de furioasă? Oamenii care ţin unii la

alţii se culcă împreună.

— Nu un James şi un St. Clair.

— De ce amesteci ce este între noi, cu o ură veche dintre familii? De ce nu uiţi trecutul, de ce nu încerci să faci ceva pentru tine, de exemplu, să te concentrezi asupra muzicii?

— Nu înţelegi, spuse ea, nimeni nu înţelege. Muzica e doar un vis.

— Vrei să spui, ca săpatul după aur?

— Poate, dar acel munte reprezintă pentru mine legătura trecutului cu viitorul. Odată ce asta ar dispărea, eu n-aş mai aparţine de nimic.

— Îmi pare rău, Jess. Cred că nu înţeleg. Cred că un om îşi face singur drumul, pe care vrea să-l urmeze în viaţă.

Jessie simţi ploaia care-i pătrundea pe după guler. Câţiva motociclişti furioşi depăşiră căruţa, ciaxonând puternic şi proferând ameninţări, reuşind să agite catârii şi caii.

— S-ar putea să nu simţi acelaşi lucru, dacă ai fi singur, spuse ea.

— Sunt singur. Am ales să fiu singur, în urmă cu zece ani.

— Şi ce fel de viaţă duci, Gabe?

— Am o meserie care-mi place, un mic apartament, câţiva prieteni.

— Prieteni apropiaţi, aşa cum am fost noi?

— Nu, nu cred. Genul ăsta de prietenie n-o. Întâlneşti în fiecare zi.

Ea ar fi vrut să-i spună: „Ştiai asta, şi totuşi ai plecat?” în schimb, îl întrebă:

— Şi asta e de ajuns?

— Aşa am crezut. Acum, nu mai ştiu dacă e de ajuns, Jess.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Gabe?

— Nu, nu cred. Cum ar fi putut să fie? Avusese grijă să nu se apropie de nimeni, atât de mult ca acest lucru să se întâmple. Celelalte lucruri au fost mai importante, spuse

el aspru.

— Nu cred că eşti ceea ce pari a fi. Eşti hoţ?

— Oh, Jessie. Nu încerc să-ţi fur aurul.

— Asta e bine, pentru că, dacă ai încerca, ai avea o mare surpriză.

Dacă el nu minţea, cineva, totuşi, o făcuse. Poate că el nu era acolo ca să-i fure aurul, dar fusese trimis cu un rol precis.

Ceea ce-i zgândărea conştiinţa era însă că ea era cea mai mare mincinoasă. Numai ea ştia că săculeţul era gol.

Clanul James jefuise deja căruţa.

Jessie căzu pe gânduri. Din nou reveniseră la problema aurului. Părea că era punctul central al frustrărilor lor, şi masca după care se ascundeau, când emoţiile, prea evidente, ameninţau noua lor relaţie.

În timp ce-şi continuau drumul, Gabe observă schimbarea de expresie de pe faţa ei, o expresie care devenea din ce în ce măi tristă. Ce va face oare când va afla adevărul, că ea era principalul suspect? Ben le spusese că nu existau amprente pe biletul primit de Joey. Dar acesta fusese scris pe dosul unei hârtii ce făcea reclamă unei băuturi răcoritoare, de la Sold Dust Saloon.

Nu se aştepta ca Jessie să înţeleagă gestul său. În ceea ce o privea, ea nu ştia că mai are altcineva cheia. Aurul fusese încă în cutie. Sau nu fusese?

Jane şi Lonnie luaseră săculeţul, dar el începea să se întrebe dacă n-ar fi fost bine să verifice conţinutul. Dacă fusese el cel tras pe sfoară?

În seara asta, după ce vor instala tabăra, va verifica conţinutul. Apoi îi va mărturisi lui Jessie ce a făcut. Ea îi spusese clar că nu vrea să retrăiască trecutul, iar ultimul lucru pe care Gabe l-ar fi dorit ar fi fost ca ea să creadă că el a folosit-o.

Îi plăcea să se gândească la ideea de a-i sugera lui Jessie să-i facă o vizită ia Atlanta, pentru a se cunoaşte unul pe altul, pe un teren neutru. Asta nu s-ar fi interferat cu obsesia ei de a recumpăra terenul care fusese odată al familiei James. De fapt, chiar i-ar fi plăcut s-o ajute, dacă

putea.

Ploaia începu să cadă din nou. Pentru ca lucrurile să devină şi mai complicate, vântul se porni să sufle ascuţit. Părea că sosirea lor nu va fi atât de triumfală, pe cât o prezisese Jane sau cum o dorise Jessie.

Când, în cele din urmă, îşi făcură intrarea în parcare, era deja întuneric, iar norii făceau imposibilă priveliştea spre marele munte de stâncă. Spoturile luminoase, care trebuiau să le anunţe sosirea, fuseseră anulate. Parcarea era goală.

Ofiţerul de pază le explică unde fusese pregătit locul pentru a-şi aşeza tabăra. Jessie, obosită, înfrigurată şi flămândă, începu să-l ajute pe Gabe să hrănească animalele şi să le pregătească pentru noapte.

Încercă din greu să nu se uite) a Gabe. Era obosiţă, iar emoţiile ei atârnau de un fir subţire de aţă. Călătoria lor era pe sfârşite. Trebuia să pună o distanţă între ei doi.

— Te las pe tine să aranjezi animalele şi locul de campare, îi spuse ea. Mă duc la Jane şi Lonnie să pregătesc mâncarea pentru seara asta.

— Bine, răspunse Gabe. Ne întâlnim aici de îndată ce termin.

Plecară în direcţii diferite, Jessie îndreptându-se spre locul unde Jane şi Lonnie îşi întindeau cortul. Apucă bucata de nailon şi ajută la fixarea ei pe scheletul de aluminiu, în timp ce Jane lega curelele de ţăruşi.

— Nu cred că-ţi va fi prea plăcut să dormi în noaptea asta pe pământ, îi spuse Jessie lui Jane, aruncându-i o privire lungă şi cercetătoare. Eşti sigură că nu vrei să în iei valiza şi să mergi la hotel?

Jane observă asprimea din vocea lui Jessie şi tresări.

— Nu, ne va fi bine aici.

— Gabe s-ar putea să aibă nevoie de noi, adăugă Lonnie, refuzând s-o privească pe Jessie. Du-te şi întinde-ţi cortul. Eşti udă leoarcă.

Jessie suspină. „Udă leoarcă” era prea puţin spus. După ce aruncase foaia de cort, pe care i-o dăduse Gabe, lăsase ploaia să facă ce mai rămăsese de făcut; s-o ude

până ce va muri de frig.

Simţind cum îi creşte senzaţia de frustrare, se îndreptă spre căruţa unde bucătarul desfăcea termosurile cu cafea fierbinte şi containerele cu chili şi biscuiţi. Luă, o porţie pentru ea şi pentru Gabe şi se întoarse la căruţa ei.

Pământul era suprasaturat de apă, lăsând-o să mustăcească în locurile unde nu putea s-o mai absoarbă. Să te menţii uscat era o problemă pentru toţi. Din câte putea să vadă, previziunea că unii s-ar putea furişa să doarmă la hotel nu era departe de adevăr. Jessie nu i-ar fi putut învinovăţi. Îi părea rău de oamenii şerifului, care trebuiau să-i păzească în aşa condiţii mizerabile de vreme. Îşi dorea să nu fi fost de acord cu această călătorie. Puteau trimite aurul la Atlanta cu maşina şerifului.

Mâine totul se va termina. Ei nu-i rămânea decât să fie atentă, să supravegheze punga cu aur şi să aştepte ca hoţul, el sau ea, să facă o mişcare. Dumnezeule, dar era atât de obosită, de udă şi de înfometată. Puse mâncarea pe scaunul căruţei şi se sui înăuntru. Nu ştia când se va întoarce Gabe şi nici ce vor face atunci.

Aranjă bagajele în interiorul căruţei, pentru a avea loc să-şi întindă sacul de dormit. Hotărâse să doarmă în căruţă, încă înainte de a începe să plouă. Puse mâncarea şi ceştile cu cafea pe cutia ce conţinea aurul, alături de o lanternă a cărei lumină o făcu să se simtă mai bine. Mâncarea mai putea aştepta, până se va dezbrăca de hainele ude.

Scoase din geanta de voiaj ultimul tricou uscat, un tricou larg, în care obişnuia să doarmă. Scoţându-şi hainele ude, îşi trase tricoul peste corpul gol, schimbându-şi, apoi, şosetele cu ciorapi trei sferturi.

Folosindu-se de singurul prosop, pe care-l adusese, începu să-şi usuce părul. Sunetul ploii, ce cădea pe acoperişul căruţei, era singurul zgomot care se auzea. Putea fi singură în căruţă, dar n-ar fi realizat... Fusese singură aproape toată viaţa, dar, aici, singurătatea era desăvârşită. Treptat, gândurile ei se apropiaseră de adevărata problemă. Călătoria era pe sfârşite. Gabe va

pleca. Nu sperase niciodată că ar mai fi putut înnoda ceea ce avuseseră odată. Şi, de fiecare dată când avusese ocazia, făcuse totul pe dos. Ar fi trebuit să-i spună că regretă ceea ce făcuse, în urmă cu zece ani, când fugise de lângă el.

Şi el o iubea. Ştia asta. Sentimentele erau încă acolo, la fel de puternice ca întotdeauna, învăţaseră să şi le ascundă. Gabe, cel de altă dată, n-ar fi putut să le mascheze atât de bine. Dar, odată plecat de pe munte, învăţase cum să se îndepărteze.

Cei din afară nu puteau înţelege loialitatea puternică, pretinsă de membrii unei familii, chiar atunci când unii dintre aceştia nu o meritau. Pentru Jessie fusese o alegere pe care o făcuse singură. Gabe, însă, fusese sufocat de familie, încetul cu încetul, îşi dăduse seama de felul de a fi al unchiului lui. În loc să fie mândru de succesul lui Gabe, Buck îl acuza pentru aceasta. „Îşi pierde timpul, încercând să fie ceea ce nu este de fapt”, spunea Buck. Încercase chiar să se folosească de Gabe. Jessie se întreba cum reacţionase Buck, când Gabe nu-şi îndeplinise misiunea de a o convinge să semneze actele pentru teren.

Până când stătuse de vorbă cu soţia lui Walter, Rachel, Jessie crezuse că Gabe nu mai păstra legătura cu niciunul dintre membrii familiei. Poate că se înşelase. Poate că ea era singura care nu păstrase legătura cu el.

Acum, va pleca din nou şi ea va trebui să găsească o cale de a reveni la normal. Tot ce avea de făcut era să treacă de noaptea asta.

❦

După ce verifică animalele, Gabe vorbi prin radio cu legătura sa, aranjând să se întâlnească cu el, după miezul nopţii, pentru a-i transfera aurul. De asemenea, îi transmise lui Ben că intenţionează să-i spună lui Jessie că lucrează la Biroul de Investigaţii din Georgia. Poate, dacă va şti că este ofiţer legitim, nu se va mai îngrijora că el este hoţul. Ceea ce făcuse fusese spre binele ei şi era sigur că ea va înţelege.

În timp ce privea spre căruţă, simţi că i se opreşte

respiraţia. Toată tensiunea, care se adunase în timpul călătoriei, i se concentră în abdomen, răspândind căldură prin toate organele.

Silueta lui Jessie se vedea clar, în lumina lanternei din interiorul căruţei. O privi, simţind inima spărgându-i pieptul, în timp ce-şi scotea tricoul şi-şi desfăcea fermoarul de la blugi, pentru ca, apoi, să-i coboare uşor. O văzu cum îşi atârna hainele ude pe scaunul de afară.

Începu să meargă, îndreptându-se spre căruţă. Înainte de a realiza ce face, se trezi suindu-se în partea din spate a căruţei. Auzi un strigăt de spaimă. Când dădu pătura la o parte, o văzu pe Jessie, cu ochii măriţi de spaimă, lipită de cutia ce adăpostea aurul. Ţinea în mână termosul, ca pe o armă mortală, şi luase poziţia aruncătorului cu suliţa de la Jocurile Olimpice.

— Ce faci aici, Gabe?

— Am… am… Ce dracu’ făcea de fapt, speriind-o de moarte? îmi pare rău, Jess, n-am vrut să te sperii. Cred că m-am pierdut pentru o clipă.

— Te-ai pierdut? Ce vrea să însemne asta?

Ţinea încă termosul în mână, dar îi dispăruse acea privire înspăimântată.

— Ei bine, te-am văzut, vreau să spun ţi-am văzut silueta prin pânza de la căruţă şi…

— Ah! M-ai Văzut dezbrăcată? Cum a putut fi atât de proastă. Văzuse doar atâtea filme, ca să ştie ce poate face lumina în spatele unui ecran. De ce nu s-a gândit?

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă uit, dar am fost luat prin surprindere. Vreau să spun, era de parcă ne aflam singuri pe lume, cu excepţia lui Jane şi Lonnie, dar ei n-au ochi decât unul pentru altul.

— Dar noi nu, nu-i aşa Gabe? Suntem doar două persoane care ne ciocnim mereu, ca cele două figurine cu magnet, care se sărută când se apropie prea mult. Dacă totul este în ordine, magneţii le fac să fie împreună; dacă nu, fiecare se îndreaptă spre o altă direcţie. M-am săturat să te tot doresc la infinit, Gabe. Pleacă.

— Ce nu-i în regulă, Jess? Vorbeşte-mi! întotdeauna

am fost în stare să vorbim, indiferent ce probleme am avut. Ce se întâmplă acum?

— Gabe, crede-mă, nu ştiu ce se întâmplă. Nu ştiu de ce ai venit, nu ştiu de ce cineva îmi scrie bileţele de ameninţare. Şi nu ştiu ce vrei de la mine, dar nu mai pot suporta.

— Ai primit bilete de ameninţare? Unde sunt?

— A fost numai unul şi… l-am distrus.

— Jessie, îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu tine. Şi voi fi, dar trebuie să ai încredere în mine, de acum încolo.

Jessie lăsă termosul jos şi se aşeză. Avea ochii umezi şi buzele îi tremurau.

— Cred că e prea târziu, Gabe. Te-ai întors ca să aperi aurul. N-ai de ce să-ţi faci griji. Aurul este bine apărat. Pleacă, Gabe.

— Cu siguranţă, spuse Gabe, cu durere în voce, doar n-ai de gând să mă dai afară în furtună?

Jessie păli. Ca o confirmare că şi elementele naturii îi erau potrivnice, ploaia se îndesi, picăturile de apă lovind acoperişul căruţei, ca nişte gloanţe. În interiorul căruţei însă, la lumina plăcută pe care o răspândea lanterna, era aproape confortabil.

— Nu, cred că nu sunt în stare să fac aşa ceva. Ţi-am adus cina, dar sunt sigură că s-a răcit. Înclină termosul. Stai jos.

— Nu cred că-mi vei da voie să-mi scot hainele astea ude de pe mine, nu-i aşa?

— Numai dacă stingi lumina.

Gabe îşi scoase din geantă haine uscate şi apoi stinse lanterna.

Jessie închise ochii. Nu era necesar; întunericul era deplin. Dar chiar şi cu ochii închişi îl putea vedea. Nu avea nevoie de privire pentru a-l vedea. Purta cu ea imaginea lui, pentru tot restul vieţii.

— Îţi aminteşti când am înotat prima dată fără haine, Jess?

— Nu!

Dar îşi amintea. Fusese în acea primă vară. Ea avea şase ani, iar el zece, când înotaseră prima oară în lac. Niciunul nu s-a gândit că va vedea corpul celuilalt. Până în vara când el avea şaisprezece ani şi corpul lui începuse să arate ciudat. Vocea începea să i se schimbe şi pieptul să fie acoperit de o umbră uşoară de păr.

Atunci, deodată, Jessie insistase să poarte costume de baie. Numai că ea nu avea aşa ceva. Folosise un şort şi un sutien; acela fusese momentul când în relaţia lor a apărut prima, abia perceptibilă, schimbare. Încă îşi amintea ce simţise atunci, senzaţiile ciudate care îi invadaseră corpul de doisprezece ani. Era ceva asemănător cu ceea ce simţea acum.

— Nu, repetă ea, dar îmi amintesc de ultima oară. Ştiam că eşti cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată şi că te jenezi, probabil, să fii văzut cu un copil ca mine.

Gabe râse uşor.

— Credeai că are de-a face cu tine? încearcă să te pui în pielea unui adolescent de şaisprezece ani, ai cărui hormoni abia încep să intre în funcţiune şi care nu ştie cum să se comporte, când îi simte atât de la suprafaţă.

— Întotdeauna am crezut că eu sunt de vină, spuse Jessie, uşor.

— La vremea aceea nu gândeam aşa, dar acum, când privesc înapoi, mă gândesc că poate ai dreptate. Erai un copil, dar mă priveai şi mă făceai să mă simt de parcă aş fi fost un bărbat.

— Relaţia noastră a fost în întregime bazată pe sex, Gabe?

— Drace, nu! Sau cel puţin nu mai mult decât altele. Sexul era pe ultimul loc, pentru mine. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc, căruia să-i împărtăşesc sentimentele mele. Toţi ceilalţi băieţi făceau pe grozavii şi niciodată nu puteai şti dacă spuneau adevărul sau doar vorbesc aşa, ca să te zăpăcească. Iar sexul era subiectul lor preferat. Cu tine, era altceva. Vorbeam despre şcoală, despre viaţă, despre visuri.

Aşa fusese. Jessie îşi amintea discuţiile interminabile despre istorie, despre miturile greceşti şi despre poezie. Gabe lua parte la clubul de teatru, şi ea exersa cu el, făcând-o pe Julieta, în timp ce el era Romeo, pe Blanche, când el era Stanley.

Acea perioadă părea atât de îndepărtată şi, totuşi, le marcase amândurora vieţile. Cu siguranţă, când ea se înscrisese la cursurile de teatru de la liceu, a-i făcuse de dragul lui Gabe. Cu toate acestea, fiecare cântec pe care îl cânta îi era destinat lui.

Dar numai în mintea ei.

După terminarea liceului, când s-a întors înapoi în Dahlonega, o făcuse pentru a demonstra tuturor şi lui Gabe, în special, că familia James este o familie respectabilă. S-ar fi putut duce în altă parte, dar asta i-ar fi tăiat legăturile cu ceea ce era important în viaţa ei.

Cu trecutul ei. Cu Gabe. Dar Gabe nu s-a mai întors acasă, iar ea nu a mai avut cum să-i demonstreze cât de mult s-a schimbat. Cu toate astea, a încercat să-şi creeze o nouă viaţă, în care Gabe să nu mai fie punctul central.

Acum, în întuneric, amintirile o năpădiseră din nou. Inima îi bătea puternic şi respira cu greu.

Simţi podeaua căruţei mişcându-se, iar genunchiul lui Gabe îi atinse piciorul. Deşi asta era ceea ce aşteptase, acum nu mai era sigură că o dorea. Gabe nu se întorsese la ea. Se întorsese pentru că avea de îndeplinit o misiune.

— Nu-mi fă una ca asta, Gabe, spuse ea, cu vocea răguşită. Nu din nou.

— Ah, Jessie, nu cred că ne mai putem opri, răspunse el, şi înaintă spre ea în întuneric. Mi-a fost dor de tine. E ca şi cum m-aş reîntoarce la viaţă din nou. Atâta timp nu mi-am permis să fac altceva, decât să lucrez. E o lume nebună acolo, în seara asta, vreau să uit de tot, vreau să te ţin în braţe, aşa cum o făceam înainte ca totul să se sfârşească.

Gabe avea dreptate. Mâine, această fantezie, pe care şi-au permis-o amândoi, va lua sfârşit. Asta era de fapt, o fantezie, o dorinţă pe care o fetiţă o încredinţase unei

stele. El va pleca şi totul se va sfârşi. Durerea va reveni din nou. Dar acum îl avea. Şi îl dorea, pentru o ultimă dată.

— Poţi să te întorci acasă, şopti ea, cel puţin pentru o noapte.

Şi atunci Gabe o sărută.

— Jessie de-abia mai respira. Îşi simţea corpul invadat de o multitudine de senzaţii. Dar, mai presus de toate, era sentimentul că era în braţele lui Gabe şi că el o iubea din nou.

— Îmi place cămaşa de noapte, Jess. E moale şi… şi… nu porţi nimic dedesubt, gemu el. Nu ţi-e frig?

— Ţie ţi-este frig, murmură ea, plimbându-şi palmele pe pieptul lui gol, sărutându-l, aprinzând focul ce mocnea în interiorul corpului lui.

— Nu, mi-e cald, mi-e foarte cald.

Gabe se întinse pe sacul de dormit şi o trase deasupra lui. Mâinile lui pătrunseră pe sub cămaşa. ei, iar degetele se desfăcură cuprinzându-i sânii. Îşi depărtă picioarele, pentru a-i face loc să se aşeze între ele. Era minunat să o atingă, să-i simtă ezitarea, în timp ce-i răspundea la mângâieri.

În acel moment, Jessie simţi că-şi pierde controlul. I se păru că lumina lanternei s-a aprins, răspândind mii de scântei printre pleoapele ei închise. Simţea părul mătăsos de pe pieptul lui, frecându-i sfârcurile, buzele lui, mângâindu-i pielea de pe gât. Gemu de plăcere. Dar, mai mult decât atingerile şi sărutările, sim (ea de parcă s-a întors acasă; era senzaţia pe care o ai, când soarele răsare de după nori.

De data asta, el o pătrunse încet, în mod intenţionat, de parcă voia să marcheze fiecare clipă cu tandreţe. Era un sentiment nou şi minunat, pe care amândoi îl descopereau atunci, o lume nouă nelocalizată în timp şi spaţiu. Munţi, lacuri, râuri, toate existau în mintea lui Jessie, dar, mai presus de toate, era Gabe, care pusese stăpânire pe mintea şi corpul ei. În noaptea asta, el era lumea ei, ceea ce-şi dorea dintotdeauna, ceea ce spera să se întâmple.

Gabriel, un înger. Gabriel, dragostea ei.

Capitolul Şapte

Târziu, noaptea, stăteau amândoi întinşi unul lângă altul, acoperiţi cu sacul de dormit. Gabe o trase în scobitura braţului său.

— Unde am greşit, Jess?

— Cred că a fost de vină muntele. El îmi asigura mie protecţie, dar pentru tine reprezenta o închisoare.

— De ce simţeam aşa? încercă să-şi potolească dorinţa pe care o simţea de fiecare dată, când o săruta pe Jessie, dar, în cele din urmă, renunţă să lupte. Mai era mult până dimineaţă, când el trebuia să plece. De data asta, să facă dragoste cu Jessie fusese ceva diferit. Ea îi răspunsese la sărutări pentru că o dorise, nu pentru că nu ştia ce se întâmplă.

— Nu ştiu, Gabe. Dar ce contează acum? Mâine, totul se va termina. Este ultima noastră noapte împreună. Râse amar. Asta este istoria relaţiei noastre, nu-i aşa? Fiecare întâlnire e un început şi un sfârşit.

Sfârşit? Gândul ăsta îl duru. Nu voia ca weekend-ul să se termine. Erau atâtea lucruri din viaţa lui pe care voia acum să le împartă cu Jessie. Voia să o prezinte prietenilor săi, Gavin şi Stacy Magadan, să-i arate partea veche a oraşului Atlanta, să o ducă la un concert, la Fox Theater.

Voia să împartă cu ea tot ceea ce el făcuse de când terminase şcoala, să vadă totul prin ochii ei.

— Să presupunem că nu este ultima noastră întâlnire, Jess! Să presupunem că te vei muta la Atlanta. Ai putea să te ocupi mai ibine de cariera ta muzicală. Ai putea chiar să deschizi un local acolo.

— De ce n-am presupune că tu te vei întoarce acasă, Gabe? Am… ai putea să-ţi construieşti o casă pe malul lacului. Eu mi-aş putea conduce localul, pe care-l am deja, iar tu ai putea… ai putea deveni primar, dacă vrei să te menţii în politică.

Asta îl făcu să râdă.

— Un St. Clair, primar? Vai!

Jessie îşi frecă faţa de pieptul lui.

— Gabe, dacă ai făcut ceva rău în trecut, o vom rezolva împreună. Voi fi alături de tine, indiferent despre ce ar fi vorba.

Încă îl credea un criminal. Şi, totuşi, dorea să fie alături de el. Gabe simţea că înnebuneşte. Simţea că nu-şi mai poate ţine ascunsă identitatea.

— Jessie, în legătură cu trecutul meu. Ţi-am promis să-ţi spun adevărul.

— Nu! Nu acum! Nu vreau ca ceva să strice noaptea asta, spuse ea, oprindu-i protestele cu un sărut.

Mâncară chili-ul, băură cafeaua şi făcură dragoste din nou. Niciunul nu mai pomeni despre ziua de-mâine, despre care la care să se mute. Era ca şi cum căzuseră tacit de acord că era un nou rămas-bun din vieţile lor.

Adormiră unul în braţele celuilalt. Când Gabe se trezi, primele raze de soare brăzdau cerul.

Întârziase aproape şase ore de la întâlnirea cu omul lui de legătură. Se dezlipi cu grijă din braţele ei, îşi puse nişte haine uscate şi sări din căruţă, bucuros să constate că ploaia încetase, în cele din urmă. Nu-i plăcu că fu nevoit s-o deranjeze pe Jane, dar aceasta îl asigură că nu dormea. Îi putea simţi zâmbetul, chiar dacă acesta nu se vedea.

— Îmi pare bine că te-ai hotărât, în cele din urmă, să te muţi în căruţă, spuse ea. Ţi-a trebuit mult timp.

Nu-i răspunse nimic. Nu se simţea prea bine, gândindu-se la ce avea de făcut. Simţea de parcă ar fi tras-o pe sfoară pe Jessie. Se gândi că orice ar face, nu va reuşi să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi să-şi satisfacă şi inima. Luă punga cu aur de la Jane şi se îndreptă, prin parcare, spre conacul unde fixase întâlnirea cu omul lui de legătură.

Ben Jarfsen îi ieşi în cale.

— Joe a crezut că s-a întâmplat ceva, pentru că nu ai venit la timp, şi a trimis după mine. Începusem să cred că n-o să mai apari.

— Ben, nu mă aşteptam să te văd.

— Când am primit mesajul prin care-mi spuneai că vrei să-ţi dezvălui adevărata identitate, m-am gândit să vin

personal să verific ce s-a întâmplat. Ce nu-i în ordine?

— Nu ştiu. Simt doar că ceva nu merge.

— De aceea ai adus săculeţul cu aur? Credeam că l-ai ascuns într-un loc sigur, până mâine.

— Aşa am făcut. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să-l deschidem acum, ca să ne asigurăm că aurul e acolo.

— Bine. Deschide-l.

— Ai o lanternă?

— Chiar aici. O fâşie de lumină căzu pe săculeţul de la bancă.

Dar nu era uşor. Gabe privi îndelung la săculeţ, răsucindu-l la nesfârşit în mâinile lui. Dacă îl va deschide forţat şi va găsi aurul acolo, va părea un caraghios în ochii lui Jessie, pentru că a suspectat-o. Dar dacă era gol?

Ben întinse mâna.

— Vrei s-o fac eu?

— Nu, e treaba mea. Eu o voi face. Introduse cheia dublă, pe care o deţinea, şi deschise uşor. Explozia îl luă prin surprindere. Pulberea fină, de culoare roşie, îi acoperi mâinile şi faţa. Privea uimit la sacul gol pe care-l ţinea în mână. Nu era nimic înăuntru. Sacul fusese umplut cu bucăţi de plumb, pentru a simula greutatea, dar nu era nici urmă de aur.

Deschisese un sac gol.

Unde era aurul?

Se uită la pulberea roşie care-i acoperea faţa, mâinile, hainele şi care-i trăda vinovăţia. Ea îşi bătuse joc de el.

— Şi acum, ce facem? întrebă Ben.

Era cea mai dură întrebare la care trebuise să răspundă vreodată. Orice răspuns ar fi găsit nu părea să stea în picioare. Cu inima grea, dădu singurul răspuns posibil:

— O luăm pe urmele clanului James. Haideţi să pornim căruţa.

Urmat de superiorul său, Gabe merse înapoi la căruţă „străbătând pădurea. Stropii de apă de pe frunze îi căzură

pe faţă, astfel că, atunci când ajunse la Jessie, arăta de parcă se luptase cu un monstru al pădurii.

— Gabe, ce s-a întâmplat?

Jessie sări în picioare, îl văzu pe celălalt bărbat care-l însoţea şi care-l lumina faţa, cu o lanternă, şi scoase un ţipăt.

— Gabe, eşti rănit! Dacă bărbatul ăsta vrea aurul, i-l dau!

— Ai schimbat săculeţul. Aurul nu este acolo, Jessie. Unde l-ai pus?

Neîncrederea i se citi pe faţă când înţelese ce era ceea ce vedea pe faţa şi pe cămaşa lui

Gabe.

— Mi-ai furat săculeţul? L-ai deschis?

— Da, Jessie. Şi n-am găsit decât o bombă care a explodat.

Ea se lăsă în genunchi, acoperindu-se cu sacul de dormit.

— Tu voiai să-mi iei aurul? Tu eşti hoţul?

— La naiba, Jessie! Sunt un agent de la BIG. Nu sunt hoţ. Dar cineva e cu siguranţă.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! ţipară Jane şi Lonnie dinspre cortul lor, grăbindu-se să vină la căruţă. Nu el l-a luat, Jessie, ci noi. Nu voiam să se întâmple ceva cu aurul, Jessie. Nu-l acuza pe Gabe.

— Credeam că-mi eşti prieten, spuse Jessie, privind încă fix pulberea roşie de pe faţa lui.

— Îţi sunt, începu Gabe să spună.

— Te iubeam. Te-am iubit întotdeauna.

— Jess, eu…

— Pleacă, Gabe. Vreau să mă îmbrac, spuse ea, aşteptându-i pe toţi să plece.

Ben Jansen stinse lanterna şi se îndreptă spre bărbatul şi femeia în vârstă, îmbrăcaţi. În pijamale, în dungi.

— Voi cine sunteţi? întrebă el.

— Jane şi Lonnie Short, răspunse Jane. Sora mea, Alice, este prietenă cu guvernatorul.

— Ah, da, sora lui Alice. Ce amestec aveţi în toată povestea asta?

— Ei bine, am încercat să găsim o cale de a-i aduce pe Jessie şi pe Gabe împreună. Totul a început când lui Alice i-a venit ideea că Gabe ar putea apăra aurul lui Jessie.

Gabe auzi povestea lui Jane, dar nu-i percepu sensul din cauza multitudinii de emoţii care-i invadaseră corpul. Ar fi vrut să-i explice lui Jessie, dar realiză că era prea târziu. Privirea ei rece reflecta neîncrederea. Obrajii roşii şi respiraţia întretăiată trădau furia ei crescândă.

— Nimic nu se schimbă, nu-i aşa? N-ar fi trebuit să te primesc înapoi, acasă, Gabe, nici măcar pentru un singur weekend. Trebuia să mă aştept la aşa ceva.

— Unde-i aurul, Jessie?

— Aurul e în siguranţă, Gabe. Va ajunge la Capitoliu mâine, exact aşa cum a dorit bunicul meu. Nu am nevoie de tine sau de altcineva care să facă asta. Nu am avut niciodată.

Deschise cutia din interiorul căruţei, ridică punga, care o înlocuise pe cea veritabilă, şi o aruncă prin deschizătura căruţei afară. Apoi, neinteresând-o că Gabe o vede, începu să se îmbrace cu o rochie roşie, care amintea de vremea pionieratului. Îşi puse pe cap o bonetă, din aceeaşi perioadă, şi privi la Gabe.

— Vreau să pleci din această căruţă şi din viaţa mea, Gabriel St. Clair. Nu mai eşti poleit cu aur şi n-am nevoie de un înger negru în preajma mea, acum şi niciodată.

— Gabe? Ben îl chemă de afară. Vrei să te uiţi la asta?

Gabe sări jos din căruţă.

— Ce-i?

Ben deschisese săculeţul şi văzu o grămadă de pietre şi bucăţele de marmură, viu colorate.

— Marmură? întrebă el.

— Când am înlocuit săculeţul, spuse Lonnie, Jane a crezut că pietrele nu sunt chiar potrivite. Erau toate de aceeaşi mărime. Atunci, i-a venit ideea cu marmura.

— Deci, întrebă Ben răbdător, unde este aurul?

— Presupun că Jessie a plecat să-l aducă, spuse Jane.

— Cum adică a plecat?

Gabe se repezi în căruţă. Era goală.

— Drace, a plecat.

— Unde s-ar fi putut duce? întrebă Ben. Ar fi trebuit să-şi închipuie că vom porni după ea.

— Cine poate şti? răspunse Gabe, în timp ce în mintea lui căuta cu disperare un răspuns. Tot ce-ţi pot spune e că este îmbrăcată cu o rochie şi o bonetă de pe vremea pionieratului.

— Hai să ne împrăştiem şi s-o căutăm, propuse Jane.

— Lonnie, du-te după oamenii şerifului şi spune-le ce s-a întâmplat, ordonă Gabe.

Gabe mai căută o dată în căruţă. Se uită în interiorul cutiei, unde ar fi trebuit să fie aurul. La fund, zări o bucată de hârtie. Biletul primit de Jessie! „El nu este ceea ce pare. Fereşte-te!” îl împături şi-l băgă în buzunar, pentru a i-l arăta lui Ben. Ceva în cuvintele acelea îi părea familiar.

Câteva clipe mai târziu, toată tabăra era împresurată. Dar nu era nici urmă de Jessie. Dispăruse împreună cu aurul.

Căutarea fu extinsă în întregul parc şi chiar şi pe munte. Fără niciun rezultat., în cele din urmă, Jane îşi puse mâinile în şold şi începu să dea ordine.

— Nu-mi dau seama ce s-a putut întâmpla, dar o cunosc pe Jessie şi ştiu că cel mai important lucru, pentru ea, pe lumea asta, în afară de muntele ăla, este să ducă aurul bunicului ei la Capitoliu. Nu ştiu ce a făcut, dar am de gând ca aceste căruţe să sosească acolo la timp. Lonnie, tu vei conduce căruţa lui Jessie şi eu o voi conduce pe a noastră.

— Bună idee, Jane, aprobă Lonnie. Voi înhăma animalele.

Gabe îl urmă pe Lonnie spre locul unde erau animalele. Ceilalţi îi urmară. Dacă tot făcuseră drumul până aici, puteau merge până la capăt.

Parcul era luminat de apusul soarelui. Ploaia din

noaptea trecută spălase praful din aer, iar razele soarelui luminau vârful cel mai înalt al uriaşului munte de granit.

— A dispărut, Gabe, spuse Lonnie uimit. Horace a dispărut. Au dispărut cu toţii, cai şi, măgari. Probabil că ea le-a dat drumul să plece. De ce?

Jane şi Gabe priviră unul la altul.

— Nu numai că le-a dat drumul, spuseră amândoi într-un glas, dar i-a furat.

— Şi, adăugă Gabe, îndreptându-se spre mijlocul de transport pe patru roţi, cu care venise Ben, are o oră în avans. Hai să mergem, Ben.

— Venim în urma voastră, Gabe. Ne întâlnim la Capitoliu, strigă Jane. Agaţă una dintre maşinile şerifului de căruţa noastră. Într-un fel sau altul, trebuie să ajungem la biroul guvernatorului.

Dar niciuna dintre maşinile şerifului nu vru să pornească. Jessie le defectase pe toate.

Chiar şi jeepul lui Ben Jansen tuşi de câteva ori şi-apoi muri. Fuseseră traşi pe sfoară. Repede, Ben chemă pe cineva pentru a repara maşinile. Dar asta luă timp şi avansul lui Jessie crescu.

Gabe şi Ben merseră la postul de control, de la intrarea în parcare, şi îl întâlniră pe ofiţerul care deschidea odată cu primele raze de lumină.

— Ai văzut o femeie călărind un catâr? întrebă Gabe.

— Sigur, acum vreo oră. A trecut pe aici, ca un general conducând un convoi foarte important…

— Unde s-ar fi putut duce, Gabe? întrebă Ben.

— Nu ştiu. Nu poţi să anunţi toate posturile de control? Cineva trebuie s-o fi văzut.

— Dar e sâmbătă şi suntem la Atlanta. Lucruri ciudate se întâmplă la tot pasul. S-ar putea ca nimeni să n-o fi observat-o.

— O voi găsi, Ben.

Ben îşi folosi radioemiţătorul pentru a-i semnala ştirea lui Joe, aflat la cartierul general.

— Joe, fii atent dacă poliţia raportează că a văzut o femeie îmbrăcată cu o rochie roşie din vremea

pionieratului. Are părul negru şi poartă o bonetă. Apoi adăugă cu o voce dureroasă:

Călăreşte un catâr.

Auzi un mârâit la celălalt capăt al firului.

— Ce înseamnă asta? Călăreşte un catâr?

— Exact cum ai auzit. Dă-ne de ştire dacă e pusă sub urmărire. Nu cred că vreau să fie oprită.

— Să spun că este înarmată şi că poate fi periculoasă?

Gabe scăpă un hohot de râs.

— Poţi spune asta, răspunse Ben. Cu siguranţă că poţi spune asta.

— Are persoana urmărită şi un nume? întrebă curios ofiţerul.

— Persoana are cu siguranţă un nume, trânti Gabe. Este Jessie James.

Când maşina sosi, Gabe puse mâna pe volan şi porni spre oraş. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă. Nu putea crede că Jessie era hoţul. Ca şi Jane, era convins că cel mai important lucru pentru Jessie era să ducă aurul la Capitoliu, aşa că i se părea logic ca ea să fi găsit o modalitate de a face acest lucru.

— Nu ai verificat săculeţul, atunci când l-ai luat? întrebă Ben.

— Cu toţii am văzut-o pe Jessie deschizând seiful băncii şi luând de acolo săculeţul. L-a încredinţat şerifului, care a semnat pentru primirea lui, şi-apoi l-a adus sub escortă la căruţă, unde a fost încuiat în cutia din interior. Nu ne-a scăpat nicio clipă din raza vizuală.

— Dar era cutia lui Jessie şi ea avea cheia, comentă Ben.

Gabe scutură din cap.

— Jessie niciodată n-ar fi…

— Cineva totuşi a făcut-o. Ben chemă prin radioemiţător: Joe, ik legătura cu banca din Dahlonega, află dacă Jessie a fost acolo, înainte ca aurul să fie transferat.

— Nu cred că au deschis încă, domnule.

— Atunci, trezeşte-i. Suntem în urmărirea lui Jessie James, spuse Ben, eliberând butonul prin care chema baza. Te simţi bine, Gabe?

— De unde dracu' să ştiu? Sunt un agent special de la BIG şi nu sunt în stare să asigur protecţia unui transport de aur. „Nu sunt nici măcar în stare să protejez femeia pe care o iubesc", gândi el.

— Ben, Joe îţi vorbeşte. A fost semnalată o femeie, călărind un catâr, pe partea cealaltă a dealului Druid Hills. A călărit până în curtea unei femei, unde a rupt frânghia de rufe pe care a luat-o cu ea. Femeia e furioasă ca dracu'... spune că femeia suspectă călărea ca o nebună şi era îmbrăcată cu o rochie de pe vremea bunicii.

Gabe ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat.

Îngrijorarea lui Gabe nu-l opri însă pe Ben să pufnească în râs. Gabe tăie drumul şi o apucă pe East Point de Leon, îndreptându-se spre Druid Hills. Îi trecu prin cap că asta trebuie să fie zona unde se filmase filmul „Driving Miss Daisy". Se gândi că aceeaşi încăpăţânare o anima şi pe Jessie, ca pe miss Daisy. Când Jessie va fi la vârsta pensiei, va fi tot atât de certăreaţă. Iar Gabe ar fi putut paria că animalul, călărit de Jessie, mergea chiar mai repede decât automobilul lui Daisy.

Urmărirea se dovedi foarte palpitantă. O maşină de poliţie, cu luminile albastre aprinse, mergea alături de ei.

— Gabe, nu ştiu dacă este bine că o urmărim pe Jessie. S-ar putea s-o speriem şi s-o forţăm să facă o prostie.

Gabe îşi privi şeful neîncrezător.

— Jessie să facă o prostie? Cred că glumeşti!

Ben deschise din nou radioemiţătorul.

— Aici este căpitanul Ben Jansen. Atenţie! Către toate echipajele care se află în urmărirea femeii ce călăreşte un catâr. Nu vrem s-o speriem. Stingeţi luminile, încetiniţi şi urmăriţi-o de la distanţă!

Gabe încetini şi el şi ascultă ceea ce se transmitea prin staţie.

— A luat-o pe Peachtree Street, se auzi vocea lui Joe prin radio. Se pare că se îndreaptă spre centru.

— Gabe, crezi că se îndreaptă spre Capitoliu?

— Atunci de ce a ocolit şi a luat-o pe Peachtree Street? Putea scurta pe o stradă lăturalnică şi ajungea imediat la Capitoliu. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Maşina poliţiei, care le deschidea drumul, stinse luminile albastre şi încetini viteza. Când Gabe ajunse în dreptul lor, maşina trase pe dreapta, pentru a le face loc să treacă. Atunci, o văzu pe Jessie.

Jessie James, cu panglicile bonetei fluturând în jurul capului, călărea pe Horace, în josul străzii Peachtree. Jogger-ii matinali o priveau amuzaţi. Şoferii o salutau, claxonând. Pietonii se dădeau la o parte, făcându-i loc să-şi continue galopul.

Norocul, sau poate un înger din ceruri, părea să fie de partea ei. Când ajunse la un semafor, acesta îşi schimbă culoarea în verde, astfel că nu fu nevoită să-şi încetinească ritmul. În centru Atlantei, viră brusc la dreapta, obligându-l pe Gabe să o ia pe o stradă cu sens unic. Claxoanele maşinilor sunară strident, în timp ce Gabe făcu întoarcerea neregulamentară.

— Unde dracu’ se duce? înjură Gabe, pierzând-o din vedere.

Ben se aplecă pe geam, încercând s-o zărească.

— Amice, am senzaţia că va abandona catârul.

Apoi o văzu şi Gabe, în timp ce intra cu Horace în autogara Greyhound.

— La naiba, înjură el. Are de gând să fure un autobuz.

Capitolul opt

— Du-te înapoi, pe Peachtree, şi-apoi îndreaptă-te către nord, şopti Jessie, la urechea lui Horace. Acolo, vizavi, este locul unde se opresc trăsurile, îl bătu cu dragoste pe spate. Du-te după ea, băiete!

Catârul se îndepărtă. În aceeaşi clipă, Jessie intră în autogara. Gabe trecu pe lângă catâr, parcă maşina şi o

urmă. Ben le indică ofiţerilor să blocheze ieşirea din clădire şi se duse după Gabe.

În interiorul clădirii, Jessie îşi încetini goana nebunească şi adoptă un mers mai liniştit. Se îndreptă spre zona unde se primeau bagaje.

— Scuzaţi-mă! se adresă ea funcţionarului palid de la ghişeu.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă acesta.

— Da. Am expediat un pachet din Dahlonega la Atlanta. Aş dori să-l ridic, vă rog.

Funcţionarul o privi mirat, văzându-i părul răvăşit de pe urma călăritului, îmbrăcămintea de modă veche şi boneta ce-i atârna pe spate.

— Pe ce nume? întrebă el, în cele din urmă.

— Jessie James.

— Sigur, iar eu sunt Coana Preoteasa.

— Nu, vorbesc serios. Aveţi o cutie mare din lemn. Este adresată lui Jessie James.

Expresia lui arăta clar că nu o crede, dar se întoarse, totuşi, spre pachetele din spatele lui.

Gabe, care urmărise scena de pe culoar, păşi în sala de aşteptare şi se opri lângă un rând de scaune. Un bărbat prost îmbrăcat, care dormea pe un scaun, deschise ochii şi începu să ţipe:

— Nu mă lovi!

Gabe privi în jur, neştiind la cine se referea omul. Apoi îşi aminti de bomba lui Jessie şi de dârele roşii care îi brăzdau cămaşa.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el calm. Tocmai m-am pătat cu vopsea roşie.

Ocoli scaunul şi se îndreptă spre locul unde era Jessie, care îi dădea explicaţii funcţionarului.

— Nu, nu am niciun act de identitate la mine. Nu mi-am adus poşeta. Nu, n-am condus până aici. De fapt, am venit călare pe un catâr.

— Nu face pe nebuna cu mine, doamnă.

— Islu fac, ţipă Jessie. Şi numele meu-este Jessie James. Şi aş vrea să ştii, spuse ea cu o voce scăzută, că am

o armă şi dacă nu-mi dai Odată pachetul, o să-ţi arăt un nou mod de a-ţi tunde părul.

Îşi ridică marginea rochiei şi o puse peste braţ, apoi imită cu degetele forma unei arme, pentru a-şi întări spusele.

— Mă ataci? întrebă funcţionarul, nevenindu-i să creadă.

— Încerc, îi răspunse ea. Acum, dă-mi cutia aia şi nu vei păţi nimic. Altfel…

— Nu prea cred, Jessie, spuse Gabe, apărând lângă ea. Nu vreau să fie cineva rănit.

Funcţionarul îi aruncă o privire lui Gabe, împinse pachetul spre casa de marcat şi se trânti la pământ.

— Uite ce ai făcut, Jessie. L-ai speriat de moarte pe bietul om.

— A meritat-o, spuse ea, apucând cutia prin deschizătura ghişeului.

— Ce e în cutie, Jess?

— Aur, domnule agent BIG. Aurul pe care bunicul meu l-a extras şi l-a lăsat, pentru a fi folosit la cupola Capitoliului. Luă cutia cu amândouă mâinile şi se îndreptă spre ieşire, undele ciocni cu Ben Jansen.

— La mâna de pe cutie!

— Nu cred c-o voi face, domnişoară James. Sunt Ben Jansen, şeful Biroului de Investigaţii din Atlanta al BIG. Ce-aţi spune să găsim un loc mai izolat, unde să-deschidem cutia?

— Bine, spuse ea tăios. Dar numai să ajungem la timp la Capitoliu.

Puseră cutia în portbagaj şi se îndreptară spre complexul de clădiri guvernamentale. Parcară într-un garaj particular.

— Vom urca în birou, spuse Ben. Putem deschide acolo cutia, şi Gabe se poate spăla un pic.

Jessie, supusă, îl urmă pe Gabe spre birou. Nu opuse rezistenţă şi nu făcu niciun comentariu. Lui Gabe îi părea că vrea să termine odată cu toată povestea asta.

Joe, care încă îi aştepta, ridică capul şi le aruncă un

rânjet semnificativ, urmărindu-i, apoi, în timp ce intrau toţi trei în biroul lui Gabe. Câteva clipe mai târziu, Ben ieşi şi luă o şurubelniţă.

În biroul lui Gabe, Ben despică partea de sus a cutiei şi sqoase la iveală un sac prăfuit, de culoare maron. Îl ridică şi-l răsturnă cu grijă pe masă… pietre, bucăţi de fier, pietriş de râu astea se aflau înăuntru.

Gabe ridică nişte ochi uimiţi spre Jessie.

— Dar nu înţeleg, murmură ea.

— Unde-i aurul, Jessie? întrebă Gabe.

— Aici trebuie să fie. Nimeni n-a deschis sacul, de când a fost pus în cutie. Jur!

— Nu l-ai deschis? o întrebă Ben.

— Nu. L-am pus în poşetă, apoi în cutia asta şi-apoi l-am expediat. N-am crezut nimic în legătură cu ameninţările că va exista un atac asupra aurului, dar n-am vrut să risc.

Gabe clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Deci, ai expediat la Atlanta un sac cu pietre? izbucni în râs.

Pe faţa lui Jessie începură să curgă lacrimi.

Ben examină sacul, băgă mâna înăuntru şi scoase ceva afară. O hârtie mototolită.

— Staţi. Sacul nu s-a golit încă.

— Ce-i? Jessie îl privi, scoţând bucata de hârtie. Recunoscu scrisul dezordonat al bunicului ei. Luă biletul şi începu să citească cu voce tare:

„Când vei citi asta, Jess, vei vedea că nu există aurul. Îmi pare rău. Nu a existat niciodată aur în sacul ăsta. N-am vrut să spun nimănui, pentru că, am crezut că până la urmă, voi găsi în filonul acela, situat lângă pârâul de pe pământul nostru. Dar m-am înşelat. Cred că e cazul să afli totul. Jocul de pocher a fost dinainte pregătit”.

— Ştiam eu! exclamă Jessie. Întotdeauna am ştiut. Bunicul era cel mai bun jucător din Georgia de Nord. Evan era escrocul.

„Eu am aranjat totul. Era singurul mod de a avea grijă de Martha”.

— Martha? întrebă Ben. Cine-i Martha?

— Bunica mea, răspunse Gabe, cu voce scăzută.

„Ne-am îndrăgostit unul de altul, când Evan era plecat la război. Dar a căzut prizonier şi n-a putut divorţa atunci. Când, în cele din urmă, s-a întors acasă, era într-un hal fără de hal, şi din nou ea nu l-a putut părăsi. El n-a putut niciodată s-o întreţină, iar ceilalţi sărăntoci din neamul St. Clair ar fi lăsat-o să moară de foame. Era singurul mod în care puteam să am grijă de ea. Soţul ei cu siguranţă că nu putea. N-am ştiut atunci că tu vei apărea mulţi ani mai târziu:

Lui Gabe îi scăpă un şuierat de uimire. Toată viaţa, familia lui trăise din ceea ce provenea din mina aceea, mină care ar fi trebuit să-i aparţină lui Jessie.

Jessie era la fel de şocată. Toată viaţa îi urâse pe cei din familia St. Clair, cu excepţia lui Gabe, pentru că îl înşelaseră pe bunicul ei şi-i luaseră mina. Dar, de fapt, bunicul ei fusese cel care înşelase, iubind femeia altui bărbat.

— Ei bine, nu există niciun hoţ, observă Ben. Ar fi mai bine să-i spun guvernatorului.

— Nu, aşteaptă, spuse Gabe. Jessie n-ar fi supravieţuit ruşinii, dacă s-ar fi făcut publică înşelătoria bunicului ei. Predă-i sacul, dar nu pomeni că a fost gol. Dacă n-ar fi fost familia mea, n-ar fi fost gol acum. Voi înlocui personal conţinutul.

— În niciun caz! strigă Jessie. Voi cere scuze public şi voi înlocui eu aurul.

— De unde? Gabe ura s-o ţintuiască în felul acesta cu întrebarea, dar nu avea încotro. N-o putea lăsa să facă ceva ce ar fi ruinat-o pentru tot restul vieţii.

— Voi vinde localul, spuse ea.

— Nu poţi face asta, Jessie, protestă Gabe. Valorează prea mult pentru tine. Trebuie să existe o altă cale. Şi, apoi, din ce am auzit în legătură cu situaţia ta financiară, nu cred că ar fi de ajuns.

— Atunci, voi vinde pământul meu de pe munte.

— Nu, nu-ţi voida voie. Voi… Gabe căuta cuvinte,

explicaţii. În ultimele zile, se chinuise să găsească o cale de a o lua de pe muntele ăla. Acum, că se ivise ocazia, nu putea accepta. O iubea pe Jessie, dar, a iubi pe cineva, însemna să-i respecţi dorinţele, şi Jessie ţinea atât de mult la pământul acela.

— Vinde-mi mie renunţarea la pământ, Jessie, în felul acesta, îţi vei putea păstra pământul.

Ea îl privi cu groază.

— Ai reuşit în cele din urmă, nu-i aşa? Ai găsit o cale de a pune mâna pe ceea ce ai vrut.

El văzu în ochii ei că toate vechile suferinţe se întorseseră din nou. De câte ori, ea i se dăruise, el îi luase dragostea şi plecase. „N-ai să mă crezi niciodată, dar te înşeli. Fac asta pentru că te iubesc”, gândi el.

— Crezi ce vrei, răspunse în cele din urmă.

— Cred că n-am încotro. Am toate actele redactate. Ce vom face cu ceremonia, domnule Jansen?

— Oamenii mei au adunat ceilalţi catâri şi cai. Căruţa face şi ea parte din program, mai mult sau mai puţin. Dacă ne grăbim, putem să întâmpinăm cu căruţa şi să ajungem la timp. N-ar fi neobişnuit ca totul să pară ceva simbolic. Chiar asta a fost recomandarea pe care a făcut-o biroul nostru, la început.

— Bine, spuse Gabe, apucând braţul lui Jessie, să mergem.

Ben începu să strângă sacul.

— Aşteptaţi, mai este ceva aici. Scoase o poză îngălbenită de ziar. O privi şi-apoi i-o dădu lui Jessie.

— Ce mai e? Gabe privi peste umărul lui Jessie, citind: „Persoană din Atlanta ucisă la intersecţia Peachtree”. Cine e?

— Mama mea, spuse Jessie, în timp ce sângele îi părăsea obrajii. Nici măcar nu a locuit pe munte. A fost ucisă la Atlanta. Tata nu mi-a spus niciodată asta. De ce oare, Gabe?

— Gabe nu avea răspuns. Avusese şi-aşa destulă bătaie de cap, încercând să înţeleagă un om care şi-a luat singur viaţa.

— Poate pentru că ştia ce simţi faţă de munte. N-a vrut să-ţi tulbure liniştea.

— Întotdeauna spui „poate”, Gabe. Eu am fost întotdeauna cea care am fost sigură de absolut tot. E amuzant, nu? Se pare că tu aveai dreptate să te îndoieşti mereu.

— Ah, Gabe, spuse Ben, ar fi bine să te speli. Nu cred că vrei să apari la televizor de parcă ai supravieţuit unui masacru.

Jumătate de oră mai târziu, Gabe, îmbrăcat cu un tricou curat, şi Jessie, având părul pieptănat cu grijă şi acoperit de bonetă, conduceau căruţa Conestoga spre Capitoliu şi, în faţa mulţimii adunate, înmânau guvernatorului un săculeţ gol.

Emily Moran fu primul reporter care-i abordă, după încheierea ceremoniei”.

— Aţi descoperit cine era persoana certată cu legea, domnişoară James? întinse microfonul spre Jessie.

— Nu a existat aşa o persoană, spuse Gabe uşor. Ameninţarea a fost o păcăleală.

— De ce ar face cineva un astfel de lucru? întrebă ea, oferindu-i lui Gabe microfonul.

— Făcea parte din tot farmecul evenimentului, spuse Jane Short. Fereşte-te! Un lucru nu este întotdeauna ceea ce pare. Cum, altfel, am mai fi putut face publicitate festivalului „Gold Rush Days” care începe săptămâna viitoare?

Şi, înainte ca reportera să pună o nouă întrebare, Jane îi luă microfonul şi începu, fără pic de jenă, o adevărată campanie publicitară a festivalului.

— Cum rămâne cu ameninţarea scrisă, pe care am primit-o, îl întrebă Jessie pe Gabe, încercând să se îndepărteze de mulţime.

— Ştii… spuse el, urmărind-o atent pe Jane, în timp ce vorbea animat la microfon. Scoase biletul primit de Jessie din buzunar şi-l citi încă o dată: „El nu este ceea ce pare. Fereşte-te!”

— De unde ai asta? întrebă Jessie.

— Am găsit-o în căruţă. Presupun că-ţi era adresat.

— Dă. Cineva mi l-a băgat pe sub uşă.

— Pariez că, dacă am face o expertiză a vocii de la telefon, am afla că era o femeie.

— Jane? Jessie ar fi trebuit să fie uimită, dar, într-un fel, nu era. Încă de când şi-au făcut apariţia la Dahlonega, Jane a încercat, pe toate căile, să facă diverse afaceri, atât pentru hotel, cât şi pentru saloon. Jane a fost cea care a aranjat să vină un producător de la o casă de discuri, care să asculte formaţia lui Jessie. Jane a avut ideea cu lecţiile de dans şi cu crearea unui show, miercuri seara. Şi toţi clienţii hotelului primeau tichete gratuite pentru băuturile de la bar…

— Jane, se auzi, ca un ecou, vocea lui Gabe. Începea să priceapă. Întotdeauna îi plăcuse să meargă în vizită la familia lui Gavin Magadan. Odată, a cunoscut-o pe mama lui Gavin, Alice, şi a auzit despre imorala Jane, care s-a îndrăgostit de un mecanic, cu care s-a căsătorit. Nimeni n-a fost surprins când ea cu Lonnie s-au îndreptat spre Georgia de Nord, unde au cumpărat un hotel. Jane mergea întotdeauna încotro vedea cu ochii.

Merseră puţin şi se îndepărtară de mulţime. Jessie voia cu disperare să se întoarcă la Dahlonega şi să fie cât mai departe de Gabe.

— Singurul avantaj din toată povestea asta este că tot statul va afla despre festival. Cred că ar fi timpul s-o pornesc, până nu se aglomerează traficul. Altfel, nu voi reuşi să duc căruţele înapoi. La revedere, Gabe, şi-ţi mulţumesc. Cred că, totuşi, eşti îngerul meu păzitor.

— Ah, nu, nu vei pleca, Jessie James. Acest „La revedere” nu va avea loc, cel puţin nu încă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Gabe. Sunt obosită şi vreau să mă întorc acasă.

— Nu se poate. Guvernatorul ne-a invitat la cină, şi ar fi nepoliticos să refuzi.

— Nimeni nu este invitat să cineze la reşedinţa guvernatorului sub impulsul momentului, Gabe…

— Nu? Nu-l cunoşti pe guvernatorul Diller. Îi place

muzica country şi, când a aflat că ştii să cânţi, a insistat să venim la el.

— Dar n-am nimic potrivit cu ce să mă îmbrac şi n-am niciun chef să merg la o petrecere, într-adevăr, durerea de cap, pe care o avea de dimineaţă, se intensifica din ce în ce mai mult. Îşi dorea să facă o baie, să-şi pună nişte haine curate şi să mănânce, toate exact în ordinea enumerată.

— Nimeni nu refuză o invitaţie la reşedinţa guvernatorului, Jessie. Nu ţi-e teamă că Emiliy Moran poate deveni suspicioasă? Nu cred c-ai vrea asta, nu-i aşa?

— Vrei să spui că ar putea afla că nu există aurul? Cum?

— Reporterii sunt ca fumul. Pot pătrunde în camere încuiate şi în săculeţi bine închişi.

— Ei bine, nu voi merge. N-am nimic cu ce să mă îmbrac.

— Este de-abia" ora unu, Jessie. Masa la guvernator este la ora şapte. Jane se ocupă deja de rezolvarea problemei. Va găsi ea, împreună cu Alice, o soluţie. Eu trebuie să te duc acum la reşedinţa familiei Magadan.

Jessie se supuse, fără să mai protesteze. Era mult prea obosită. Trecuse prin prea multe în ultimele două zile. Aflase despre bunicul ei că minţise şi înşelase, că râvnise la femeia altui bărbat, pentru ca, apoi, să piardă în mod intenţionat, la pocher, mina de aur. Aflase despre mama ei că nu fusese ucisă într-un accident, în ţinutul Lumpkin, aşa cum i se spusese, pentru că, de fapt, nu locuise niciodată acolo.

Dar, mai presus de toate, realizase că Gabe fusese însărcinat să o urmărească pe ea, să nu fure aurul. Credeau despre ea că e o hoaţă. Făcuse dragoste cu ea, fără însă să aibă încredere în ea.

Dar şi ea făcuse dragoste cu el, atunci când nu avea încredere în el.

Şi acum, după toţi aceşti ani, el găsise o cale de a-i lua partea ei de pământ de pe munte, aşa cum cei din familia lui au avut de gând întotdeauna. Se simţea atât de derutată.

— Bine, Gabe, să mergem.

Gabe conduse maşina în jos, pe strada Peachtree, şi-apoi pe West Paces Ferry Road, oprindu-se înainte de a ajunge la reşedinţa guvernatorului.

Jessie îşi lăsă capul pe speteaza scaunului şi închise ochii, până când ajunseră la casa familiei Magadan, unde erau aşteptaţi de Jane.

Gabe o privi cum, cu resemnarea în ochi, o urmează pe Jane.

„De ce ai făcut asta, bunicule James? De ce ai făcut-o să creadă că aurul este acolo?”

Dar nu avea niciun răspuns.

Gabe realiză că nu existase niciodată un răspuns.

Numai că, de data asta, Jessie nu-i spusese la revedere.

— Sper că nu mai eşti supărată pe noi, Jessie, spuse Jane, în timp ce-o conducea de-a lungul scărilor. Dar, când Gabe ne-a spus ce s-a întâmplat, nu l-am putut refuza şi l-am ajutat, mai ales că era vina mea că toată povestea asta a avut loc.

Jessie ştia că Jane deţine o parte din răspunsurile la toată confuzia ei, dar acum nu era în stare să le audă. De fapt, în general nu prea asculta sporovăiala lui Jane.

— Nu este minunat că bunicul tău a iubit-o atât de mult pe bunica lui Gabe, încât s-a îngrijit de soarta ei, în vreme ce amărâtulăla de bărbat al ei nu era în stare s-o facă? Un bărbat la un milion e în stare de aşa ceva.

Jessie începea să-şi piardă răbdarea.

— Asta nu-i dădea dreptul să facă ceea ce a făcut, protestă ea. Bunicul a renunţat fa averea familiei, înainte de a mă naşte. În schimb, m-a făcut să cred că el a fost cel păcălit. Nu cred că-l pot ierta pentru asta. Atâtea lucruri ar fi putut fi altfel, dacă el nu mă minţea. Părinţii mei ar mai fi putut să fie încă în viaţă. Rămase adâncită în gânduri. Dar acum nu mai contează.

— Uneori se întâmplă să iubeşti pe cine nu trebuie. Şi atunci simţi nevoia să-l protejezi. Aşa S-a întâmplat cu

bunicul tău, care a vrut s-o protejeze pe Martha, aşa cum Gabe încearcă acum să te protejeze pe tine, spuse Jane, încercând să le ia apărarea.

Jessie nu se putu abţine să nu ia totul ca o bătaie de joc.

— Gabe? Cei din familia lui umblă după pământul meu de când aveam optsprezece ani. Acum, Gabe l-a obţinut pentru ei.

— Atunci, spune-mi, de ce bătrânul Buck St. Clair are de *gând* să vândă?

— Cine spune asta?

— Lonnie a auzit la frizer. Niciunul dintre copii nu vrea să rămână pe munte. Ştii deja că Walter caută şi el cumpărător pentru terenul lui. Acum, Buck s-a hotărât să vândă tot şi să împartă banii.

Era deja prea mult pentru Jessie. Nu se putea gândi decât la întoarcerea acasă, la Dahlonega. Dar, după-amiază, se pomeni în dormitorul luxos, pentru oaspeţi, al lui Alice Magadan. Făcuse jjn duş, înghiţise una dintre poţiunile contra durerilor de cap a lui Jane, şi se întinse pentru un pui de somn.

O cuprinse dorul de liniştea şi calmul pe care le găsea pe Pumpkinvine Mountain. Încă o noapte şi va fi acasă. Dar, gândindu-se la muntele ei, nu mai simţea relaxarea pe care o avea de obicei. Totul se schimbase. Era timpul să nu mai umble după locurile pe care le ştia din copilărie. Venise vremea să-şi facă un loc al ei, care să-i aparţină. Gabe avusese dreptate: un om îşi croieşte propriul drum.

În timp ce se lăsa cuprinsă de somn, hotărî să-i vândă lui Gabe întreaga bucată de pământ. O vizitase pentru ultima oară. Îi va spune la revedere muntelui, exact cum îi spusese şi lui Gabe.

Asta va pune capăt tuturor despărţirilor. Cu excepţia uneia.

Ce se întâmplase oare cu Horace?

Jessie se simţea îngrozitor, Iat-o, ducându-se în casa guvernatorului pentru a lua cina, unde va trebui să dea

ochii cu cel pe care aproape că-l trăsese pe sfoară. Era, cu siguranţă, momentul cel mai jenant pe care un James l-a trăit vreodată.

De ce nu a refuzat? De ce oare guvernatorul a vrut să invite la cină o persoană a cărui bunic fusese un mare mincinos? De ce oare se ducea ea acum, împreună cu Gabe St. Clair?

Alice îi cumpărase o tunică aurie şi o fustă plisată, asortată cu o centură aurie. Fusta era scandalos de scurtă, mai scurtă decât orice purtase Jessie vreodată, cu excepţia costumului de dans. Mai avea o pereche de pantofi aurii şi nişte cercei rotunzi, simpli. Jessie îşi strânse părul şi-l prinse cu o agrafă, lăsând şuviţele să-i atârne în cascadă pe umeri.

Încă se mai studia în oglindă, când auzi o bătaie în uşă, urmată de deschiderea ei. Era Gabe.

— Vai! Arăţi senzaţional, Jess.

— Mă simt ca o idioată. Ca un miel dus la tăiere. Nu aparţin acestui mediu, Gabe. Te rog, n-ai putea să-i explici guvernatorului şi să mă laşi să plec acasă?

— Jessie, guvernatorul e foarte încântat la gândul că tu vii la cină. Ţi-am spus că e un fan al muzicii country. N-aş fi surprins dacă te va ruga să cânţi ceva, după aceea.

— Ah, da, bineînţeles, spuse ea cu voce resemnată. Îi voi cânta o nouă versiune a lui „Cle –, menţine”. La urma urmei, sunt o fiică de miner. N-ai cumva o pereche de boxe, pe care să le atârn de mine?

— Nu-ţi dai seama cât de frumoasă eşti?

Gabe păşi în cameră şi rămase în picioare, privind la femeia pe care crezuse că o lăsase undeva, în trecut. Se înşelase. Privindu-i pielea satinată şi părul negru, mătăsos, se gândi cât fusese de prost, închipuindu-şi c-o va putea uita. Nu înţelegea de ce încercase acest lucru. Avea în ea ceva mândru, mândru şi hotărât. Era cinstită şi credincioasă. Îşi petrecuse viaţa, încercând să reconstruiască ceea ce crezuse că bunicul ei pierduse, ca acum să afle că fusese minţită în legătură cu jumătate din averea ei, în timp ce cealaltă jumătate fusese dată pe

degeaba.

Ce contradicţie!

La fel cum era şi Jessie.

Rochia pe care o îmbrăcase părea că o defineşte. Culoarea ei aurie era parcă un simbol. Croiala rochiei era simplă, nepretenţioasă. Stătea şi o privea, neputându-şi lua ochii de la ea.

— Ştiu că arăt ca un peşte pe uscat, Gabe. Sunt o fiinţă nelegiuită, nu uita, ultimul descendent al clanului James.

Ridică ochii şi-l privi cât de elegant arăta, încât se simţi ca o intrusă. Gabe aparţinea acestui mediu. Costumul lui negru şi pantofii de lac erau perfecţi pentru o astfel de ocazie. Chiar şi cravata lui era deosebită. Era aurie, cu un model fin, negru, ce se asorta perfect.

— Arătăm de parcă ne-am ales, în mod intenţionat, hainele să fie aşa de potrivite, spuse el amuzat.

— Mda, Barbie şi Ken, cu excepţia faptului că Barbie nu este blondă.

Gabe o luă de mână şi o răsuci în faţa oglinzii.

— Nu Barbie şi Ken, spuse el cu voce răguşită, un înger şi o nelegiuită.

Jessie nu vru să privească. Nu voia să-i vadă pe cei doi *străini din oglindă*. *Nu-i cunoştea* pe aceşti doi oameni.

Respiră adânc, îndelung.

— Care crezi că e îngerul şi care nelegiuitul?

— Cred, frumoasă doamnă, că fiecare suntem câte puţin din amândouă ipostazele. Văd aici un înger frumos, care a încercat să şteargă greşelile din trecutul bunicului ei, şi o fiinţă încăpăţânată şi nelegiuită, care încearcă să le ascundă.

— Greşeşti, Gabe. Ceea ce vezi este o fiinţă nelegiuită, care era hotărâtă să demonstreze că duşmanii bunicului ei erau nişte hoţi şi nişte bandiţi. Dar nu erau. Au procedat aşa cum trebuie. E timpul să accept acest adevăr dureros.

— Amândoi ne-am înşelat cu privire la familiile noastre, Jessie. Dar, ştii ceva, nu prea sunt sigur de nimic

în ceea ce-i priveşte. Şi cred că ceea ce contează e ce suntem fiecare acum.

— Oh, şi ce suntem, Gabe?

— Priveşte în oglindă. Vei vedea cine suntem acum, Jessie. Nu ai de ce să te întorci la Dahlonega. Poţi sta aici, cu mine. Voi avea grijă de tine. Voi repara toate greşelile pe care le-am făcut.

În ochii lui se putea citi adevărul. Credea, într-adevăr, ceea ce vedea, ceea ce spunea. Dar femeia în rochie aurie nu era Jessie James. Jessie nu mai ştia exact cine era, şi nici nu era sigură că doreşte să afle.

Gabe îi oferi braţul.

— Mergem la bal, Cenuşăreaso?

Jessie ar fi vrut să se întoarcă şi s-o ia la goană, dar chiar atunci îşi făcu apariţia Jane. Micuţa femeie era îmbrăcată cu nişte şalvari şi o jachetă bătută în pietre colorate, şi părea că descinde din poveştile cu zâne. Lângă ea, Lonnie, purtând un costum simplu, de culoare închisă, zâmbea cu gura până la urechi.

— Oh, Dumnezeule, Jessie, arăţi de parcă ai triumfa deasupra tuturor”.

— Un exemplu strălucit al găinilor ce pocnesc din aripi, Lonnie, ţi-am spus eu. E absolut perfectă. Toţi arătăm perfect. Adu limuzina în faţă.

— Limuzina? întrebă Gabe amuzat, în timp ce mâna lui o apucă pe a lui Jessie, şi o împinse înainte. Şi eu care credeam că vom călători pe un covor zburător!

Reşedinţa guvernatorului era un exemplu splendid al arhitecturii din Georgia. În seara aceasta, era luminată ca o bijuterie într-o noapte de octombrie.

La intrare, porţile de fier erau larg deschise, permiţând limuzinelor să oprească la punctul de control unde erau cercetate, identificaţi pasagerii şi lăsate apoi să treacă. Şoferul îi lăsă în faţa uşii principale şi stabili să se întoarcă, peste două ore – şi să-i ia.

— *Nu ştiu* dacă *vom fi* gata de plecare, dar dacă nu vom fi, stai şi ne aştepţi, spuse Jane.

Jessie încercă cu disperare să-şi înghită nodul din gât. Era mai convinsă decât oricând că făcea o mare greşeală. Acesta nu era Gold Dust Saloon şi ea n-avea ce căuta aici. Continuă să creadă astfel, până în clipa când guvernatorul îi întâmpină, cu o exclamaţie şi un zâmbet larg. Veni spre ea, îmbrăţişând-o puternic.

— Vino, Jessie. Aceasta e soţia mea, Regina. Suntem atât de bucuroşi că ne-ai acceptat invitaţia. Hai înăuntru, să-ţi prezint unii dintre prietenii mei. Când am aflat că eşti o cântăreaţă de muzică country, mi-a părut rău că nu era nimeni mai special în oraş, pe care să-l pot invita.

Înainte de a realiza ce se întâmplase trezi înconjurată de invitaţi. Guvernatorul era un tip simplu, îmbrăcat într-un costum de trei sute de dolari şi purtând cizme de cowboy. Soţia sa, Regina, încerca discret să-i facă pe oaspeţi să se simtă bine şi să ia parte la petrecere.

Cina a fost compusă din mâncare simplă, supă, salată, grătar de vacă cu cartofi, fasole şi pâine. Guvernatorul, nu numai că era o gazdă desăvârşită, dar era şi un bun cunoscător în domeniul muzicii.

Spre sfârşitul cinei, temerile lui Jessie aproape se risipiră. Dacă ar fi putut scăpa şi de pantofii care-i făcuseră o băşicuţă în călcâi, atunci chiar că ar fi supravieţuit atacului societăţii mondene.

— Acum, spuse guvernatorul, am înţeles că ştii să cânţi. Ştiu că, în general, cântăreţilor le place să cânte numai la instrumentele lor, dar eu am câteva chitare pe aici şi m-am gândit că i-am putea distra pe musafiri cu câteva cântece, bineînţeles, dacă nu te deranjează să cânţi cu un amator, ca mine.

— Dar eu sunt o amatoare, *protestă* Jessie. Sunt convinsă că invitaţii ar prefera să stea de vorbă *sau să facă orice altceva*.

Dar curând, Jessie realiză că ceea ce invitaţii *ar fi* preferat să facă era neimportant pentru gazdă! Guvernatorul voia să cânte şi Jessie n-avea încotro, trebuia să i se alăture. Îi dădu o chitară, ce părea de departe mult mai scumpă decât oricare dintre instrumentele ei.

— Am primit-o în dar, explică el, de la Travis Tritt. Locuieşte în Georgia, ştii.

— Da, spuse Jessie, ciupind corzile pentru a verifica acordajul. Când guvernatorul începu să cânte o versiune a lui „Clementine”, ea nu-şi putu ţine zâmbetul. Gabe ridică din umeri şi clătină capul, arătându-i că nu fusese ideea lui.

— O oră mai târziu, se simţea de-a dreptul bine. Îşi *scosese* pantofii *şi* stătea pe un scaun, cântând singură. Guvernatorul îşi pusese jos chitara şi o asculta atent, bătând cu piciorul ritmul muzicii.

Fără să-şi dea seama, începu să cânte cântecul pe care-l cântase în seara când Gabe venise prima dată la localul ei.

„Acum sunt din nou femeia care se ascunde în interiorul meu.

Dragostea de ieri a ieşit la suprafaţă…

Şi asta mă înnebuneşte…”

În timp ce cânta, îl pierduse pe Gabe printre celelalte umbre. Acum îl regăsi şi îl privi drept în ochi, până când termină de cântat ultimele cuvinte.

Aplauzele care izbucniră o readuseră în prezent.

— Vă mulţumesc, spuse ea încet. A fost o plăcere să cânt cu dumneavoastră, domnule guvernator.

— Într-adevăr, numai că plăcerea a fost de partea mea, domnişoară James. Şi, într-o zi, când vei deveni celebră, mă voi putea lăuda că, odată, ai cântat împreună cu mine.

— Jessie, îmi pare rău că vă întrerup, dar cred că avem o problemă. Era Gabe, care îi ţinea pantofii într-o mână, şi cu cealaltă o ridică în picioare. Ne scuzaţi puţin, domnule guvernator.

Era ceva ce părea urgent, în tonul lui Gabe. Jessie nu protestă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când ajunseră în holul de la intrare.

— E vorba despre Horace.

— Ce s-a întâmplat cu Horace?

— A fost dus la adăpostul de animale din district. Gabe îi făcu semn şoferului limuzinei şi o ajută pe Jessie să urce. Îi spuse şoferului unde să-i ducă şi se rezemă, apoi, de speteaza scaunului, în timp ce vehiculul se punea în mişcare.

— Oh, Gabe, cum ai aflat?

— Ben a sunat. A auzit ce s-a întâmplat. Se pare că toată zona centrală a Atlantei a aflat despre catârul care o plecat cu o trăsură, plină de turişti, pe care i-a dus într-unul dintre parcurile oraşului.

— Oh, nu! Trebuia să mă fi dus cu el. Jane mi-a spus că era înnebunit după Daisy.

— Vrei să spui că ştii ce avea de gând să facă? Gabe o privea şocat. Cum? Vreau să spun, cum ai fi putut şti, tu sau Jane, ce are un catâr în cap?

— Nu ştiam, spuse Jessie. Horace i-a spus lui Jane ce are de gând să facă.

— De ce n-ai avertizat pe cineva? întrebă Gabe, în timp ce rememora ce spusese presei.

— Jane m-a pus să jur că voi păstra secretul.

Gabe nu putu decât să clatine din cap. Începuse deja să presupună că Jane se află la originea tuturor poznelor care avuseseră loc în ultima săptămână. În mod intenţionat, lansase zvonul că transportul de aur va fi atacat. Apoi, ea, împreună cu Alice Magadan, plănuise ca Gabe să fie trimis pentru a însoţi şi proteja aurul. Apoi urmaseră bileţelele de ameninţare.

Acum, după ce-şi ceruse scuze de la guvernator, Gabe se trezi că mergea să elibereze pe cauţiune un catâr.

Adăpostul era închis la ora aceea. Dacă exista un lucrător, care făcea de serviciu, acesta refuza să deschidă. Dar Horace, simţi că ei erau acolo. Veni până la gard şi-şi arătă nemulţumirea în mod intens.

— Taci, Horace! spuse Jessie. Nu alerta oamenii legii. Am venit să te ajutăm să evadezi.

— Nu, nu vom face aşa ceva, protestă Gabe. Ne întoarcem mâine dimineaţă şi plătim cauţiunea, ca orice cetăţean respectabil.

— Şi cu Daisy cum rămâne? Horace e îndrăgostit de ea şi, dacă vom aştepta până mâine dimineaţă, proprietarul ei va veni s-o revendice.

— Aşa şi trebuie să facă. Daisy aparţine altcuiva, spuse Gabe.

Auzindu-şi numele, un cal alb, cu o pălărioară pe o ureche, apăru timid lângă Horace şi nechează puternic.

— Oh, ce drăguţă eşti, spuse Jessie, mângâind-o pe Daisy prin sârma ghimpată. Horace, înţeleg acum de ce erai atât de disperat.

— Atât de disperat, încât să răpeşti o trăsură plină cu turişti, completă Gabe, cu o voce severă. Hai să mergem, Jess. Îţi promit să mă întorc mâine dimineaţă, la prima oră, şi să văd cum pot rezolva situaţia.

— Dar, Gabe…

— Mâine! Noapte bună, Horace, Daisy. Purtaţi-vă frumos până mâine, când mă voi întoarce.

Gabe n-ar fi putut spune cine era mai dezamăgit, Horace sau Jessie. Odată întorşi la reşedinţa familiei Magadan, Gabe o conduse pe Jessie, până în faţa uşii.

— Mă întorc, dar plec acum să duc limuzina înapoi, pentru Jane şi Lonnie. Nu-ţi face griji. Totul se va rezolva, îţi promit.

— Îmi pare bine că n-ai pus un pariu, Gabe, spuse Jessie, obosită. Nu sunt sigură cine ar fi câştigat.

— Jessie, aşteaptă. Gabe păşi înăuntru, o apucă de mână şi o trase lângă el.

— Ştiu că lucrurile n-au fost încă… puse la punct, dar vreau să ştii că weekend-ul ăsta a fost…

— Special? se surprinse ea spunând. Ştiam!

Când o sărută, mângâierea lui era blândă, liniştitoare şi un pic tristă. Ea se lăsă luată în braţe, pentru o clipă, bucurându-se de atingerea lui, apoi se trase la distanţă.

— Dar balul s-a terminat, Prinţule. E aproape miezul nopţii şi, dacă n-o să mă grăbesc, mă voi transforma în faţa de la bucătărie, iar tu te vei transforma într-un… şobolan.

— Confunzi poveştile, Jessie. Aici e vorba despre

îngeri şi nelegiuiţi.

— Ştiu că încerci, dar nu eşti îngerul meu păzitor, Gabe. Trebuie să-mi port singură de grijă, exact cum am făcut-o şi până acum.

Jessie s-ar putea să se fi considerat fata de la bucătărie, dar pentru Gabe era o adevărată prinţesă. Şi el era îngerul ei păzitor, cel puţin acum, până.va găsi o rezolvare la toată încurcătura asta. îl înţelegea pe Horace. Nu putea fi acuzat că s-a dus după Daisy. Ochii lui întunecaţi erau tot atât de dezamăgiţi că ai lui Jessie, când au plecat de acolo.

— Să vă ia naiba, St. Clair-i şi James-i. De ce n-aţi putut să fiţi prieteni?

Era aproape douăsprezece noaptea, când îi aduse pe Jane şi Lonnie acasă, apoi îşi luă maşina de serviciu şi plecă. S-ar putea ca Jessie să nu fi fost chiar o prinţesă, dar el, cu siguranţă, nu se simţea şobolan.

Jessie, îmbrăcată în blugi şi într-un tricou de fotbal, aştepta la uşă, când Jane şi Lonnie se întoarseră de la cina guvernatorului.

— Repede, Jane, schimbă-ţi hainele. Trebuie să-i salvăm pe Horace şi Daisy.

— Gabe mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse Lonnie. Se duce să-i ia mâine dimineaţă.

Jessie îi grăbi, în timp ce urcau scările.

— Asta n-o să ajute la nimic. Stăpânul lui Daisy n-o va lăsa niciodată să plece împreună cu Horace.

— Are dreptate, Lonnie, aprobă Jane. Sărmanul animâl a fost teribil de rău tratat. Adu maşina. Mă schimb imediat.

— Ce rost are să aduc maşina? N-avem cum să punem un cal şi un catâr în maşină. Pe lângă asta, în statul ăsta încă se mai spânzură oameni pentru furtul cailor. Lonnie era obişnuit să fie cel cu simţul răspunderii, dacă aşa ceva se putea întâmpla, când stăteai în preajma lui Jane.

— Avem prieteni sus-puşi, Lonnie. Du-te! Jane şi cu

mine ne vom descurca.

Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată într-un trenci şi o pereche de pantaloni lejeri, Jane o urmă pe Jessie.

— Cum îi scoatem de acolo?

— Am nişte cleşti de tăiat sârma ghimpată, spuse Jessie. Tăiem lacătul, le dăm drumul şi.i. şi… îi călărim până aici. Ce părere ai?

Jane se urcă în maşină, încuviinţând din cap.

— Sună *bine*. Întotdeauna am fost de părere că garajul ar putea fi un bun grajd. În acelaşi timp, Lonnie va angaja nişte oameni care îi vor putea mâna până la Dahlonega.

— Oho, comentă Lonnie, şi ce te face să crezi că oamenii legii nu vor pune mâna pe tine?

Jessie se scutură neîncrezătoare.

— Unde? La grajdul districtual?

Lonnie conducea repede spre partea veche a centrului oraşului, unde era situat punctul de control al animalelor.

— Nu, la graniţa statului. Părerea mea este că Gabe va vedea curând că unu şi cu unu fac doi. Este, totuşi, un reprezentant al legii. Nu va putea să fie de partea actului vostru ilegal.

— Când va veni vremea să ne ocupăm de Gabe, ne vom descurca noi, promise Jane.

Lonnie îi aruncă soţiei sale o privire lungă şi serioasă.

— Draga mea, nu cred că-l înţelegi pe Gabriel St. Clair chiar atât de bine, pe cât îţi imaginezi. Este un bărbat obişnuit să dea ordine, pe care se aşteaptă ca alţii să le îndeplinească. Jessie şi-aşa l-a dat peste cap, iar asta nu va face decât să complice lucrurile şi mai mult.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Gabe, Lonnie, spuse Jessie, părând mai încrezătoare decât se simţea de fapt. Întotdeauna am fost în stare să-l fac pe Gabe să înţeleagă că un lucru a fost făcut la ideea lui. Numai cei care nu-l înţeleg dau de necaz.

— Şi tu îl cunoşti? întrebă Lonnie, nesigur.

— Bineînţeles. Acum, să ne grăbim. Am o presimţire rea, dacă nu ajungem la timp.

Jessie începu să se gândească la avertismentul lui Lonnie. Avea dreptate. Şi tocmai asta o neliniştea. Fusese o vreme când Gabe, ar fi fost de acord cu dorinţa ei de a elibera pe cineva care era închis. Gabe, cel de altă dată, ar fi condus chiar el maşina, până la adăpost.

Dar nu şi acest nou Gabe.

Era un agent BIG; serios, rezervat. Sau, cu alte cuvinte, era o persoană obişnuită să dea ordine şi acestea să fie îndeplinite, ceva ce ea n-ar fi putut face niciodată, chiar dacă ar fi încercat. Nu era sigură că-i plăcea acest nou fel al lui de a fi. Aceste noi calităţi îl costaseră, cu siguranţă. Îşi pierduse gustul pentru aventură, abilitatea de a trăi pe muchie de cuţit. Adevărul îi sărise lui Jessie în ochi, încă de la început, din prima clipă când îl revăzuse.

Gabe, care venise să facă pe îngerul ei păzitor, nu era acelaşi om care alerga nebuneşte cu ea în copilărie. Se schimbase şi se adaptase vieţii, în vreme ce ea luptase cu toate forţele împotriva acestui lucru. Poate că ea era aceea care se înşela. Totuşi, viaţa era o întrecere continuă, nimic nu venea de la sine, şi ea încă se zbătea pentru fiecare lucru pe care şi-l dorea. Chiar şi saloon-ul ei era ceva ce o definea. Ar fi putut foarte bine să deschidă un restaurant şi ar fi câştigat probabil la fel de bine.

Dar n-ar fi fost nimic deosebit în a servi piure de cartofi şi friptură la grătar. Nimeni din Dahlonega n-ar fi fost uimit de ce a făcut Jessie James, dacă ar fi deschis un simplu restaurant. Ar fi fost ceva prea liniştit, prea plictisitor, rămăsese aceeaşi nonconformistă, care fusese dintotdeauna. Jessie îşi luase în serios moştenirea. Bunicul ei n-ar fi acceptat, în ruptul capului, să fie un om care-şi câştigă pâinea ca toţi ceilalţi. Fusese un miner, dintr-o mină de aur, şi asta a rămas toată viaţa lui, chiar atunci când n-a mai rămas urmă de aur în pământurile familiei James.

Indiferent cât era de cinstită în rest, un singur lucru rămase neschimbat – atracţia care exista între ea şi Gabe,

nevoia puternică de a-l atinge şi de a-l simţi aproape, de a împărţi cu el cele mai adânci emoţii. Se gândi că Gabe s-a îndrăgostit de ea, şi gândul acesta o sperie. Întotdeauna ea fusese cea care se ţinuse după el. Acum, se aflau pe un teren străin.

Cum ar putea un nonconformist şi un înger să găsească un teren comun, cum ar putea să supravieţuiască diferenţelor dintre ei?

Jessie lăsă să-i scape un suspin.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo?

— Nu ştiu. Câteodată mă întreb de ce îmi fac atâtea probleme pentru lucruri de care nimănui nu-i pasă.

— Pentru că tu eşti Jessie James şi ştii ce înseamnă durerea şi suferinţa, spuse Jane, pe un ton autoritar. Ataci, supui şi te îndrepţi către următoare bătălie.

— Dar de data asta se pare că m-am împotmolit în suferinţă.

— Nu, o contrazise Lonnie. Tu doar crezi că trebuie să joci rolul nonconformistului pe care bunicul tău te-a învăţat să-l joci. Dar tatăl tău cum era? Nu ţi-a spus niciodată cum îşi rezolvau ceilalţi oameni, oamenii normali, problemele?

— Tatăl meu era un om lipsit de simţ practic, Lonnie. Era un visător, care credea că lumea este un loc plin de cruzime. Voia să trăiască o viaţă simplă şi nimeni nu l-a lăsat s-o facă.

— Uhu-hu, spuse Lonnie, cu o voce scăzută. Mi-au povestit mie oamenii ce înţelegea tatăl tău despre un mod simplu de viaţă. În vremea aia, se traducea prin a fi lipsit de ambiţii şi responsabilitate.

— Lonnie! Jane îl lovi pe soţul ei pe umăr. N-ai de unde să ştii ce l-a făcut pe bietul om să bată în retragere. Pierduse modul de viaţă, cu care se obişnuise, şi femeia pe care o iubise.

— Mda, şi avea un copil. Trebuia să-şi asume responsabilitatea şi să facă o casă pentru acest copil. Aşa ar fi făcut Gabe.

Da, gândi Jessie. Aşa ar fi făcut Gabe. Dar ea, ce ar fi

făcut? Ar fi putut ea accepta să fie responsabilă pentru cineva? întotdeauna îşi spusese că, dacă bunicul n-ar fi murit… dacă mama şi tatăl ei n-ar fi fost ucişi…

Toţi dispăruseră. Dar Jessie hotărâse că nu se va întâmpla aşa şi cu ea. Dacă ar cumpăra înapoi pământul, ar fi că-şi cum ar aduna bucăţele din ea însăşi. Dar, înainte de a face asta, se afla în pericol să piardă tot ce avea. Poate că venise timpul. Poate că Gabe avea dreptate. Acum, ea era cea care se îndoia, şi el cel care era sigur de tot.

— Jane, începu ea, căutând un subiect care să-i îndepărteze gândurile de la Gabe şi de la munte. În legătură cu înştiinţarea despre faptul că aurul va fi atacat. Tu eşti cea care ai telefonat, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ea a fost, răspunse Lprinie, în locul ei. i-a venit ideea trăsnită, că asta va face publicitate festivalului pentru sărbătorirea „Gold Rush Days" şi că toată lumea va avea de câştigat.

Jessie trebuia să mai întrebe ceva, deşi nu era sigură că voia să afle răspunsul.

— Din cauza ta a fost trimis Gabe?

— Ei bine… Jane ezită, ceva ce n-o caracteriza…

— Vreau să ştiu adevărul, Jane…

— Da şi nu, spuse ea, în cele din urmă. Nu-l cunoşteam personal pe Gabe, dar ştiam despre voi doi, despre relaţia voastră din vremea copilăriei. Gavin mi-a povestit.

— Şi de unde ştia Gavin?

— Gabe şi Gavin Magadan sunt prieteni. Înainte ca Gavin să se căsătorească, Gabe venea, câteodată, cu el acasă. Îi vorbea lui Alice despre munte şi despre tine, cu amărăciune. Când am aflat… nu, hai să o spun în alt fel. După ce Lonnie şi cu mine am venit la Dahlonega şi ne-am hotărât să ne stabilim acolo, am văzut cât de singură erai.

— Şi cei doi bătrânei din Atlanta n-au putut îndura aşa ceva, spuse Lonnie, cu mândrie nedisimulată. Jane, împreună cu Alice, a pus la cale un plan pentru a-l face pe Gabe să se întoarcă. Când tu te-ai hotărât să aduci aurul în

oraş, Ălice a venit cu ideea. Cu relaţiile pe care le au femeile astea două, Gabe nu mai avea nicio şansă.

— Dar eu oricum ştiam că se va întâmpla aşa, mărturisi Jane, văzusem în cărţi.

Lonnie îăsă să-i scape o exclamaţie de resemnare.

— Ei bine, aproape am reuşit, insistă Jane.

Şi avea dreptate, recunoscu în sinea ei Jessie, aproape că reuşise. Cu excepţia că ea fusese cea care se abătuse de la litera legii, iar Gabe fusese cel care mersese drept. Cu toate acestea, poate că mai exista o şansă. Acum, ea îi era datoare lui Gabe şi asta schimba totul. Nimic nu va mai fi de acum la întâmplare.

„Of, bunicule, se pare că ceea ce se pierde vine înapoi. Ai avut grijă de Martha St. Clair, pentru că o iubeai. Acum, Gabe face acelaşi lucru pentru mine. Şi, pe amândoi, eforturile v-au costat femeile pe care le iubeaţi”.

Lonnie parcă lângă adăpostul animalelor şi opri motorul. Farurile, încă nestinse, căzeau pe Horace şi Daisy.

— Închide farurile, Lonnie, spuse Jane. Jessie, hai să mergem. Ieşiră afară din maşină şi se îndreptară spre…

— Gabe? Ce cauţi aici? întrebă Jessie uimită.

— Am pornit-o spre casă şi mi-am amintit de pepenii bătrânului Pendleton. Am ştiut că ai s-o faci. Aşa că am decis să vin aici şi să aştept.

— Oh, Gabe. Ai venit să ne ajuţi, spuse Jessie, neascunzându-şi plăcerea din voce.

— Nu, am venit să te opresc. Du-o pe Jane acasă, Lonnie. Eu mă voi descurca cu Jessie.

Odată cei doi plecaţi, Jessie se îndreptă spre gard şi începu să taie lacătul.

— Jessie, nu cred că vrei cu adevărat să faci asta.

— Bineînţeles că vreau. Vom călări amândoi pe Horace şi Daisy, până la casa lui Jane, şi te vei întoarce, apoi, să-ţi iei maşina. Oh, Gabe, e ca în vremurile de demult, noi doi sfidând legea.

El nu avu puterea să-i amintească faptul că el reprezenta legea. Şi era atât de bine să facă ceva

împreună, aşa cum făcuseră odată. Lăsând prudenţa la o parte, luă cutterul şi se puse pe treabă.

Aproape reuşiseră. Lacătul fusese tăiat şi Jessie intrase înăuntru, când sirenele începură să sune.

— Vom fi descoperiţi, Jessie, strigă Gabe. Hai să fugim!

Jessie încălecă pe Horace şi se îndreptă spre ieşire, cu Daisy venind în urma lor. Dar un cordon de maşini alb-negre ale poliţiei, cu lumini albastre, strălucitoare, le blocaseră ieşirea. Gabe nici nu încerca să fugă. Merse drept înainte, cu braţele ridicate în sus.

Jessie, simţind că se sufocă, descălecă de pe spatele lui Horace şi conduse catârul înapoi în adăpost.

— Îmi pare rău, băiete. Am încercat. Se pare că va trebui să aştepţi până dimineaţă.

— Ce aveaţi de gând să faceţi? întrebă un ofiţer.

— Să eliberez animalele astea nevinovate din închisoare, răspunse Jessie. Şi am fi reuşit, dacă voi aţi fi venit cu cinci minute mai târziu. Cine v-a anunţat?

Poliţiştii priviră unul la altul uimiţi.

— Aţi pus la cale o evadare, pentru un cal şi un catâr? întrebă un al doilea bărbat în uniformă.

— Da, răspunse Gabe, aşteptându-se la ce era mai rău. Era sigur că ziarele de dimineaţă vor scrie cu litere de o şchioapă: „Agent al BIG, arestat pentru furtul unui catâr”.

Ofiţerul îl privi atent.

— Cum te numeşti, fiule?

— Gabriel St. Clair.

— Nu cumva te-am văzut la ştiri aseară jos la Capitoliu, cu transportul acela de aur?

— Ba da.

— Iar tu cine eşti?

— Cine să fiu? spuse ea resemnată. Aţi capturat-o pe Jessie James.

Fură arestaţi, li se puseră cătuşe la mâini şi băgaţi în spatele uneia dintre maşini. În loc să fie îngrijorată, Jessie

avea întipărit pe faţă un zâmbet larg, care nu dispărea.

Gabe nu putea crede ceea ce făcuse.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de fericită, spuse el, în cele din urmă. Weekend-ul ăsta nu ţi-a demonstrat nimic?

— Ba da, mi-a arătat că împreună suntem tot atât de imbatabili, cum eram odată.

— Oh, sigur, Jess. De asta mi-era şi frică. Ceea ce nu-i spuse încă era că devenise înspăimântat de cât de uşor fusese din nou captivat de spiritul ei. Timp de zece ani, se ţinuse la distanţă de această tentaţie şi evitase muntele. Acum, într-un singur weekend, pusese în pericol toată munca lui de zece ani.

Resemnarea din vocea lui Gabe tăie entuziasmul lui Jessie.

— Îmi pare rău, Gabe. Nu m-am gândit…

Asta era problema cu Jessie. Niciodată nu se oprea, din ceea ce făcea, ca să se gândească. Acţiona strict, după cum îi dictau sentimentele. El îşi suprimase sentimentele şi pusese în locul lor raţiunea.

Până în seara asta.

Dar, la naiba, cu Jessie se simţise mai viu decât se simţise vreodată în ultimii ani.

— Gabe, le voi spune că eu am fost de vină. Că tu ai venit în calitate oficială, ca să mă opreşti.

— N-o să ţină. Eu nu te opream.

— Îţi spun sincer, Gabe, eşti cea mai încăpăţânată persoană pe care am întâlnit-o. Analizezi prea mult evenimentele din viaţă. De ce nu-ţi dai drumul la sentimente şi nu te laşi în voia lor?

— Încăpăţânat? Da, sunt. Şi sunt şi realist. Problema în a încerca să am o relaţie cu tine e că eu vreau fie totul, fie nimic.

— Nu a fost aşa întotdeauna?

— Poate, dar tu te simţi ca peştele pe uscat aici, iar eu… eu nu cred că mă pot întoarce să trăiesc pe munte. Acum, după ce s-a întâmplat, îmi voi pierde, probabil, slujba şi voi ajunge din nou de unde am plecat.

— Faceţi linişte acolo în spate, strigă un ofiţer.

Fură duşi la postul de poliţie. Când ofiţerul, care îi arestase, le află identitatea, le spuse să aştepte în zonă, până va fi anunţat Ben Jansen. Jessie se aşează cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinindu-se în mâini şi privi împrejur.

— Sincer, îmi pare rău, Gabe, cred că te-am băgat în bucluc. Eu sunt obişnuită cu aşa ceva, dar ăsta e teritoriul tău şi am greşit. Ce-aş putea face?

— Nu face nimic, spuse el, încercând să găsească o explicaţie „pe care să i-o dea superiorului lui, despre modul iraţional în care acţionase.

— Pe de altă parte, suntem arestaţi. Păcat că nu putem schimba totul într-un final fericit. Ştii, medită ea, ridicându-se în picioare, în timp ce vorbea, putem folosi ocazia asta în binele nostru.

— Las-o baltă, Jessie, spuse Gabe, pe un ton încordat. Sunt depăşit de evenimente. Mi-e foame. Sunt nespălat. Probabil, mi-am pierdut slujba, aşa că n-am chef de glumele tale. – Nu, ascultă-mă. Dacă am spune că am înscenat totul pentru a protesta împotriva claustrării animalelor? Ziarele precis că ar savura aşa o idee.

— Ah, sigur. Dar nu şi guvernatorul.

— Animale claustrate? repetă o femeie de lângă ei. Vă faceţi probleme pentru animale? Ce să mai vorbim despre oamenii închişi sau aproape închişi?

— Dar oamenii pot alege, protestă Jessie. Horace, n-a putut. De ce ai fost arestată?

— Pentru că m-am oferit să-l fac fericit pe un bărbat. Vă puteţi închipui, m-au arestat imediat, şi pe el, odată cu mine. La expresia confuză de pe faţa lui Jessie, femeia adăugă: Uite ce-i doamnă, sunt o târfă.

Jessie izbucni în râs.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar şi noi cam tot de asta am ajuns aici.

— Voi doi?

— Nu, nu noi, dar avem un prieten, Horace, care a agăţat… nu contează, oricum n-ai să crezi. Dar oamenii au

drepturi, în timp ce animalele nu au. Am putea face o propunere în sensul ăsta? Ce zici, Gabe?

Dar Gabe nu răspunse. Nu se putea gândi decât că, în ciuda publicităţii care se va face, în ciuda faptului că-şi va pierde slujba, el şi Jessie formau din nou o echipă. Nu mai erau pe munte acum şi nu mai erau copii. Şi totuşi, se „simţea bine. Jessie era întotdeauna gata să-şi urmeze instinctele inimii, iar el aflase acum că şi inima lui poate simţi ceva. şi asta II deranja cel mai tare.

— Gabe? repetă ea. Ce spui?

— Spun că ar fi mai bine să-i lăsăm pe Daisy şi pe Horace să se bucure de relaţia lor, atâta timp cât pot. A noastră, probabil că nu va putea supravieţui publicităţii pe care am generat-o.

— Oh, vrei să spui că noi doi avem o relaţie? Bun. Nu, te-am auzit s-o recunoşti până acum să vedem cum ne vom descurca cu asta, când va veni Ben aici.

Nu trebuia să se gândească cum să se descurce. Sosirea lui Emily Moran şi a cameraman-ului rezolvă totul.

— E adevărat? întrebă ea, cu microfonul în mână. Aţi fost arestaţi?

— Da, am fost, recunoscu Jessie.

— Pentru ce? Camera era îndreptată asupra lui Jessie şi Gabe.

— Spargere, efracţie şi jaf, răspunse ea, luând braţul lui Gabe şi zâmbind în faţa camerei de filmat. Deşi eu aş prefera s-o numesc răpire…

— Cine ţi-a spus? întrebă Gabe.

— Am sursele mele, răspunse reportera. Pe cine aţi răpit?

— Pe Horace şi Daisy, răspunse Jessie. Ei…

Gabe o întrerupse.

— Nu cred. că te pot face să uiţi povestea asta, domnişoară Moran.

— N-ai nicio şansă.

În acel moment, sosi şi Ben, care-i trânti un „Fără comentarii” reporterei, şi o apucă pe Jessie de braţ, împingând-o pe o uşă care dădea în spatele clădirii şi-apoi

într-o parcare.

— Ce se întâmplă, Gabe? întrebă el, în timp ce erau escortaţi spre o maşină care aştepta.

Gabe relată pe scurt ce se întâmplase, fără a-şi găsi vreo scuză. Ştia că, oricum, n-ar fi contat. Din grimasa de pe faţa lui Ben ştia că îşi va pierde slujba, exact când avea nevoie de bani pentru a o ajuta pe Jessie. Poate că vânzarea pământului familiei St. Clair, de pe munte, va fi, în cele din urmă, o binecuvântare.

— N-ai de gând să-l concediezi pe Gabe, nu-i aşa, domnule Jansen?

— S-ar putea să nu depindă de mine. Biroul are normele lui stricte pentru angajaţii lui, iar spargerea şi efracţia contravin legilor statului.

— De fapt, spuse Jessie neajutorată, e mai rău de atât. Furtul de cai se pedepseşte cu spânzurătoarea, încă.

— N-am furat calul, am încercat doar, o corectă Gabe.

Ben respiră adânc, încercând să se liniştească, înainte de a comenta:

— Furt de cai, spargere şi efracţie. Nu puteaţi s-o faceţi în linişte, a trebuit să daţi şi un interviu presei, completat de imagini.

O conduse pe Jessie la reşedinţa familiei Magadan şi le dădu instrucţiuni severe lui Jane şi lui Alice să nu o lase să plece.

— Tu, spuse el către Gabe* discut cu tine, după ce iau legătura cu guvernatorul.

— Oh, Jane, mi-e teamă că, de data asta, chiar am făcut-o rău de tot. Gabe are necazuri şi totul numai din vina mea.

— Gabe e băiat mare, spuse Lonnie, închizând uşa după el. Îşi poate purta singur de grijă, întotdeauna a putut.

— Dar n-ar fi avut necazuri, dacă nu i-aş fi spus să mă ajute. Apoi, nu m-a lăsat să-mi asum eu toată vina. Crede că trebuie să mă protejeze, aşa cum a făcut mai devreme,

când v-a pus pe voi să ascundeţi aurul şi, mai târziu, când s-a oferit să-mi cumpere pământul. Totul, ca să nu cad eu de mincinoasă. Am făcut-o latră de data asta, nu-i aşa?

Jane o cuprinse cu braţul.

— Mă îndoiesc că Gabe poate fi convins să facă ceva ce nu vrea. Şi bănuiesc că şi tu eşti la fel. Vino să bei o cacao şi să-mi povesteşti totul.

Când auzi povestea, Jane începu s-o liniştească:

— O rezolvăm. Primul lucru pe care-l voi face mâine dimineaţă va fi să sun la locul unde au fost adăpostiţi caii. Sunt sigură că o donaţie substanţială îi va face să dea totul uitării. Iar cu guvernatorul şi cu poliţia ne descurcăm cu siguranţă.

Dar plăcerea pe care Jessie o simţise, avându-l alături de ea, într-o aventură, pe Gabe, începu să pălească în faţa realităţii. Viitorul lui Gabe era acum ceea ce conta. Gabe era bun şi generos şi nu merita să păţească aşa ceva. îl iubea prea mult, pentru a sta şi a privi cum pierde ceva pentru care muncise atât de mult. Dar, de data aceasta, nu vedea nicio cale de a îndrepta lucrurile.

Stătea în sufragerie, când Gabe se întoarse în dimineaţa următoare. Jane şi Lonnie dispăruseră misterios. Expresia serioasă de pe faţa lui Gabe spunea clar că situaţia nu era prea bună.

— Care-i verdictul, Gabe? întrebă ea, apoi îşi încrucişă degetele la spate şi-şi dori să dispară de pe faţa pământului.

— Judecătorul a ascultat povestea şi a urmat recomandarea guvernatorului. Învinuirea a fost ridicată de pe capul lui Jessie James, cu o singură condiţie.

— Care?

— Aceea ca tu să rămâi în custodia mea, pe o perioadă de un an, timp în care să te comporţi exemplar şi să nu-ţi mai pui în practică talentele.

— Nu, dar eu mă refeream la tine, Gabe. Ai fost concediat?

— Depinde de mine. Dacă rămân, voi fi schimbat într-o funcţie mai puţin vizibilă. Adică, voi fi ascuns pe perioada

dizgraţiei.

— Unde?

— Nu ştiu încă. Pot să am încredere în tine, Jess? întrebă Gabe, făcând-o să-şi plece ochii sub intensitatea privirii lui. Te vei cuminţi, te vei purta aşa cum trebuie, cum am promis, atâta vreme cât te vei afla în custodia mea?

— În custodia ta? Ai garantat pentru mine?

Începu să se zărească un început de zâmbet pe faţa ei. Asta înseamnă că trebuie să-ţi răspund?

— Bineînţeles! aprobă Gabe, sec.

— Ei bine, nu ştiu, spuse ea. De că aş face-o?

— Pentru că eu… la naiba, Jess, când ai să încetezi să te mai lupţi cu mine? Acum, este vorba de ceva serios. Nu-ţi pot promite nimic şi nu ştiu ce-o să mă fac. Tot ce ştiu e că vreau să fiu împreună cu tine.

Stăteau faţă în faţă, numai ei doi, cu ochii strălucind şi buzele tremurând. Ca întotdeauna, între ei circula acel curent ce părea că arde şi făcea inutile cuvintele.

— Şi cu muntele meu cum rămâne, Gabe? Voi supravieţui, dacă îl părăsesc?

— Dar nu vreau să-l părăseşti.

— Dar tu n-ai putea fi fericit acolo, şi eu aş putea face ceva ce să te dezamăgească. Întotdeauna te-am împins spre a face lucruri pe care n-ar fi trebuit să le faci.

— Atunci, te voi pune sub arest la domiciliu.

— Nu vei îndrăzni, spuse ea, încet.

— Numai dacă mă vei provoca, încă şi încă şi mă vei face atât de furios, încât voi dori să te leg.

— Altfel nu mă vei lega? Nu cred c-aş putea fi legată mai strâns, decât sunt în clipa de faţă, Gabe.

— Nici eu, recunoscu el, micşorând distanţa dintre ei. Of, Jess, m-am îndrăgostit de tine. Ce dracu’ ne facem acum?

Buzele lui le mângâiară uşor pe ale ei, de parcă voiau să soarbă hrană dintr-o floare interzisă.

Ar fi trebuit să-l îndepărteze, gândi ea, în vreme ce-şi duse buzele dedesubtul buzelor lui, iar genunchii îi fură

străbătuţi de un fior. Numai braţele lui puternice o împiedicară să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă jos. După o clipă lungă, Gabe se trase înapoi şi privi spre Jessie cu ochii plini de dorinţă.

— Hai să plecăm de aici, fiinţă nelegiuită ce eşti, spuse el.

— Eşti sigur că mă vrei, Gabe?

— Sunt sigur. Dumnezeu să ne ajute, dar sunt sigur.

Prin telefon, Walter fu de acord cu oferta lui Jane de a-i cumpăra ferma. Sarcina misterioasă, pe care Lonnie o avusese de îndeplinit, fu să o cumpere pe Daisy de la proprietarul centrului de trăsuri şi să aranjeze transportul animalelor la noul lor cartier general, adică pe păşunea de pe pământul lui Walter, de la poalele lui Pumpkinvine Mountain.

Povestea lui Horace şi Daisy constitui subiectul ştirilor de seară ale lui Emily Moran, însoţite de imagini cu Jane şi Lonnie, care transformară întâmplarea într-o pledoarie pentru adopţiunea animalelor, care au atâta dragoste de dăruit.

Gabe şi Jessie nu fură deloc menţionaţi la ştiri, dar ei, oricum, n-ar fi aflat, deoarece se aflau în drum spre Dahlonega. Gabe avea un zâmbet până la urechi întipărit pe faţă, iar Jessie fredona frânturi din „Clementine”. Încă mai erau între ei probleme rămase nerezolvate, dar, pentru moment, amândoi le lăsaseră de o parte.

Amândoi erau specializaţi în a se bucura de clipe de plăcere luate pe apucate; întreaga lor relaţie fusese construită pe intimitate şi n-ar fi putut supravieţui tensiunii lumii exterioare. Când erau copii, se ascundeau în pădure. Când au devenit adolescenţi, au păstrat apropierea dintre ei secretă. Ca adulţi, au acceptat amândoi că sunt ca două vapoare ce navighează în timpul nopţii.

Gabe opri numai o dată, pentru a pune benzină, la o parcare pentru camioane, de la periferia Atlantei. Nu spuse nimic şi la fel făcu şi

Jessie. Erau împreună, amintirea sărutului încă le mai ardea buzele, datorită intensităţii lui.

Când Gabe pătrunse în locul de campare, de la Lake Lanier, unde dormiseră în drumul spre Atlanta, Jessie îi aruncă o privire întrebătoare.

— Am lăsat ceva aici, cred, spuse Gabe. Am vrut să mă întorc pentru a mă convinge. Te deranjează?

— Nu, cred că nu. Numai că trebuie anunţat Nathan ce s-a întâmplat cu mine. Am, totuşi, de condus o afacere.

— Cu Nathan e în ordine. Am avut eu grijă. Nu te aşteaptă, până mâine.

— Mâine?

Gabe conduse jeepul printre copaci, până la lac, şi opri motorul. Coborî din maşină, merse în spate şi scoase din portbagaj un coş şi o pătură. Apoi se îndreptă hotărât spre lac.

Jessie alergă după el.

— Ce vrei să spui prin faptul că i-ai spus lui Nathan că nu voi fi alolo, până mâine? Am…

Gabe se opri, lăsă jos coşul şi pătura şi o luă în braţe.

— …o afacere de condus, şi eu hotărăsc când şi ce…

— Taci odată, Jessie! îi porunci el, înăbuşindu-i protestele cu un sărut.

Mintea ei încetă să mai raţioneze, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când Gabe o strângea în braţele lui. Încercă să-şi adune toată forţa de care dispunea, pentru a-l îndepărta, dar muşchii ei păreau că s-au topit. Ştiuse întotdeauna că Gabe era puternic, dar nu forţa era acum cauza principală, a slăbiciunii ei. După o ultimă încercare de rezistenţă, corpul ei se contopi cu al lui. Buzele ei se desfăcură şi ea îi întoarse fiecare clipă.

Un fior cald îi străbătu coloana şi îi alungă definitiv orice idee de rezistenţă. Jessie gemu uşor, se răsuci şi se lipi de el. Îi aparţinea în totalitate…

Şi Gabe ştia asta. Întotdeauna fusese aşa. La început, nu fusese cu sărutări, ci cu împărţit mici secrete, cuvinte şi visuri. Acum, amândoi erau prinşi ca într-o capcană, din care nu aveau cum să mai scape.

Se lăsară furaţi de intensitatea momentului, de senzaţiile minunate produse de atingerile uşoare şi de şoaptele de dorinţă. Se treziră fără haine, înainte de a şti cum s-a întâmplat.

Gabe deschise ochii şi o văzu privindu-i pieptul. Ochii ei întunecaţi erau umbriţi de gene lungi şi fierbeau de dorinţă.

— Jessie?

— Te rog, Gabe. Nu te opri acum.

— Ah, Jessie. Gemu, în timp ce se aşeză peste ea. Mă înnebuneşti de tot!

— Nu, şopti ea, ridicându-şi şoldurile pentru a-l primi. „Dragostea de ieri a ieşit la suprafaţă…” Ăsta-i cântecul lui Jessie.

Capitolul Zece

Petrecură noaptea sub cerul plin de stele, negândindu-se la ziua de mâine.

Dimineaţa îi readuse la realitate, în timp ce o porniră spre ţinutul Lumpkin. Nu găseau răspunsuri, ci doar tot mai multe întrebări. Cu cât se apropiau de Dahlonega, cu atât Jessie devenea mai tăcută. Când muntele apăru în zare, Jessie lăsă să-i scape un strigăt de bucurie.

Tăcerea fu răspunsul lui. Nu o putea lăsa pe Jessie să plece, pur şi simplu. Faptul că-i spusese că o iubeşte nu uşurase situaţia. Ea nu şi-ar fi făcut bagajele pentru a se întoarce cu el la Atlanta şi, deşi el nu mai simţea acea nevoie disperată de a pleca, cât mai departe de Pumpkinvine Mountain, totuşi nu era încă pregătit să trăiască în Dahlonega.

— Singura deosebire între momentul de faţă şi alte dăţi, când o păr-sjse, era că acum recunoscuse faţă de el că e îndrăgostit de Jessie. Nimic altceva nu se schimbase.

Nici nu vedea ce s-ar fi putut schimba, pentru ca „lucrurile să meargă bine”.

— Ce facem acum, Jessie? spuse el, în cele din urmă.

— Ce facem? Ne întoarcem fiecare la viaţa lui, cred”.

Nu ştia, de fapt, ce s-ar fi aşteptat ca el să-i spună. Până când va primi noua misiune, Gabe nu ştia unde se va

duce. Ea încă avea nevoie de locul unde trăise până acum, iar el nu era încă pregătit să trăiască acolo, împreună cu ea. Vremurile când el îşi punea capul în poala ei şi-i împărtăşea problemele lui erau undeva, departe. Nu-l putea privi, pentru că trebuia să fie tare. Dacă ar fi privit în acei ochi albaştri, ar fi izbucnit în plâns. Iar Jessie James era prea dură pentru a plânge.

— Nu voi mai face prostii, Gabe. N-o să te mai deranjez de acum încolo.

El respiră adânc.

— Crezi că va fi atât de uşor? „Să te părăsesc?" gândi el…

— Nu, nu cred. Nu cred că va fi deloc uşor. „Nu pleca", gândi ea. Dar aşa trebuie să fie. Nu era d-joc sigură că trebuie să fie aşa.

Disperată, Jessie privi pe geam la vârfurile ceţoase ale munţilor din depărtare. Era o frumuseţe tristă în norii aceia, care mângâiau piscurile şi le făceau să pară colorate în albastrudeschis.

Când era mică, tatăl ei îi spusese că norii plângeau. Îi spusese că toată lumea plângea pe dinăuntru, unii ascunzând asta mai bine ca ceilalţi.

Încercă să nu dea atenţie nodului pe care-l simţea în gât şi care o împiedica să înghită. Cu cât se apropiau de Dahlonega, cu atât cerul devenea mai cenuşiu, ca şi cum natura simţea că finalul e pe aproape.

— Nu cred că pot pleca şi să te părăsesc din nou, spuse Gabe, cu o voce încordată. Nu vreau să spun la revedere.

— Ştiu, şopti ea. Nu e vina ta, Gabe. Suntem amândoi vinovaţi şi folosim muntele ca scuză.

— Dragostea nu este suficientă? întrebă el.

— Pentru părinţii noştri nu a fost. Am rămas numai noi, Gabe. Nu crezi că ne este frică de Jessie nu de schimbări.

— Ţi-am cerut eu vreodată să te schimbi, Jess?

Ea nu răspunse.

El insistă:

— Nu înţelegi că eşti parte integrantă din mine? Am înţeles asta în cele din urmă şi nu sunt sigur că vreau să-ţi dau drumul.

Îşi mută privirea de la el, observându-i cuta ce apăruse între sprâncene şi buzele strânse care *o* purtaseră în locuri la care visase, dar la care nu sperase vreodată. Dar era ceva mai mult decât a face dragoste cu el. Dacă ea reprezenta pentru viaţa lui emoţia şi pasiunea, el reprezenta pentru ea stabilitatea. Şi nu voia ca el să se schimbe. îl dorea lângă ea.

Ca şi cum găsise un răspuns, el dădu din cap.

— Poate că e timpul să încetăm să ne mai gândim la ce-a fost şi să vedem-ce ar putea fi.

Jessie ar fi vrut să-i dea dreptate, dar nu era sigură că asta ar fi corect faţă de el. Întotdeauna el încercase să înţeleagă cât de mult înseamnă pentru ea lumea în care trăieşte. Fuseseră amândoi arestaţi şi închişi, iar cariera lui era în pericol. Totul numai din vina ei. – Te-ai întors din nou la „poate”. Nu ştiu ce să zic. Acest weekend a distrus în mintea mea destul de mult din ceea ce a fost în trecut. Am aflat că bunicul meu, singura persoană din viaţa mea în care am crezut orbeşte, a fost îndrăgostit de femeia altui bărbat. A sacrificat viitorul familiei noastre pentru a, avea grijă de ea, ceea ce a fost frumos. Dar a ascuns totul după o înşelătorie. Ironia a fost că, după toate astea, a aflat că… oricum, nu mai contează acum.

— Asta vreau să-ţi spun, Jess. Nu poţi fi mai şocată de ce ai aflat despre bunicul tău, decât am fost eu să aflu că unchiul Buck se ţine după organista de la biserică şi se gândeşte să se mute de pe munte. Abia aştept să-i văd mutra, când va afla că tatăl lui nu a câştigat mina de aur, curat şi cinstit.

— Hai să nu spunem asta, Gabe? La ce ar servi?

— La oprirea minciunilor. Nu mai vreau să existe minciuni între noi, Jessie.

— De ce îşi mint părinţii copiii, Gabe?

— Cred că este o extindere a faptului că se mint între ei…

— Şi noi facem la fel, Gabe?

Ei nu avea un răspuns.

Pe seară, opriră în faţa saloon-ului. Trotuarele erau pline de turişti şi de elevi ai liceului militar din apropiere. Vizavi, cei de la Nugget Hotel aşezaseră mesele chiar pe trotuar, unde vizitatorii serveau masa şi se bucurau de atmosfera festivă.

— Se pare că publicitatea lui Jane a dat roade, spuse Gabe, în timp ce parca maşina.

— Nu-mi vine să cred c-au venit atâţia; spuse Jessie, privind uimită la mulţimea de oameni. Iar festivalul nici nu a început încă.

— Păcat că planurile ei, în legătură cu noi doi, au dat greş.

— Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva, zise Jessie, privindu-l în faţă. Te-ai întors să mă ajuţi şi ai reuşit. Datorită ţie, pot înfocui aurUI despre care bunicul meu m-a minţit. Asta contează foarte mult pentru mine.

— Mi-aş fi dorit să pot face mai mult.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut şi mă voi răscumpăra. Voi găsi eu o cale. Vocea ei se stinse. Îţi promit!

Nu înţelegea de ce se emoţionase atât de tare. Pentru că, gândi ea, indiferent ce ar fi *spus*, Gabe oricum va pleca. De fiecare dată când erau împreună, era, de fapt, un preludiu la rămas-bun. Prima dată, despărţirea a fost urmată de mirare. Apoi au venit bucuria revederii şi pasiunea, care au fost urmate de transformări pe plan sentimental, care au sfârşit în durere şi singurătate. Părea că ei trebuie întotdeauna să se despartă supăraţi. Nu va exista o excepţie.

— Jessie, draga mea, nu-mi datorezi nimic. Plătesc pentru ceva ce familia mea a vrut întotdeauna. Tu faci rost de banii de care ai nevoie, iar noi avem, în sfârşit, acces la terenul pe care ni-l doream. Asta face ca ultimul St. Clair să coboare de pe munte şi să pună capăt unei întregi epoci.

— Nu, e mai mult de atât. Te leagă din nou de familia ta, chiar dacă numai temporar. Îţi apreciez sacrificiul. – N-am nevoie de recunoştinţa ta. Am nevoie de… Gabe se opri. De ce dracu’ avea nevoie? Avea nevoie de Jessie, şi n-avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Îşi întoarse capul neputincios. Jane s-a înşelat.

— În legătură ce ce?

— Cu găinile din Noua Guinee. Nu numai că se pricep să bată din aripi; sunt foarte bune şi la cotcodăcit. Dar Jane s-a înşelat în privinţa împerecherii pentru a perpetua viaţa.

— Gabe, nu ştiu despre ce vorbeşti, dar cred că ar fi mai bine să mă dau jos, înainte ca şeriful să trebuiască să te aresteze pentru că blochezi circulaţia. În timp ce Jessie cobora, Gabe auzi claxoanele altor maşini ce sunau nerăbdătoare. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu lanţul de maşini din spatele lui.

Jessie ocoli prin faţă maşina şi veni lângă geamul deschis.

— Voi redacta actele pentru pământ. Unde te pot găsi?

— La hotel, pentru una-două zile, oricum. Voi aranja să primeşti banii.

Ea zăbovi.

El lăsă motorul să meargă în gol.

Niciunul nu dorea ca dimineaţa să se sfârşească, dar niciunul nu găsea vreun motiv pentru a o prelungi.

Picături de ploaie reuşiră să facă ceea ce gândirea raţională şi claxoanele maşinilor nu reuşiseră. Stropii de apă împroşcară parbrizul şi udară cămaşa lui Jessie.

Îi aruncă lui Gabe o ultimă privire disperată, apoi se întoarse şi fugi spre uşa pe care Nathan o deschisese. Nu voia să-l vadă pe Gabe plecând. El plecă, fără să se uite înapoi.

Înăuntrul Gold Dust Saloon-ului, părea foarte normal ca Mike, pianistul formaţiei, să stea în întuneric şi să fredoneze melodia cântecului ei.

„Va trebui să mai adaug un vers. Pierderea dragostei

e mai groaznică decât faptul că înnebuneşti. Este în vecinătatea durerii fizice”.

Ziua următoare, actele fură trimise la hotel.

Gabe citi documentul şi simţi o durere în piept. Ea găsise o cale de a-şi arăta recunoştinţa şi, în acelaşi timp, pusese capăt mărului discordiei dintre familiile lor. În loc să-i recunoască numai dreptul la folosinţă, aşa cum se înţeleseseră, actele îi dădeau drepturi depline să vândă terenul în cauză.

Dacă ar fi acceptat oferta lui Jessie, ar fi însemnat ca ea să nu mai posede nicio fâşie din muntele pe care îl iubea atâta, în acelaşi timp, l-ar fi ţinut pe el în permanenţă legat de un trecut pe care voia să-l dea uitării, pentru că n-ar fi putut vinde niciodată pământul ei.

Trebuia să existe o altă cale. Jessie merita mai mult, mult mai mult, dar el ştia că ea n-ar fi acceptat altceva, decât plata integrală a datoriilor pe care le avea. Domnul îi era martor că el nu-i voia pământul. Dar nu era un om bogat. Trebuia să se folosească de banii pe care-i câştigase de pe urma fotbalului. Oricâtă nevoie ar fi avut până acum, nu se atinsese niciodată de acei bani. Reprezentau rezerva lui, biletul de plecare de pe munte. Acum, trebuia să-i folosească pentru ceea ce crezuse că vrea să scape – pentru JeSsie.

Ţinu contractul în mână şi se gândi la scânteile din ochii lui Jessie, când voia să-l salveze pe Horace şi Daisy, la felul în care îi răspunsese la sărutări, la loialitatea ei neclintită faţă – de familie. Jessie era mai mult decât deosebită, era singura constantă din viaţa lui. Fusese un prost, spunându-şi că nu are nevoie de aşa ceva.

Acum, că înţelesese acest lucru, putea pleca fără să se distrugă pe el însuşi? Nu găsi niciun răspuns.

Într-un târziu, într-o stare vecină cu disperarea, Gabe Lăsă maşina de serviciu şi-şi luă jeepul, îndreptându-se către munte. Era timpul să arunce o privire pământului la care câştigase acces.

Merse timp de o oră, încercând să înainteze cât mai mult cu putinţă pe vechiul drum. Lăsând maşina, îşi

continuă drumul pe jos. Era atâta frumuseţe pe acel munte! Veveriţele alergau prin copaci. O pasăre începu să cânte, iar frunzele uscate trosneau sub paşii lui. Cu cât urca mai sus, cu atât era mai multă linişte.

Se oprea, din când în când, şi asculta, lăsându-se absorbit de ciudata senzaţie şi de speranţa ce-i încolţea. Nu mai fusese niciodată până aici, în ciuda promisiunilor unchiului lui că această bucată de pământ va fi odată a lui.

Acum, cu cât urca mai mult, i se întărea senzaţia că ceva, acolo sus, îl aştepta. Fără să-şi dea seama, grăbi pasul.

Dădu din întâmplare peste o casă mică şi, deodată, înţelese ce îl atrăsese atât de mult. La marginea tufelor de dafini, printre brazi şi pini, se afla o colibă din buşteni. De o parte şi de alta a potecii, ce conducea la intrare, erau înflorite, încă, margarete de munte. Un covor de ace de brad era aşternut în jurul colibei, iar crengile copacilor o acopereau, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze.

Gabe merse în jurul căsuţei şi descoperi, în spate, o verandă, de unde se putea admira valea de la poalele muntelui. Se simţea de parcă s-ar fi aflat pe acoperişul lumii. Uşa din spate se deschise cu uşurinţă; nu era încuiată. Înăuntru, avu senzaţia că încăperea fusese părăsită, dar nu şi abandonată. Exista un sentiment de expectativă, de parcă mica cabană încă mai aştepta pe cineva.

— Un şoricel traversă în goană podeaua, ascunzându-se după o uşă întredeschisă, ce părea că adăposteşte o cămară încă plină cu bunătăţi. Gabe deschise larg ferestrele şi lăsă aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Sentimentul ciudat de aşteptare se transforma într-unul de bun-venit, surprinzându-l.

Deşi căminul era plin de buşteni, un animal rosese lemnul, probabil pentru a-şi face adăpost. Pe soba neagră de lemn, era un ibric ruginit. Gabe avu senzaţia absurdă că e plin cu apă. Cineva acoperise mobila cu aşternuturi şi plăpumi decolorate, care erau acum făcute zdrenţe. Printre norii de praf, pe care Gabe îi îndepărta cu mâna, se

zăreau resturile a ceea ce odatălusese o canapea şi un fotoliu. O gaură din acoperiş lăsase ploaia să pătrundă în interior şi să ducă la putrezirea lemnului. Un braţ al fotoliului căzuse pe jos. Iedera crescuse printre crăpături şi de-a lungul unui perete. Cu toate acestea, cu fiecare pas, Gabe simţea tot mai puternic acel sentiment de bun-venit.

Acesta era locul unde bunica lui venise să-şi întâlnească iubitul. Ştia asta. Simţea acea dragoste. Îi încălzea sângele. Era un sanctuar, hotărî el, un loc unde dragostea era în siguranţă. Aici, spiritele rele erau ţinute la distanţă, iar viitorul părea ceva depărtat şi fără importanţă.

Gabe rămase în mijlocul camerei şi privi. De aceea, Martha vânduse tot pământul din jur. Pentru ca nimic să nu fie deranjat. Pentru ca sanctuarul ei să dureze veşnic.

Merse spre măsuţa de lângă fereastră şi frunzări hârtiile de pe masă. Era un bilet, scris pe jumătate, care se dezintegră în clipa când îl atinse cu mâna, şi o carte de poezii, deschisă şi lăsată cu faţa în jos.

O ridică cu grijă şi citi numele: Maude Müller. Cunoştea poezia despre destinul unor îndrăgostiţi, care se căsătoriseră fiecare cu altcineva, şi despre visurile lor neîmplinite.

Dar atmosfera din cameră nu era de neîmplinire. Chiar şi aerul părea să aibă o strălucire aparte. Firele de praf sclipiră în lumina soarelui, dând senzaţia unor dâre de aur. Căldura, strălucirea dragostei erau aici, păstrate şi în… aşteptare.

Gabe se duse spre cămin şi Văzu lumina zilei pătrunzând pe horn. Încercă să aprindă focul. Curând, flăcările vesele se jucau printre buştenii uscaţi, răspândind căldură în jur, în răcoarea după-amiezii de octombrie. Se aşeză pe canapea şi-şi întinse picioarele pe un taburet, dându-şi frâu liber imaginaţiei.

Bunica lui cunoscuse dragostea aici, dar fusese silită să-i întoarcă spatele. Dar măcar o cunoscuse, se bucurase de ea, într-o vreme când o aventură ar fi fost ceva foarte umilitor. Dar ea îi pusese cap, când bărbatul ei se întorsese

de la război, bolnav şi distrus. Aceasta fusese alegerea ei.

Dar viitorul lui depindea încă de alegerea pe care o făcea. Realiză că, atât el, cât şi Jessie, cu încăpăţânarea lor de a-şi urma propriile stele, optaseră pentru singurătate". Niciunul din ei nu va avea ceea ce bătrânul Alston şi Martha împărtăşiseră. El şi Jessie întorseseră spatele sentimentelor lor, fără a fi obligaţi să o facă, şi nu vor cunoaşte niciodată genul de dragoste pe care l-a adăpostit această căsuţă.

— Sanctuar.

Adăpostul dragostei.

În mintea lui Gabe, începea să încolţească o idee. Era prea întuneric pentru a se întoarce la maşină. Va rămâne peste noapte aici şi, mâine, va cerceta mai amănunţit ideea care-i venise.

Producătorul de la Casa de discuri din Nashville aştepta la uşă, în dimineaţa următoare, când Jessie deschise saloon-ul.

— V-am ascultat cântecele, spuse Cullen Mar-shall, urmând-o pe Jessie înăuntru. Şi cred că aveţi talent.

— Mulţumesc, spuse ea, fără pic de entuziasm.

— De fapt, aş vrea să vă propun o afacere. Am sunat, dar asociatul dumneavoastră nu mi-a putut spune numele agentului.

— Agent? Nu am aşa ceva.

— Bine, nu este neapărat necesar. Sunt convins că ne vom descurca cumva. Vă luăm la Nashville, unde vom alege cântecele, şi vom găsi o soluţie de a le lansa pe piaţă.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nashville? Vă aşteptaţi să mă mut la Nashville?

— Nu permanent, doar temporar. Avem mult de lucru, înainte de a putea face o înregistrare. Va trebui să cântăţi în câteva localuri mici, pentru a deveni cunoscută. Va trebui să găsim instrumentişti, care să vă acompanieze.

— Domnule… domnule Marshall, n-am nici cea mai mică intenţie să părăsesc Dahlonega, dar, dacă voi semna

contractul cu dumneavoastră, „The Dusters” vor fi cei care mă vor acompania.

— Mi-e teamă că avem nevoie de instrumentişti cu mai multă experienţă, Jessie.

Vorbea răbdător, de parcă avea de-a face cu o fetiţă de zece ani”.

— Atunci, nu cred că vom încheia afacerea. Vă mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să vă refuz. S-ar putea ca formaţia mea să fi hotărât să vă vândă cântecul, dar de vreme ce Mike a compus muzica, îl las pe el să hotărască…

Îl refuzase! Producătorul de discuri o privea uimit.

— Nu cred că înţelegeţi, domnişoară James. E vorba de o sumă mare de bani.

— Da? Cât de mare?

— Pentru început, pornim de la un avans de zece mii de dolari. În suma asta, sunt incluse locuinţa temporară de la Nashville, o nouă garderobă, deplasarea şi, bineînţeles, un impresar.

Zece mii de dolari? Privi la contractul pe care-l ţinea în mână, contractul pe care-l semnase de dimineaţă şi prin care era de acord să-i vândă pământul lui Gabe, în schimbul banilor de care avea nevoie, pentru a face rost de aurul promis de bunicul ei statului. Dacă mai aştepta puţin, ar fi câştigat chiar ea banii aceştia. Chiar dacă asta însemna să părăsească ţinutul Lumpkin, n-ar fi fost pentru totdeauna. Şi pământul de pe munte ar fi rămas în posesia ei.

Dar era prea târziu.

— Domnişoară James, spuse producătorul, este o ofertă bună. Vă sfătuiesc să o cântăriţi cu grijă.

— Îmi pare rău. Sunt convinsă că este. Numai că, nu este ceea ce-mi trebuie acum, Aş fi acceptat să plec de aici temporar, niciodată definitiv. Dar, repetă ea, acum e prea târziu.

— Dar, Jess… Mike veni spre ea, din locul unde formaţia îşi lăsase instrumentele. Noi ce facem?

Privi uimită la vechiul ei prieten.

— Oh, Mike, îmi pare rău. Nu… nu pot să plec. Dar tu poţi. la cântecul şi înregistrează-l cu altcineva.

— Voi lua cântecul, domnişoară James, fu de acord producătorul. Dar trebuie să faceţi parte din afacere.

— Atunci mă tem că nu facem nicio afacere, spuse Jessie. Singurul mod în care „Cântecul lui Jessie” va fi înregistrat va fi în interpretarea formaţiei. Nu iau în considerare altă posibilitate.

— Vă las cartea mea de vizită, spuse el, în final. Dacă vă răzgândiţi, sunaţi-mă.

Jessie se întoarse către Mike, îmbrăţişându-l scurt.

— Îmi pare rău, Mike, dar nu este singurul producător de muzică country.

— Ştiu, dar este singurul care a venit să ne asculte. Mă întreb dacă femeia aia trăsnită, de la hotel, mai cunoaşte altul.

— Jane l-a trimis?

— După spusele lui.

Mike se întoarse la pian.

În timp ce Jessie începu să urce scările spre apartamentul ei, îl auzi fredonând melodia, cu mici pauze. Trecuse de faza dureroasă. Era total amorţită.

Bancherul o înştiinţă pe Jessie că banii au fost depuşi în contul ei. Jessie încheie un contract cu un miner, care să furnizeze aurul şi să-l trimită şerifului. Acesta, la rândul lui, promise să-l trimită guvernatorului.

Festivalul Gold Rush Days începu cu o bubuitură. Străzile au fost pline, din zori şi până seara târziu. Localul lui Jessie era plin tot timpul zilei şi registrele de casă păreau că zornăie. Jessie a fost nevoită să angajeze personal suplimentar, la fel cum au făcut şi Jane şi Lonnie, la hotel.

Nimeni nu pomeni ceva despre Gabe. Jeepul lui fusese văzut prin Dahlonega câteva zile, după care dispăru. Jessie presupuse că s-a întors la Atlanta. O durea că nu şi-a luat la revedere, dar era, totuşi, mai bine. Nu prea se pricepuseră la despărţiri în trecut, iar aceasta ar fi

fost şi mai dureroasă.

Formaţia cânta, iar cântecele dureroase ale lui Jessie aduceau lacrimi în ochii spectatorilor. Nathan începu să-şi facă griji, în legătură cu cearcănele adânci din jurul ochilor ei şi de pierderea poftei de mâncare. Înainte, întotdeauna stătea în local printre clienţi. Acum, când nu cânta, stătea în apartamentul ei. În cele din urmă, începu discuţia cu Jane, care fu de acord că este timpul ca cineva să intervină.

— N-ai să te mai amesteci în viaţa lui Jessie, protestă Lonnie. De data asta, voi pune piciorul în prag.

— Bineînţeles că nu, spuse Jane dulce, şi-l sună pe Gabe în Atlanta. Mai ai de gând să te întorci pentru finalul festivalului în weekend? îl întrebă ea, de îndată ce acesta răspunse la telefon.

— Bineînţeles. Lucrez la un plan cu Ben Jansen. Dar voi fi acolo la sfârşit de săptămână.

— A intervenit ceva nou, îi raportă Jane. Producătorul ăla vrea să înregistreze cântecul lui Jessie, l-a oferit o grămadă de bani.

— Şi ea ce-a spus?

— L-a refuzat.

Gabe nu fu surprins să audă aşa ceva. Dacă ea nu era de acord să părăsească muntele, pentru a-şi înregistra cântecul, cum se putea el aştepta, ca ea să plece de dragul lui? Totuşi, era hotărât să-şrtlucă la îndeplinire planul.

— Ne vedem mâine seară, Jane, spuse el. Spune-i lui Horace că vin în vizită.

Capitolul Unsprezece

În finalul celebrării Gold Rush Days, trebuia să fie încoronată Miss Nugget. Odată acest eveniment încheiat, veselia se dezlănţui. Turiştii se întoarseră din piaţă şi se îndreptară spre strada plină cu magazine, restaurante, hotelul Nugget şi Gold Dust Saloon.

Nimeni, nici chiar organizatorii nu se aşteptau la ceea ce se va întâmpla în clipele următoare.

Peste zgomotul mulţimii şi peste sunetul muzicii, se auziră împuşcături. Toată lumea tăcu şi privi spre capătul

străzii, unde apăru un cal negru, superb, ce purta un călăreţ cu o pălărie neagră şi mare şi care agita în aerjjn pistol.

Mulţimea se dădu la o parte, convinsă că asta face parte din festivităţi. Calul se opri în faţa saloon-ului, permiţându-i călăreţului să descalece. După ce făcu un gest ameninţător spre cei care priveau, banditul intră înăuntru.

Exact când păşea pe uşa de la intrare, Jessie ridică capul. Mai văzuse cândva această pălărie şi aceste picioare îmbrăcate în blugi.

— Gabe?

El mai trase o împuşcătură, făcându-i pe băieţii din formaţie să se oprească din cântat şi captând atenţia dansatorilor.

— Te iau ostatecă, doamnă, spuse el, păşind mândru şi apucând-o pe Jessie de braţ. Vino cu mine, fără să protestezi, şi nimeni nu va fi rănit.

— Ce ai de gând, Gabe?

— Sunt un nelegiuit care-şi răpeşte femeia, spuse el, mârâind. Şi am de gând să mă bat cu oricine mi-ar sta în cale, inclusiv cu ea.

Nici chiar Jessie nu se aşteptase la sărutul pe care el i-l trânti pe buzele întredeschise.

Darnici Gabe nu se aşteptase la răspunsul ei involuntar.

Câteva clipe mai târziu, ea se trezi călare pe cal, ţinută strâns în braţe de Gabe.

— Hai să mergem, Blaze, exact aşa cum ţi-a spus Horace, spuse Gabe, trăgând o ultimă împuşcătură, pentru efectul final.

Privitorii se întoarseră spre biroul şerifului, aşteptându-l să intervină. În loc. să facă aşa ceva, îl văzură pe acesta ridicând mâna în chip de salut spre răpitor; în timp ce acesta din urmă părăsea oraşul în galop.

— E-n regulă, Gabe, spuse Jessie. Acum poţi să mă laşi jos. Turiştii au fost distraţi.

— Dar eu n-am avut de gând să distrez turiştii,

doamnă. Eu chiar te-am răpit.

— Iar eu chiar protestez.

— Eşti prea serioasă, Jessie, spuse Gabe, încercând să-l imite cât mai bine pe John Wayne. Asta a fost întotdeauna problema ta. Ai lăsat să-ţi scape fiecare clipă. Vei fi surprinsă să afli cât de mult te-ai putea distra.

Jessie rămase cu gura deschisă.

Blaze părăsi drumul şi o luă prin pădure, îndreptându-se spre munte.

Cu uimirea întipărită pe faţă, Jessie aştepta. Acesta era Gabe, pe care şi-l amintea din copilărie, cel pe care-l pferduse în anii care urmară. Se sprijini de el, savurând plăcerea de a sta în braţele lui, adâncindu-se tot mai mult în V-ul pe care picioarele lui îl făceau cu spatele calului, încercând să nu ia în seamă respiraţia pe care o simţea în ceafă.

Timp de treizeci de minute călăriră în felul acesta, fiecare *mişcare* aducându-i şi *mai* aproape unul de altul.

— Unde mergem? întrebă că, într-un târziu, cu respiraţia întretăiată.

— Te duc într-un loc deosebit, un loc în care nu cred c-ai mai fost vreodată.

— Nu prea există multe locuri din muntele ăsta pe care să nu le fi străbătut, Gabriel St. Clair.

— Aşa aş fi spus şi eu, odată. Dar şi eu m-am înşelat.

Jessie chicoti.

— Tu să te înşeli? Nu-mi vine să cred.

Călăritul se transformă într-o cursă nebună.

Crengile copacilor îi atingeau, agăţând rochia de dans a lui Jessie şi smulgându-i penele din păr.

— Atenţie, Blaze, îl admonestă Gabe. Nu vrem să ne rănim victima, până nu ajungem la as – cunziş.

Jessie scoase un strigăt de uimire.

— Ascunziş? Doar n-ai de gând să ceri o răscumpărare pentru mine? Cui crezi că i-ar păsa?

— Lui Jane şi Lonnie, Nathan, Mike, formaţiei tale, care din întâmplare au fost invitaţi să meargă la Nashville, împreună cu tine, pentru a înregistra un disc.

— Dar eu nu mă duc la Nashville, protestă ea, sprijinindu-se de Gabe, în timp ce o iederă rebelă se prinse de ceea ce mai rămăsese din rochia ei şi i-o. trase în jos. Eu nu părăsesc Pumpkinvine Mountain.

— Nu definitiv, aprobă el, în timp ce Blaze ieşi din pădure şi pătrunse într-un luminiş.

Ea ar fi continuat să protesteze, dacă n-ar fi fost surprinsă de coliba mică de lemn. Avea ferestrele deschise, iar aerul curat ce pătrundea în casă mişca perdeaua albă. Pe coş ieşea fum.

— Cine locuieşte aici? întrebă ea.

— Nimeni. După părerea unchiului Buck, este goală de cel puţin cincizeci de ani.

— Unchiul Buck?

El sări jos de pe cal şi îi întinse braţele.

— Hai, înăuntru, Jessie, şi-ţi voi povesti despre sanctuar.

Ea alunecă în braţele lui, rămase acolo o clipă, apoi se îndepărtă.

— Sanctuar?

— Vino înăuntru, Jess. Vei vedea.

Intrigată, ea îl urmă, oprindu-se doar cât să admire, de pe verandă, priveliştea văii ce se întindea la poalele muntelui. Înăuntrul colibei, focul ardea în cămin. Mirosul a ceva delicios plutea în aer.

Gabe aprinse un chibrit şi atinse cu el fitilul unei lămpi fumurii, care începu să lumineze cald încăperea.

— Nu înţeleg, spuse Jessie, încet, prinsă de emoţiile pe care le degaja încăperea. Mă simt de parcă ar trebui să vorbesc în şoaptă, de parcă m-aş afla într-un loc deosebit.

— Este un loc deosebit, Jessie, este locul unde bunica mea l-a întâlnit pe bunicul tău. Asta era ce trebuia ascuns de lumea exterioară. Este adevăratul sanctuar de pe munte. Asta ai încercat tu să păstrezi, fără să ştii.

— Da, murmură ea, plimbându-se prin încăpere, atingând masa, cartea de poezii, spatele leagănului. Cum ai aflat?

— În niciun fel. Am dat peste ea din greşeală şi,

odată ce-am petrecut o noapte aici, am înţeles totul, în sfârşit.

Jessie se întoarse cu spatele la Gabe, temându-se să întrebe ce înţelesese.

— Unchiul Buck voia să vândă pământul ăsta pentru că-i provoca suferinţă. Vezi tu, şi el o iubise pe Martha. Întâi, ea a fost a fratelui lui, apoi a bunicului tău. După ce fratele lui a murit, Buck a sperat că poate ea se va întoarce la el.

Dar ea n-a făcut-o. A murit, simţindu-se vinovată şi făcându-şi prea multă inimă rea.

— Martha trebuie să fi fost o femeie deosebită.

— Semăna mult cu tine, spunea Buck. Dar el s-a înşelat în privinţa vânzării. A crezut că, dacă va aduce aici oameni noi, îşi va putea uita durerea. Atâta vreme cât ştia că există această colibă, durerea lui creştea şi, treptat, l-a transformat într-un bătrân singuratic.

— Ce trist! Patru oameni, prinşi în jocul destinului, care nu au putut să schimbe cursul vieţii lor. Acum, când are de gând să vândă tot terenul familiei St. Clair, poate îşi va găsi, în cele din urmă, liniştea, lângă Effie.

— Nu pot vinde acest pământ, Jessie, spuse el, răspunzând întrebării ei nerostite. Martha a vândut în mod intenţionat tot terenul din jur, iar bunicul tău a păstrat doar această fâşie de pământ, care permttea accesul la colibă.

— Ai numit-o sanctuar.

— Cred că este, răspunse Gabe, închizând uşa după ei. A fost sanctuarul bunicilor noştri, iar acum este al nostru.

— Nu înţeleg, spuse ea. Dar înţelegea. Iar sentimentul de pace şi de aparţinere nu era dat, propriu-zis, de casă, de lumina plăcută a lămpii sau de focul ce ardea în cămin. Era dat de dragostea care fusese păstrată de-a lungul timpuljji, în interiorul acestor pereţi.

Şi de dragostea din ochii lui Gabe.

Şi.de cea din inima lui Jessie.

— Înţelegi, Jess, când au sigilat intrarea şi-au păstrat

dragostea în siguranţă, de-a lungul anilor. Acum, este locul nostru. Te iubesc, Jessie. Dacă vrei să stai aici, voi sta împreună cu tine. Nu te voi mai părăsi din nou.

Toată durerea ei dispăru şi Jessie se simţi liberă şi uşoară ca aerul. Ar fi vrut să danseze. Ar fi vrut să cânte, dar nu cântece triste, dureroase, ci cântece despre dragostea regăsită, redobândită, reînnoită.

— Vrei să spui că ăsta este locul nostru, Gabriel Şt. Clair?

— Este, daca Wu vrei să-l împărţi cu mine.

— Şi crezi că îngerul păzitor va putea trăi împreună cu nelegiuita pe care a jurat s-o supravegheze?

— Cred că da, dacă nelegiuita e gata să-şi mărturisească păcatele.

— E gata, fu de acord Jessie, cu vehemenţă. Îmi cer iertare că i-am spus Laurei că sunt însărcinată, ca s-o fac să te părăsească în acea ultimă vară, înainte de plecare ta la liceu. Şi pentru că l-am făcut pe tatăl ei să înţeleagă că aveţi de gând să fugiţi împreună.

— Ce-ai făcut?

— De fapt, i-am scris un bilet. Bineînţeles, n-ar fi trebuit să folosesc o foaie ruptă din agendă. Niciodată n-am fost sigură dacă a luat-o în serios.

— A luat-o.

— Şi îi voi cere scuze unchiului Buck pentru că le-am spus celor de la Biroul pentru Alcool şi Tutun despre aparatul de distilat pe care-l are, continuă ea.

— Şi mai ce? întrebă Gabe, apropiindu-se.

— Nu îmi mai vine altceva în cap, exceptând faptul că… respiră adânc… bunicul a ţinut secret, după moartea Marthei, faptul că a găsit un nou filon de aur pe pământul vostru, exact acolo unde a crezut că s-ar putea să fie. JJu se intersecta cu al nostru, aşa că a considerat că a făcut destul pentru familia voastră. A încercat să cumpere terenul de la unchiul tău, care a refuzat să i-l vândă, aşa că nu i-a spus despre aur.

Gabe râse, nevenindu-i să creadă.

— Glumeşti! De ce n-a făcut tatăl tău nimic?

— Nu l-a crezut niciodată pe bunicul. Credea că e unul din visele lui. Dar acum, eşti bogat, Gabriel St. Clair, mulţumită familiei James.

— Adevărat. Mi te-au dat pe tine.

— Nu, mă refer la bani. Ai o mină de aur, care va fi cea mai productivă de când s-a descoperit aurul în zona aceasta.

— Adică, noi suntem bogaţi, Jessie? Muntele ăsta ne vai face bogaţi?

— Muntele ăsta ne-a făcut întotdeauna bogaţi, Gabe.

O privi îndelung.

— Ne putem duce oriunde dorim, putem face orice vrem, dar vom avea casa asta la care să ne întoarcem întotdeauna.

Jessie se lăsă pe Gabriel şi-şi ridică braţele pentru a-i înconjura gâtul. Ar fi putut da vina pe vraja care o crea acea colibă, dar s-ar fi minţit. Ar fi putut să-i spună că-l săruta, pentru că a adus-o aici, dar n-ar fi fost adevărat. Ar fi putut să-l anunţe că şi-a făcut deja bagajele, pentru a-l urma pe bărbatul pe care-l iubea, dar nu era nevoită să părăsească muntele. Bărbatul pe care-l iubea o adusese chiar pe culmile lui.

— Am încercat atât de mult să mă îndepărtez de locul ăsta, spuse Gabe, să găsesc altceva, pe altcineva care să mă iubească. Şi acea persoană a fost întotdeauna aici. Am fost atât de prost!

— Iar eu am păstrat ceva cu sfinţenie, multă vreme după ce acolo râu mai era nâmip. Aveam atâta nevoie de dragoste, încât am încercat să o cumpăr. Dragostea, pentru mine, era întruchipată de Pumpkinvine Mountain, unde noi doi ne-am întâlnit.

— Ei bine, acum e al tău, Jess. Ţi-l dau înapoi.

— Nu muntele era ceea ce voiam, recunosc. u ea. Nu cu adevărat. Dragostea este pretutindeni unde eşti tu, Gabriel St. Clair.

De data asta, ea fu cea care-l sărută. De data asta, Jessie era cea care îi descheie nasturii, şi-i scoase cămaşa, începând să-l sărute uşor pe piept, şi în jos, pe burtă, până

când gura ei se opri la curea. Apoi, aceasta dispăru împreună cu cizmele, blugii şi lenjeria de de

— Desubt.

Patul părea că îi aşteaptă, când se adânciră în salteaua nouă de puf şi se rupseră de lumea de afară, dedicându-se în întregime pasiunii lor.

— Eşti sigur, Gabe? întrebă rea, muşcându-l de buza de jos şi aşezându-se peste el. Nu-ţi voi mai da voie să mă părăseşti din nou.

— Sunt sigur, şopti el, printre gemete şi modelându-şi corpul după al ei. Nu fusese sigur că făcea ceea ce era bine. Acum, privind-o în faţă, văzându-i îmbujorarea din obraji şi triumful din ochi, începu să se joace cu fundul ei, acoperit încă de mătasea fină. Sunt sigur că ai prea multe haine pe tine.

— Scoate-le, îi ordonă ea, lăsând să-i alunece mătasea subţire, ce-i stârni un fior prin tot corpul.

Sărutări fierbinţi. Trupuri fierbinţi. Sex fierbinte…

Începură să plutească, căutând parcă vârfurile cele mai înalte, ajungând până la stelele cărora ea, odată, le încredinţase dorinţele, atingând fericirea după care tânjise atât de mult. Zburau împreună pe aripile iubirii spre un loc unde dragostea era păstrată, pentru totdeauna.

— Ştii, spuse ea mai târziu, în timp ce urmăreau o lună portocalie ce se ridica peste vale, mi-ai spus că bunica ta a vândut pământul din jurul colibei, pentru a zăvorî astfel intrarea. Cred că ceea ce a vrut de fapt să facă a fost să închidă ieşirea.

— Nu mai contează acum. Vreau să spun, de vreme ce un St. Clair se căsătoreşte cu un James, toate vor fi în regulă.

Jessie sări şi aşternutul alunecă de pe corpul ei gol.

— Ce? Un James se căsătoreşte cu un St. Clair? Am pierdut eu ceva?

— Sper că nu, nelegiuito! Te iubesc, şi nu vreau ca vreodată să mai pierzi ceva.

— Cred c-ar fi cazul să repeţi cererea. Trebuie să fi adormit sau poate că făceam altceva.

— Făceai altceva, spuse el, cu voce amuzată. Ceva ce voi avea grijă să faci în continuare, în cantitate cât mai mare. Ce spui despre asta, Jessie James?

Se aplecă deasupra lui şi privi în ochii albaştri ce sclipeau amuzaţi, realizând că-şi regăsise cel mai bun prieten şi singura iubire.

— Spun da! Dă! Te iubesc, Gabriel St. Clair, şi mă mărit cu tine, oricând şi oriunde vrei.

El o trase în braţe din nou.

— Acum, între noi doi. Vom păstra casa asta ca locuinţa noastră principală, ca sanctuarul nostru, ca locul unde ne reumplem sufletele. Vom construi de aici acel drum de-a lungul terenului tău şi vom putea merge oriunde dorim. Putem merge la Nashville, pentru a-ţi înregistra discul, şi să ne întoarcem când eşti înfometată.

— Adică terminată, vrei să spui.

O sărută pe nas.

— Nu, înfometată, murind de foame după locul acesta, după munte şi după mine.

Îi întoarse sărutul, punându-i unul pe bărbie.

— Şi putem face noua mină să producă, exceptând cazul, spuse ea neliniştită, că vrei să rămâi un agent BIG.

— Nu, mi-am dat deja demisia. Lui Ben i-a părut rău să mă piardă, dar a înţeles, i-am spus că m-am gândit să candidez pentru postul de primar.

— Bun, spuse ea, gândindu-se. Ce spui despre copii? întotdeauna, mi-am dorit să am copii.

— Cât de mulţi şi cât de des vrei. De fapt, nu m-ar deranja să-ţi îndeplinesc visul chiar acum.

Ridicându-se în cot, privi la femeia frumoasă care fusese întotdeauna acolo, pentru el. De afară, se auzi un zgomot care semăna cu ceva între sunetul unei gâşte răguşite şi al unui elan îndrăgostit.

— Horace, ţipă el, te aud! Tu şi cu Daisy, n-aveţi decât să vă înţelegeţi cu Blaze, la împărţirea grajdului. N-avem încă de gând să plecăm.

— Şi Daisy? repetă Jessie, zâmbind.

— Bineînţeles. Cine crezi că mi-a dat ideea? Horace

şi-a răpit iubita, eu mi-am răpit-o pe a mea. Acum, în legătură cu luna de miere. Ce zici de Noua Guinee?

— Noua Guinee? De ce vrei să mergi acolo?

— Vreau să văd pe viu una dintre găinile despre care mi-a povestit Jane. Mi-a spus că ele se împerechează pentru a perpetua viaţa. Îmi place ideea asta.

— Şi mie, spuse Jessie, încet. Şi, pentru o clipă, i se păru că aude un murmur de plăcere.

Poate că era sunetul fericirii rămase în interiorul acestor pereţi. Dar poate că era fericirea femeii din interiorul lui Jessie şi care, în sfârşit, ieşise la suprafaţă. Jessie privi pe fereastră, căutând o stea şi-i spuse un „Mulţumesc”, în gând…

La urma urmei, nu tuturor li se îndeplineau dorinţele.

Pe ea nu o deranja că ale ei se împliniseră, cu paisprezece ani mai târziu.

Legenda ţinutului Lumpkin

4 noiembrie 1994

Nuvita lui Jessie James şi a lui Gabriel St. Clair a constituit mult timp subiect de poveşti, în ţinutul Lumpkin. Neobişnuita ceremonie a avut loc în mica biserică metodistă de la poalele muntelui Pumpkinvine. O parte din asistenţă a regretat sfârşitul duşmăniei dintre familiile St! Clair şi James. Ceva ce ţinea de două sute de ani reprezenta o tradiţie, la care oamenii de pe munte renunţau cu greu.

Buck St. Clair a condus mireasa. Marşul nupţial a fost interpretat de logodnica lui Buck, Effie Stevens, acompaniată de «formaţia miresei, „The Dusters”.

Domnişoara de onoare, Jane Couple Short, a fost însoţită de vărul mirelui, Joey St. Clair, şi de Lonnie Short. Petrecerea, care s-a ţinut în localul miresei, Gold Dust Saloon, a furnizat o surpriză prin prezenţa guvernatorului Diller şi a frumoasei sale soţii, Regina.

Dar toată lumea a fost de acord că partea cea mai memorabilă a evenimentului, în afara sărutului dintre mire şi mireasă, a fost modul lor neobişnuit de plecare. În loc de

a părăsi petrecerea, în tipicul vehicul de care se agăţau cutii goale de conserve şi urări scrise pe hârtie de lăcuit pantofii, domnul şi doamna St. (Clair au plecat pe spinarea unui catâr, pe nume Horace, care, se spune, a avut un rol hotărâtor în această căsătorie.

Alături de catârul, împodobit cu buchete de flori la hamuri, se afla un micuţ cal alb, ce purta o pălărioară galbenă, decorată cu margarete.

Plecarea a fost ceva unic, la fel cum a fost şi darul miresei pentru mire: o ladă legată cu panglici şi funde, ce conţinea ceva ce aducea cu o ciudată găină. Mirele a mărturisit cu mândrie că aceasta era o specie foarte rară, o găină luptătoare din Noua Guinee.

SFÂRŞIT